

IVA ADAMCOVÁ

Iva Adamcová – Třebíč 16. 3. 2013

Vítám vás v Třebíči, jsem tu poprvé. Včera jsem tady měla krásnou prohlídku, bylo to nádherný. A doufám, že budete mít ještě chvíliček čas se tady projít nebo možná večer, protože ono to fakt stojí za to.

Tak, a teď se už vrhneme na práci. Víte, doba je velmi zvláštní, protože vývojově člověk přišel do fáze, kdy začne ovládat hmotu. Do této doby jste si jako hmota všichni připadali, což byla vaše iluze. A vaše skutečně iluzorní stavy vás nutí trpět. Toto utrpení je ale pro vás velice důležité, protože tím utrpením se připravujete život po životě, to se sčítá. Vytváříte si svůj tzv. emocionální kvocient prožitků, který si nesete celé své životy. A to je ten poklad, který vám zůstává při odchodu z každého života. To je to, co si skutečně člověk přivlastní, to jediné vám zůstane a nabírá na síle vaše Božství. Abyste vnímali přesný stav toho, co se děje, nakreslila jsem zase moje postavičky. Je pravda, že teď je to trošku výraznější, dřív jsem kreslila jenom takové klky, které jsou naplněny vašim Božstvím, aby byla vidět skutečnost. Když byste rozšířili řadu třeba na bilion postaviček, bytost, která tady žije, je jenom tahle. Ta vchlípenina je Bůh. Je to vaše skutečná energie, ale aby se něco prožívalo, abyste se vyvíjeli, vnoříte se vždy na nějaký čas do hmoty. To znamená, že člověk dostane nabídku tam, kde skončil svůj evoluční vývoj v posledním zrození. Vyberete si své budoucí rodiče, v jejichž genomu je v DNA naprogramován celý váš osud. Pravdou je, že těch nabídek máte pár. Jsou tady na planetě, ale všechny ty osudy jsou podobné. Je jedno, jestli si vyberete rodiče v Argentině nebo v Itálii nebo v Čechách, osud jedince bude velmi, ale velmi podobný. Protože on potřebuje mít ty rodiče, které má, neboť ti rodiče, každý z nich má své dobré vlastnosti, které dítě většinou okopíruje. Někdy také ne a nedoleze k dobrým vlastnostem do těch rodičovských předtvarů. Ale hlavně, což bývá zvykem, jsou tam negativní vlastnosti jedinců, které máte správně odložit. Jakmile je ale odsoudíte, máte vy obrovský problém a nevidíte to. Já jsem zažila mnoho příkladů v poslední době, to už jsem možná vyprávěla ve Znojmě. Jestli je tady hodně lidí ze Znojma, tak se budu opakovat, ale jsou tu i lidé, kteří tam nebyli, je zapotřebí to slyšet, aby vám věci docvakly. Moc dobře víte, že jsem praktik, a přes příběhy více pochopíte, než kdybych mluvila pouze obecně.

Psala mi žena, která pochází z Karlových Varů, na podzim obrovský dopis s tím, co se jí děje v životě. Ona se narodila do rodiny, kde byl otec obrovským lhářem. On tím týral rodinu, ta rodina z toho byla celá nešťastná. Pravděpodobně toužil po jiných ženách, takže jeho chtění, té osoby, toužilo po jiných událostech. Takže lhal, lhal, aby zamaskoval svůj egoismus, prosazování své vůle. Samozřejmě týral matku a děti. Ono se to vždycky provalilo, byla scéna. Žena se naučila díky otci nelhat, jí se to tak protivilo, že se skutečně naučila nelhat. Ale pozor, to byl původní záměr jejího Božství. Většinou takový člověk v minulosti sám někomu lhal. Takže sklízí svoje plody. Vybere si takového rodiče, aby opravoval. Ale pozor, má ho obrovsky milovat za to, že díky němu tohle zvládla. Jenže žena to neudělala, otce odsoudila, přestože se naučila nelhat. Ale to už není splněný úkol vašeho Božství a ponoření se sem do hmoty. První manžel, kterého si vzala, měl od lékařů štempl na nemoc, která se jmenuje v psychiatrii Bájna

lhavost. Ona se s ním po čase rozvedla, její další manžel byl zase lhář, tak se rozhodla, že už žádného dalšího partnera mít nebude. Nicméně v Karlových Varech nastoupila do firmy, jinou práci nemohla sehnat a firmu vedli dva lháři, příšerní. Oni dokonce už jednu firmu zlikvidovali a druhou založili. A ona říkala: „Vedu jim účetnictví a vím, že mi slíbí papír, který nikdy neuvídím. Nemůžu v noci spát. Jak je možné, že se mi to pořád tlačí do života?“ Je to jednoduché, ona vlastně s bájným lhářem-manželem opravovala svého otce. S druhým manželem opravovala otce a manžela prvního, s těmi dvěma povedenými človíčky. Ale pozor, všichni jsou pro ni dobří, ona to jednou musí přijmout. Byla jsem před měsícem a půl v Karlových Varech na přednášce, ona také, a pochopila. My jsme to přehodnotily a už našla jinou práci a byla ve výpovědní lhůtě. Říkala, že konečně ví, co to znamená.

Všichni lidé v našem osudu a všechny situace jsou dobré a lidé jsou dobří. Něco potřebujete pochopit, neodsoudit, neposuzovat, my se totiž učíme ve skupinách. Vy jste tkáň, ale vidíte se odděleně. Dívejte se, zkuste si představit skutečnou realitu. Bůh si vybere rodiče, nabere si osud, který je součástí vaší hmoty. To je tělo, máte svůj vlastní program. O tom programu samozřejmě už dneska ví i genetika. Tady máte všechno i ponoření, zde v rovnici napsáno. BŮH+EGO= ponoření se do hmoty, protože my máme společného Boha. Je to tahle bytost, i kdyby to pokračovalo do nekonečna. Ale máme i společné Ego, a to je zelená hladina, pod kterou se potopíte, nabere si egoismus. Ten egoismus není váš. Každé dítě, které se narodí, je čisté. Absolutně čistý Bůh. Až po určité době, kdy poprvé si uvědomí „Já jsem“, což je kolem druhého roku života. Tehdy se začnou uzavírat jeho čakerní systémy při odmítání jednotlivých fází života. Kdy začne prosazovat vůli toho človíčka. Ale to je všechno iluze. Ono nabírá samozřejmě chování rodičů, protože v genomu lidského těla je i nabídka povahových a charakterových vlastností, které tam jsou pro toho člověka. Budete mít deset dětí a každé bude jiné, protože ono si přišlo nabrat nějaký jiný kousek. Je to velmi pestré, a to je ta vůle, kterou máme v náběru. Je velmi minimální, protože vy inklinujete k pokračování vašeho programu, který jste si zvolili.

Takže se dívejte. Předminulý týden mi napsala žena, a vy mě vždycky inspirujete, je to krásné, že se ptáte. Protože okamžitě pak vím, v čem mám pokračovat a co vám není jasné. Žena se mě zeptala velmi jednoduše: „Jak mám komunikovat s Bohem?“ Uvědomte si, Bůh je úplně všechno, veškerá energie, která tady je. Ale pozor, je to i hmota, tj. pouze potopení pod hladinu egoismu. To znamená, že ona zhoustne, sníží si vibrace a vy se zjevíte v hmotném světě jako tělo, to jsou vaše domečky. A aby bylo všechno bez vypočítavosti, proto ta iluze musí nastat. A pak začíná učení. Vy totiž máte své hmotné smysly, které jsou velmi iluzorní, a vidíte pouze věci tohoto světa. Takže pod touto iluzí žijete. A nastává učení, kdy začínáte být hmotou trénování neboli trénování hmotou těla druhých lidí. Ono je to někdy těžké. Já s vámi samozřejmě velmi soucítím i proto, že jsem to všechno už kdysi dávno prožila. Ale vy všichni, kteří už dnes smíte slyšet slova, která vám předkládám, máte na to pochopit a je jedno v jakém procentu. Člověk, kterému by bylo špatně, skutečně má hladinu egoismu ještě tak silnou, že by mu bylo velmi zle. A jsou lidé, kteří odejdou z přednášek, protože neunesou tuhle sílu. Ono se to všechno samo krásně vytříbí, ano? Nicméně první je, že

se potřebujete zbavit hmoty, které se zbavíte jenom láskou. Pozor, ne negativními emocemi, jak to většinou lidé dělají.

Ano, na první čakře můžete druhého člověka nebo ostatní lidi považovat za špatné nebo že dělají nehezké věci. To je pitomost. Druhý člověk přišel jako čistý Bůh, který si nabral svůj egoismus pokračováním vývoje. Nabral si svoji roli, kterou musí druhým činit. On vám slíbil, že vám tuhle sviňárničku udělá, abyste byli prozkoušeni, jestli ho i s tím vším umíte přijmout jako dobrého. On je, jaký je, vzpomeňte si na Ježíše. Na druhé čakře vám nesmí nikdo vadit ani situace, to se týká vždycky i situačních fází. Zlosti, lítosti, nenávisti, kritika a posuzování, všechno vás nutí bojovat proti hmotě. Slyšíte? Bojovat, odmítat, to není pokora. A tak začne učení. Život po životě, jak nabíráte zkušenosti, se množství lidí, které vidíte negativně, eliminuje. Pozor, důležité je, abyste milovali celého Boha, to znamená všechny. Kdyby jeden jediný člověk zůstal nepřijatý, nemůže vaše Božství proniknout. Vám nemá nikdo vadit, všechny lidi máte vidět dobře, oni jsou, jací jsou. Každá hladina podporuje vývoj všech buněk, to znamená, že když budete mít skupinu buněk (určitě už jste to zažili v rodině nebo v práci, ve skupině lidí). Jakmile jeden pochopí a ustoupí, přijme, co se děje, okamžitě se situace změní, všechno se uvolní. A pak může nastat další uvolnění, protože možná pochopí zase jiný člověk.

Kdysi ke mně chodívali lidé na celou sobotu od rána do večera a vždycky jsem jim říkala: „Doma ani slovo.“ Vy nemusíte o tom mluvit, ostatní by ani nerozuměli, navíc vy byste se neuměli obhájit. Pak většinou dochází k dohadování, kdy vás druhý člověk rozdrťí svým egoismem a názory. A byli byste zoufalí a zablokovaní lítostí, že já to vím a on nechce pochopit. Ale pozor, pak se ještě navýší nesrovnalosti v rodině. Rodinní příslušníci si o vás myslí, že jste úplně zblbli, jak to máte v hlavě rozhozené, jak jste nemožní. Ne, stačí, když se tak začnete chovat, oni se začnou pomalu měnit. Pracuje to, prosím vás, pracuje to. Já se dostanu v pozdějších fázích i k příběhům samozřejmě, kdy vám potřebuji vysvětlit, jak se zbavit hmoty. Už jsem řekla, že jí potřebujete milovat. Jednoho dne se ale dostanete do stavu, proto vám je blížký, kdy vám zbývá pár lidí, možná jenom jeden. Vy lidé si někdy představujete, že láska je, že musíte vysílat ze srdce obrovskou lásku a bombardovat okolí. Pozor, to není pravda, to je ještě vaše úsilí. Kdybych takhle chodila po ulici, budou si všichni lidé fukat na hlavu. Ne, já vám prozradím to tajemství, je hrozně jednoduché. Když vidím člověka, který útočí a skutečně se chová velmi negativně, mám s ním jenom obrovský soucit, to je láska. Nemůžu mu udělat jednu negativní emoci, protože vím, že pravidla božských zákonů jsou nastavena. Ten člověk neví, že je všechno, na co se podívá. Vy jste každý člověk, pozor i každá věc, každé zvíře, všechno, na co se podíváte, jste vy. Takže to, co vydáváte, děláte sami sobě, tady se píše karma. To znamená, když vidím, co druhý člověk dělá, já mu nemusím vůbec ničím ublížit, ani myšlenkou ani slovem, protože on si sám tvoří budoucnost svého těla a ono ho to dožene. Tohle je láska, soucit se všemi bytostmi, kteří bojují jakoukoliv negativní emoci. Člověk vždycky přijde na prozkoušení jedné nebo dvou čaker, co v životě neumí, to si zopakuje. A věřte mi, soucit je láska, kterou máte mít, soucítění, co druhý člověk prožije. Tehdy víte, že on to dělá dobře, že musí věci dělat, protože si nabírá vlastní zkušenosti. To stačí. Soucítit s ním, trošku ho uklidnit, aby nepřehnal emoce. Aby se ještě víc nezablokoval a neublížil si. A teď pozor, i vy jste hmota, takže si rozebereme, co jsem tady napsala. Vidíte, že Bůh +

egoismus je ponoření se do hmotného světa, kde vám narostou kolem vašeho Božství tyto schránky. Jsou to domečky a každý má svoje jméno, tj. číslo popisné, aby vás lidé poznali, musí vědět, že se tak jmenujete. Od vzniku vašeho egoismu si tak většinou připadáte. Já jsem Jana, já jsem Vašek, a začnete být jakoby středobodní ve vesmíru, všechno samozřejmě vidíte ze své vyhlídky, když se díváte ven. Někdy domečku říkám skafandr (on je), když ho odložíte, proberete se. Zkuste si vzpomenout, kdo zažil už odchod na druhou stranu a měl štěstí proletět tunelem. Vy bydlíte tady pod první čakrou, prostředek je přes srdeční čakru, kdy se vychází ven. V okamžiku úmrtí tunel, který vidíte na konci, je plný zářivého světla. A tady nahoře (jestli jste to zažili) jsou všichni milí, kteří byli ve vašem životě a už odešli z tohoto světa před vámi. Ano, přicházejí vás přivítat, oni tam jsou. Je to vaše Božství, jste to vy sami, kdy se vracíte sami k sobě. Nemůžete nikdy o nikoho přijít, ti lidé jsou ve vás. Je to celkový vývoj Božství, který prožíváte.

Zkuste si představit svět před deseti až čtyřiceti lety, jak se to lidství vyvíjelo. Ano, protože zkušenosti veškerých buněk zůstávají v celku, jsou přidávány. Vůbec to nevnímáte, svět je obrovsky složitý a není pro vaše hmotné oči postřehnutelný. Třeba zkušenost s vašimi rodiči... je velké množství zkušeností vašeho života a nezáleží, jaké jsou. Lidé vás učí reagovat, to znamená, že učíte reagovat buňky vašeho těla. O tom byla základní přednáška. Ano, reakce jsou úplně stejné, přesně podle toho prožíváte svoje zádrhele ve svém těle. V mém těle jsou všechny čakry otevřené, vevnitř je 100 % Boha, nic mi nevádí.

V Boskovicích jsem měla nádherný zážitek, kde ke mně přišla velmi příjemná žena, nicméně se třásla a říkala: „Ivanko, já tak strašně toužím po Bohu.“ To je něco pro mě a říkám: „Ale to je vaše největší překážka.“ Jestliže já jako Iva (nebo jakýkoliv jedinec pod jiným jménem) toužím po něčem, pozor, toto přání je nespokojenost a egoismus, k vašemu Bohu se nedostanete, a přitom je to jednoduché. Jestliže já jsem Bůh, který si přišel zahrát osud Ivy, všechno, co se děje v mém osudu, přijmu v klidu a míru, protože jsem si to vybral. To znamená, že jsem spokojená, dívám se na všechno optimisticky. Tehdy se dostanu na úroveň bytosti, která si zvolila tento osud, Bůh je naplněný v těle od začátku až do konce. Jestliže ale někde řeknete ne, bránu přivřete. Kde není Bůh, tam vás něco bolí, trápíte se. Ale pozor, Bůh chce žít, a protože je i ve všech druhých lidech, oni na vás útočí. Je vaší vůlí, abyste se tohle naučili a Boha do čakry dostali. Takže vidíte, že iluzorní nepřátelé jsou vašimi největšími anděly, aby se do vás Božství dostalo, oni musí útočit. Zkrátka slíbili, že to udělají, takže je obrovsky milujte a buďte vděční za to, co vám předvádějí. Jakýkoliv odsudek, který jste prožili v minulosti, dneska budete dělat vy. Abyste si prožili mizérii opakování všech vašich činností. Vše je krásně dobré.

Praxe třetího oka: třetí oko se vám trvale otevře teprve tehdy, až začnete žít v praxi VŠE JE DOBRÉ. Tehdy se Bůh nalije do vašeho těla, přijmete cokoliv. Pozor, budete zkoušení v přijetí hmoty, která má velmi mnoho podob. Zaprvé se musíte osvobodit od své vlastní osoby, a to je velmi těžké. Zapomeňte na svá jména. Samozřejmě budete reagovat, když vás někdo zavolá. Takhle zase nezapomínejte, musíte respektovat věci... Nicméně když zapomenu na Ivu, je mi jedno, že mi někdo nepoděkoval a není, komu

by bylo poděkovat. Já ráda pro druhé lidi činím, neboť si tím dělám radost. To už je stav pokory. Jakýkoliv zádrhel by se stal kolem mé osoby, ustoupím, abych nekomplikovala celkovou situaci. Když je třeba pět lidí a každý si trvá na svém, zmírním situaci, odeberu jednu pětinu hmoty, aby se oni dohodli. A také můžete domluvit někomu, na kom vidíte, že je nakloněný smířlivému jednání. A pak se všechno skutečně probere a vybarví. Ale chce to trpělivost a dobré úmysly. Někdy se vám bude stávat, že budete mít dobrý úmysl, ale nedopadne to dobře. Nedělejte si s tím hlavu ani výčitky, protože Bůh je energie ve vás a on odečítá vaše úmysly. Takže jenom dobré úmysly, pokud by byly špatné, už zaplatíte. Když to dopadne špatně a měli jste dobrý úmysl, hodte to za hlavu. Žádné: „Ježíš, já za to můžu.“ Tahle ne, prosím vás. Kde je dobrý úmysl, věc úplně odhodte, nemá smysl se trápit. Protože je nutné, aby se to stalo. Vy nemůžete vidět skutečné děje.

Zkuste si představit, že vaše Najdá je obrovsky vysoko nad vámi, ono ví, kde se budete pohybovat a máte být za nějaký čas, protože ve vašem životě jsou nastavené situace, které jste si jako Bohové zvolili. Právě proto, že v těch situacích se většinou pohybuje hmota vašeho života. Co je to situace? Například když někoho v rodině třeba zavřou do vězení, něco provede. Abyste to viděli správnými očima, pokud něco vyvede, tak si to zaslouží. Když mi zašijou manžela, budu s tím souhlasit, protože udělal blbost a musí se poučit. Zůstanu se třemi dětmi sama, abych pomohla všem, pokorně napřed na situaci kývnu, souhlasím. Když nepřijmu, že je můj muž ve vězení, zdemoluje to úplně všechny, včetně mě. Budu mu vyčítat, co mi všechno udělal a že já chudák sama se teď musím starat. Takže děti uvidí nešťastnou maminku, budou zablokované. Buď nenávisť k otci nebo lítost nad matkou, odsudkem, kritikou, to jim komplikuje budoucí život. Protože co odmítnou v dětství, se potáhne celým životem, budou mít podobné partnerství, podobné věci. Zkuste si prohlédnout zpětně vaše životy, co jste odsoudili doma ve svých rodinách, se vám nahrává zpětně do života. Takže já udělám opak, budu svého muže podporovat, chodit za ním do vězení, snažit se ho udržet v pocitu bez výčitek, že mě nechal na holičkách pár let se třemi dětmi. Děti doma naopak motivuji (to děti mají někdy rády), aby mi pomáhaly, každý bude mít svůj úkol. Zkrátka táta není doma, musíme všechno zvládnout. Mnohdy se stane, že pak v pozdějších letech uvidíte, jak to bylo úžasné, protože děti se naučily brát situaci, kterou by se jinak přijmout nenaučily.

Já měla obrovsky moc práce a byla v suterénu našeho domu od rána do večera, až do noci, kdy holky spaly. A kdybych byla doma, nenechala bych jim to udělat. Ony velmi milovaly vaření, hlavně malá Petruška. A ona třeba dovedla udělat v osmi letech pizzu i z kynutého těsta. Takovou, že byste řekli, přivezli jí z pizzerie. Ale kdybych byla nahoře v kuchyni, nakrájela bych cibuli nebo něco jiného. Ale ne, tím, že jsem byla v laboratoři, holky za mnou chodily, a ještě se o mne staraly a přinesly i jídlo. To mělo veliký smysl, který později oceníte. Já jsem samozřejmě byla ráda, že to udělaly, nechávala jsem jim určitý volný prostor, nicméně byly věci, kdy jsem je kontrolovala, vybíhala nahoru. Ale skutečně tohle období mělo obrovský význam. Neodříkejte se ničeho, jakmile budete bědovat a vidět situaci jako špatnou, zdemoluje to vás a ublíží to všem, nechte to projít. I muže bych podporovala ve vězení, protože on by si dělal výčitky a všechno by vás dohnalo v pozdějších letech vašich těl. Když zapomenete na své jméno, přestanete si

přivlastňovat věci a práci, kterou jste udělali, je to váš obrovský dar. Pouze pozorujte, co bylo vykonáno. Zapomeňte na slova: „Ale já jsem pro tebe udělal tohle a ty mi to nevrátíš?“ Tady pozor! Já si pamatuji, jak mi Jirka kdysi dávno říkal: „Co všechno pro ty holky děláš, jestli pak se ti to někdy vrátí?“ Zalapala jsem po dechu a říkám: „Poslouchej, takhle bych mohla čekat až do smrti. Nemyslíš, že je blbost očekávat, když něco pro druhého udělám, aby mně to vrátil? Nesla bych si s sebou pěkný balík.“ Já to ráda pro ně udělám a jsem šťastná, že to můžu udělat. Jestli mi to někdy vrátí nebo nevrátí už je jejich věc, věc vývoje osoby, která tady je. Jestli je schopná si odříct svůj egoismus nebo ne. A když to dokáže jedna dcera a druhá nedokáže, nebudu je posuzovat. To je jejich náběr, který potřebují sami odložit.

Protože podívejte se, před kým jste zodpovědní každý z vás. Před Bohem a jste to vy sami. Když zavřete na chvíli oči, vaše realita skutečná je: Já jsem Bůh a jsem vše, co existuje. Jestliže tohle je skutečná realita a je to skutečná realita, proč bych měla někoho kritizovat a hodnotit jeho chování, když on je vlastně to samé. Nezapomeňte, že všechno splatíte do posledního haléře, co vydáváte, se vám vrátí. Když se budete na někoho zlobit, bude se zlobit někdo na vás. Když budete někomu vyčítat, vám bude vyčítáno. Všechno sklídíte, protože vaše je tvorba a vy to pouze nevidíte a jste pak zborcení z toho, co se děje. Takže přestaňte vydávat tyhle věci, protože to, co člověk nezvládne, je tzv. špatná známka, budeme to popisovat jako ve školství, a nazývá se KARMA. Mnoho lidí považuje karmu za špatnou věc. Dokonce se setkávám velmi často s tím, že chodíte za určitými druhy mágů, necháváte si starou karmu vytáhnout. Prosim vás, nedělejte to, zbavujete se svých dobrých informací z minulosti.

Už víte, že jsem duchovní učitel, ano, já neumím dělat magii. Mám smlouvu s Otcem, a to vás právě učím, přechod do božského stavu. Mágové ještě prosazují vůli a většinou nechtějí karmu. Takže vy budete mít karmu minulostní. Je to známka mezi dvojkou a pětkou. Není to jednička, protože to by nebyla karma. Představte si model školy. Jste v první třídě, napíšete špatně desetiminutovku a dostanete kouli nebo čtyřku, špatnou známku. To je karma. Jenže vy se musíte matematiku naučit. Půjдете k mágovi, aby vám karmu vymazal, on vám ji vygumuje. Ale vy látku neumíte, jenže život pokračuje, to znamená, že další písemka dopadne zase katastrofálně. Nikdo vám nevysvětlil a nedoučili jste se to, proto se osud zhorší. Mág vás jakoby vyčistí. Pozor, teď se stává lidem, když někdo karmu odejme, bývá jim naopak hrozně mizerně. Čas vašeho těla se posune, bod A-B je nastavený ve vašem vývoji, to znamená (podvědomě už cítíte), že přijde nějaký obrovský náraz. A časová prodleva těla se mezi tím posunula v lidském čase. A cítíte, že skutečně obrovský náraz přijde. Zprv byste vůbec neměli chodit k těmto lidem, protože i vy jim ubližujete, že jim dáváte šanci, ale nicméně i oni ubližují vám, zhoršuje se všem karma, samozřejmě.

Já jsem duchovní učitel, přednášky a vysvětlování věcí je nejdůležitější, co můžete slyšet. Protože vám dochází, jak opravovat. Vlastně doučuji matematiku a v příští písemce nemusíte mít jednotku, máte třeba ze čtyřky dvojku, ale všechno je pokrok. A mě už nezajímá, jak potom napíšete písemku, to je vaší věcí. Já vám jenom přináším a ukazuji, jakým způsobem máte věci vyřešit. Vaše Nadjá přesně ví, co si naberete. Jestli procento nebo sto procent. Kdybych vás do toho tlačila, také bych dělala svým

způsobem magie. Ne, záleží na vás, na každém člověku, kolik pochopí. Takže jenom vy musíte dokázat tuhle zvládnutou lekci, protože každý ročník školy má matematiku o kousek vyšší.

Nedávno mi (mám pocit ve Znojmě, ale nejsem si jistá) někdo napsal moc hezký dotaz, který mě rozesmál, abych vám ukázala nebo vysvětlila, jak vypadá šestá, sedmá, osmá dimenze. Prosím vás, i kdybych to věděla (a já to nevím), stejně bych vám to neřekla, přišla jsem vysvětlit pátou dimenzi. Jako kdybych vysvětlovala prvňáčkům, že existuje deskriptiva. Vy byste se obrovsky báli, měli byste takový strach z matematiky, která vás čeká. Ne, vy se máte tady naučit pětku, ještě ji neumíte. Nechtějte vědět, to je zvědavost a úlet nahoru. Teď se máte naučit přítomnost. Přítomnost není časový údaj, je to spokojenost, kdy v přítomném čase vašeho těla, který je naprogramován vámi neboli Božstvím ve vás, souhlasíte se vším, co se děje. Podívejte se na obrázek, Bůh si zvolil bod A-B, tady je program těla, vy jste Bůh, který přišel sem a v iluzi hraje (budeme mu říkat, tomu panáčkoví, Honza). Hraje Honzu. To znamená, že přítomnost je, kdy vy jako Honza jste spokojení v téhle přítomné chvíli vašeho těla ve hmotě a souhlasíte s původním programem vašeho Boha. Optimismus je, že přijímáte váš osud jako takový.

Věřte mi, já to zažila na podzim, protože na přednášky jsou cesty velice dlouhé, 4-5 hodin někam pořád cestuji. Od rána do večera jsem v laborce, každý den jsem s někým na Skype. Přestože na webovkách je napsáno, že aurická sezení jsou zastavená. Nejsou zastavená, ale už si to nemůžu dovolit a během dvou dnů je stejně zavřu, jsou obrovsky přeplněná a nemohla bych zase jezdit za vámi. To zkrátka nejde, já musím dodělat, co mám, i se schránkou, kterou mám. Kdybych byla tolik zatížena prací, už bych takový nápor nezvládla ve spokojenosti. Na podzim jsem to skutečně něco prožila, protože cesty byly dlouhé všechny, každý týden ohromně daleko, už jsem prožila takové malé fňuknutí: „Chtěla bych si odpočinout...“ Ale okamžitě, když jsem to udělala, uvědomila jsem si: „Ne, ne, ne, to je můj osud a já souhlasím!“ Jenže i malé fňuknutí, pozor, najednou mně vytvořilo stín v pravé noze. Ono to nebolelo, ale tlačilo za kolenem, když jsem tam sáhla. Že by nějaký varix, už konečně? Žádný tam nebyl. Nicméně asi po 14 dnech, v polovině listopadu, mě vzbudila andělská ruka, přesně v místech, kde mě tlačilo, prstíčky jemně masírovaly (to bylo tak něžné) přesně v linii, kterou jsem cítila. „Jé, ty jsi hodný, jdeš mi na pomoc.“ Ráno jsem se vzbudila a stín mi sjel ke kotníku, jako když vám povolí podkolenka. Ale zůstal na kotníku. Asi za 14 dní ráno vstávám a chtěla jsem jít pěšky na polikliniku. Jenže jak jsem vyskočila z postele, obrovská bolest na vnějším kotníku. Nebyl oteklý, ale na dotyk (jenom jemně) strašně bolel. Dokulhala jsem do koupelny umýt se a nasnídat se, ještě si říkám: „Jak si vlezu do boty?“ Nicméně jak jsem se obula, kotník nebolel. Nastoupila jsem do auta, odvážela práci, nakoupila jsem, přijdu domů, sundám botu a žádná bolest. A že jsem zvyklá na tyhle zázraky, lidský mozek stojí a říká si: „Doprčic, jak je to možné? Napřed se nemůžeš ani lehce dotknout a najednou přestane bolet?“ Zkrátka mi to nahoře odpustili, protože věděli, že jsem ulítla (tím fňuknutím). Takže všechno, cokoliv odmítnete, vy zaplatíte. Zkuste si představit buňku na mojí ruce, i ona má svůj vývoj. Mezi sebou máte brány do vašeho těla, jste to vy. Buňka se stane celkem neboli tělem jedině tehdy, kdy všechny lidi kolem sebe (máte ostatní kolem sebe) přijmete takové, jací jsou. Protože každá buňka neboli

člověk má svoji hru a roli, kterou tady musí zahrát druhým buňkám, abyste se společně vyvíjeli. Ano, jste, jací jste. To znamená, když přijmete tyhle lidi, pak je ještě fáze situační. Já se často teď setkávám při aurických sezeních s lidmi do hmoty úplně čistými, ale mají takový stín v právě straně, kdy ještě neví, že i situaci musí přijmout. Neví, že lze situaci považovat za špatnou. Ale vždyť jste si to všechno zvolili. Ponořili jste se do hmoty. Jsme u toho, co ta paní psala, jak začít komunikovat s Bohem. Jestliže je všechno Bůh (začneme u lidí), vnímáte postupně jejich božství. Nebudete ze sebe vydávat negativní emoce, tím se dostanete do stavu spokojenosti neboli přítomnosti. Budete souhlasit s tím, co dělají. To je první fáze, kdy vy přijímáte hmotu. Smíte si dovolit pouze lásku, to znamená soucítit s druhými lidmi, když vidíte, co dělají a píšou si vlastní karmické zápisy. Druhá fáze: kdokoliv vás přijde nakopat do zadku, budete obrovsky vděční, protože on vám vybíjí starou karmu. Jestli vás někdo na ulici „majzne“ klackem po hlavě, nebyla to ruka toho člověka, byli jste to vy v minulosti vašeho těla, kdy jste si tento okamžik založili. Všechno je energie, vybíjí se karma velmi rychle tím, kdy přijímáte, co vám svět jakoby negativního dělá. Nesmíte ale vytvořit odpor na jakékoliv čakře a už vůbec ne na základní čakře, že je něco špatného. Tím se oddělujete od reality, protože si přejete něco jiného.

Minulý týden jsem dostala velmi krátký dopis, na takové rychle odpovídám, aby se eliminovalo množství. Napsala mi žena ze Slovenska, to bylo zoufalství. „Prosím Vás pomozte mi, jsem sama, nešťastná, zoufalá, každý mi ubližuje.“ V každé větě (bylo jich asi šest) něco ohromně odmítavého. Pozor, já se ani nezeptala, jestli slyšela přednášky, protože to je základ, jinak nesmím sahat na člověka. Když mi píšete dopisy, abych pomohla třeba vašemu synovi, jste na velkém omylu. Já můžu pomoci pouze vám a vašemu postoji k zmírnění situace, pokud uslyšíte přednášky. Člověku, který přednášky neslyšel, není možné sahat do aury. Ženě jsem napsala: „Uvědomte si, co vydáváte, sklízíte. Jak chcete, aby se na Vás svět usmíval, když se na něj mračíte? Musí vycházet z Vás prvotní snaha svět milovat, abyste byli milováni, nikdo to za Vás neudělá.“ Přehlížejte svoji hmotu, tehdy se tam lehce dostanete. Je jedno, že na mě druhý člověk vyslal nějakou pomluvu, on to tak vidí. Ano, lidé vás vidí přes síto vlastního egoismu. Někdo nepochopí, dejme tomu, že neumíte nic ukrást, když on ještě umí něco vzít a nemůže si pomoci, nedostal se do fáze, aby nevezal. Druhý člověk ale neví, že se mu vše vrátí, nezná pravidla hmoty. Všechno, co získáte nelegálně, vrátíte, přijdete přesně o částku, kterou jste vzali. Pozor, lidé, kteří kamuflují daně (nebudu se do vás dívat). Upravujte si daně, ale v mezích zákona. Protože co vám nepatří, mělo směřovat k někomu jinému. Když peníze vezmete, stejně je někde „prošustrujete“ nebo vám je někdo ukradne nebo se vám rozbije auto, které jste si za peníze koupili. Pozor, jsou i horší varianty, mnohem katastrofálnější, podle toho, jak co prožíváte. To je další fáze, ke které se dostaneme.

Protože jsme mluvili na začátku o vaší vlastní osobě, máte na ní zapomenout. Jenom konejte, máte konat s radostí, to stačí, pak to děláte i pro druhé. Kdybyste konali s myšlenkami a představami, že se vám to někdy vrátí, už je to egoismus, takhle ne. Další hmota, která tam je, jsou druzí lidé, partneři, rodiče, sourozenci. Jsou stavy třeba mezi sourozenci, kdy tahají rodiče k sobě z různých úmyslů, buď majetkových, nebo jiné varianty, ale samé nesmysly. Z toho plyne žárlivost, výčitky a různé bloky, které se

tam odehrávají. Já jsem zrovna teď někomu vyprávěla, když jsme se rozvedli, byla jsem obrovsky vděčná za naši Marcelu. Je to druhá žena mého bývalého muže, ona je báječná ženská a moje děti vždycky milovala. Čím víc lidí bude milovat moje holky, tím lépe. Vždyť je to krásné, že je jim u ní dobře. Měla bych na ni žárlit, že je na ně hodná? To by zdemolovalo mě i moje děti a všechny ostatní. Ne, já jsem ráda, že je klid a že je hodná. To jsou všechno absolutní nesmysly, vy máte být spokojení, bez přivlastňovacích pocitů i v partnerství. Partner se zamiluje někde jinde. Pozor, vy nevnímáte podmínky zamilovanosti a vstup do učení. Je pravda, že mně se to vidí lépe, protože znám boží zákony, už jsem se s nimi narodila, abych vám je vysvětlovala. Láska a sexualita je něco úplně jiného. Já všechny lidi na světě miluji stejně, což je pro mnohé nepochopitelné. Ano, většinou milujete lidskou láskou, ale vy už máte obrovský náběh, abyste to zvládli. Ale přece jenom je to těžká zkouška. Ano, milujete všechny lidi stejně, pouze jednoho partnera si vyberete na svoji sexualitu neboli rozmnožování, tehdy nemáte nikdy problém. Jestliže se váš partner jinde zamiluje, což je vstup do učení, ono to „zacvakne“. Vy si to slíbíte. Ano, vy si vždycky všechno slíbíte, samozřejmě partnerům, svým dětem i dalším lidem i činnostem, které přicházejí, neboť je záhodno, aby se děly. Stačí přijmout tyhle věci, nebojujte proti nim. Zkoncentrujte se, každý člověk má stejná pravidla jako vy. Jestliže se partner zamiluje, budu tou nejlepší ženou, tj. nebudu vyčítat, nadávat, nebudu dělat příkoří ani ubližovat. Protože když mu budu ubližovat, tak si logicky zhorším situaci, je to pravda? Ale když má stejně zaječí úmysly, pustím ho. Řeknu mu: „No dobře, tak si běž, protože chci, abys byl šťastný, když sis vybral.“ Když tohle budete umět, nestane se vám to, není, co se učit. Nicméně můžou být i různé přivlastňovací fáze, například k dětem, které se k vám narodily. Líbilo by se vám, kdyby si vás rodiče egoisticky tahali a přivlastňovali? Jestli vám to někdo dělal, pozor, máte opravit věci. Já jsem u svých rodičů zažila, oni byli oba výborní v tom, co dělali, každý z nich měl něco velikého. Tatínek obrovsky miloval lidi, to jsem zdělila, já ho ještě předhlonila o obrovský kus cesty, on se pak jeden čas o mě bál, najednou měl strach, protože já každému věřila. Pro mě byl každý Bůh, to jsem rodičům říct nemohla. Nikdo by mně býval neublížil, ale táta měl najednou o mě strach, že mě někdo zláká za rohem na čokoládu a ublíží mně.

Teď jsem si vzpomněla na jeden příběh. Jednou v pěti letech jsem šla pro pivo do takové „špeluňky“ příšerné, Slovanka se jmenovala. Bylo to u nás u sklárny (je zbouraná, už neexistuje) a já měla takovou bandasku umělohmotnou s víčkem, to pasovalo, šla jsem pro tři piva. Hospoda byla fakt špeluňka, vchod do dvora, uprostřed schody, taková pasáž. Pozor, vevnitř jste se prodírali mlhou, špinavé plechy na zemi, jak si někdo uplivnul. Byla to nejoblíbenější hospoda mého tatínka mimochodem, ale všichni, co tam seděli, byli mí strejdové. Tu hospodu jsem měla ve svém osudu (a velmi ráda), protože by mně chyběla jedna část lidstva. Já miluji i bezdomovce. Oni byli báječní chlapi a super, každý mě pohladil. Když byl táta se mnou, šla jsem do kuchyně a připravovala kávu v takových odměrkách a dávala do hrníčků nebo si hrála s kocourem. Všichni mi říkali „Ivanko“, měla jsem naboulené kapsy bonbony, Tatranci, samé Pedro jsem dostávala, takže táta se o mě nebál, když jsem byla s ním. Jenže jednou jsem vycházela ven sama a z pasáže šel proti mně starší člověk. On byl možná mladší než já teď, ale tenkrát jsem ho viděla starého (jako dítě vnímáte svět

jinak). Jak mě viděl, nasadil si sluneční zrcadlové brýle a najednou, když prošel okolo mne, objal mě, začal říkat „holčičko“ a osahávat. Ale pozor, když žijete v páté dimenzi, já se nebála, držela jsem bandasku a přemýšlela, jak to udělat, abych mu neublížila, jakou silou ho mám praštit bandaskou. On pořád mluvil, jezdil rukou po mých zádech a klekl si ke mně. Já si říkala: „Tak a teď se zkoncentruji.“ Když takhle přemýšlíte, ruka vyjede a přesně vyvine energii, kterou má. Bandaska ani neodskočila, víčko zůstalo na místě, on se lekl a já utíkala strašně rychle. On mě nedohonil, vzdal to u potoka. Načež jsem přiběhla domů a nemluvila, což bylo divné, pozor, povídavost mám od dětství. Když vám dítě přijde domů a je ukecané, večer už jsem měla zavřené oči a ještě povídala. Tátovi bylo divné, že jsem zaražená a asi za půl hodiny to ze mě vypadlo. V bačkorách vyběhl ven, běhal tam jak setr (lovecký pes), ale chlapa nenašel. Nicméně rodiče vše ohlásili na VB a potom mě přišli policajti pochválit, protože chytili toho pána. Zjistilo se, že měl rozsáhlé teritorium působnosti, tam byly mnohem starší děti, jedenáctiletá, dvanáctiletá děvčata. Ono to sice proběhlo a já si pamatuji, jak jsem si říkala, abych mu neublížila. Potom jste samozřejmě prozkoušeni i takovým způsobem, ale on se čin nepříhodí. Když neumíte ublížit, to je ono, už máte obrovsky nakročeno.

Nevlastnit druhé osoby, peníze ani majetek. Tohle je teď největší fáze, kterou se učíme. Každý z vás, jako jedna malá buňka celku, máte přesně nastavené množství peněz, které máte získat. Jakmile někde vezmete víc, přijdete o to. Já si pamatuji, asi před osmi, devíti lety ke mně přišel jeden bílý mág (mám na ně nos, přesně vím, co druhý člověk umí a neumí). Ale nezajímá mě to, miluji je, jací jsou, proč bych měla hodnotit vývoj ostatních buněk celku. Vy se staráte o svůj vlastní vývoj. Nicméně ubráníte se takovým lidem, jedině když je přijmete takové, jací jsou, nejste nuceni k žádné konfrontaci. Věřte mi, láska vás ochrání, je to překrásný pocit a získáte veliký dar, kdy vám slouží hmota světa. Peníze a majetek je velmi důležitý. Víte, když přijmete všechny věci, hmota vám začne sloužit. Já nikdy nebědovala, že jsem neměla peníze, ani v době, kdy docházelo k rozchodu v mém manželství. Na jedné straně jsem měla obrovskou chudobu, ale klid, na druhé straně veliké peníze, ale nervy, já jsem neváhala ani vteřinu. I v tomhle budete prozkoušeni. Někdo se bude bát odejít ze vztahu, protože by přišel o peníze a majetek, přitom si zoufáte a nejde to vyřešit. Pak se taháte o věci. Vzdejte se toho, protože váš stav financí je přesně nastavený.

Víte, budu vám vyprávět příběh a vzpomněla jsem si na něj nedávno, asi před čtrnácti dny. Já nikdy neměla peníze, žili jsme „z ruky do huby“ a zvykla jsem si, děly se obrovské zázraky, viz Čínská polévka. Přišly peníze nečekaně nebo jsem dostala jídlo, krok za krokem, protože já byla pořád ve vnitřním klidu. A jednou, to už je asi sedmnáct let, starší dceři bylo asi patnáct a jela se školou do Anglie. Horko-těžko jsem našetřila, ona vyrazila na týden. To byly výměnné zájezdy, kdy jsou děti dané do rodiny, která se o ně stará. Ale našetřila jsem na zájezd a už neměla na kapesné. Takže ani libry ani marky ani dolary jsem neměla. Říkala jsem: „Lucí, nedá se nic dělat, dám ti sebou víc věcí do batohu, oplatky, nějaké svačiny, abys měla i pití, musíš to vydržet.“ A ona: „Tak jo, nedělej si starosti.“ Vidíte, je důležité, že i děti tohle přijmou. Představte si, ten den měla v jednu hodinu odjíždět. Ráno jsme s děvčaty měly trošku malou komplikaci a musely s Péfou s naším malým štěňátkem na veterinu. Bylo takové hektické ráno, nicméně vrátily jsme se domů a já začala vařit brambory na oběd a najednou zvonek.

Jdu otevřít a tam stál starší pán, měl obrovskou kytici růží. A já říkala: „Hledáte někoho?“ - „Vy jste paní Adamcová?“ - „Ano“ - „Můžete přijít sem?“ Seběhla jsem dolů ze schodů, on mi podával kytici a říkám: „Nespletl jste si mě s někým, já vás vidím poprvé v životě.“ - „Ne, ne, jestli jste paní Adamcová a děláte pro doktorku Šolbesovou, vy jste mně minulý týden dělala zlatý můstek. Zeptal jsem se paní doktorky na jméno a růže jsou pro vás. Já se celá léta bál, jak budu vypadat, a jsem obrovsky spokojený, mám pocit, že ty zuby jsou moje.“ - „Vždyť jsou vaše, také jste si je zaplatil.“ - „Ne, ne, to je pro vás!“ - „Ježíš, to muselo stát ale peněz.“ Asi pětadvacet růží mi podával. Já takovou kytici ještě nikdy nedostala. „Teda, vy jste úžasný, děkuji vám!“ Tak jsme se rozloučili, poděkovali si vzájemně, růže jsem přinesla domů a Lucka na to: „Ty máš nového nápadníka?“ Já říkala: „Lucí, představ si, pán přišel poděkovat za zuby, prosím tě, dej pugét do vody. Zatím budu šlehat kaši na oběd.“ A najednou z obýváku slyším Lucku: „Mami, pojď sem.“ Přijdu tam a uprostřed růží byla obálka, v obálce dvě stě marek. Lucka říká: „Jsi ta nejlepší směnárna na světě.“

Ono se vám pak začne všechno zhmotňovat, protože jste pokorní. Kdybych bědovala, zoufala si, že to nemám a musím mít, zuřila bych na svůj osud a nepřijala situaci... Ne, naučte se přijímat všechno. I vaše potomstvo, to je velmi důležité, naučte vše přijímat, aby byli spokojení. Jestliže budou spokojení, dostanou od světa úplně všechno. Prvotní způsob je, že skutečně přestanete podléhat hmotě. Podléháte hmotě, jestliže jste závislí na partnerech a dětech, hýbá s vámi egoismus, žárlivost a chtění mít zrovna tyhle peníze, když je nemáte. Ne, odřekněte si ty věci. Můj muž měl úžasný systém (skutečný muž mého života) a báječnou pomůcku. On třeba v New Yorku viděl za výlohou nádherný oblek. Vyprávěl: „Se mnou to tak klepalo, jak mně se líbil.“ Já jsem si řekl: „Ne, ne, počkám si.“ Druhý den už se mi tolik nelíbil a třetí den už vůbec ne a nekoupil jsem ho. Prvotní nápor egoismu „To musím mít!“ vydržte. Najednou zjistíte, jak je ohromně osvobozující nemít, nemusíte mít všechno. Pozor, tehdy dostanete. Vyprávěla jsem vám o tříbarevném svetru? To je tedy neuvěřitelné.

V roce 2002 přijela celá moje rodina: Francouzi, Italové, a ještě Paulovo rodiče, čekala jsem obrovskou návštěvu, do toho od podzimu byla moje maminka po mrtvici a rekonstruovala jsem podlahy. Obrovský nápor na mě, nicméně já se velmi těšila. A protože přijeli všichni a měla jsem málo peněz, rozpočítala si, že každý dostane dárek asi za pětistovku, což i pro mě byly velké peníze. Jednou jsem šla po Masaryčce, to je ulice v Teplicích, a nalevo byl značkový obchod, tam měli nádherný, ale překrásný svetr, černo-šedo-červený. Jé, mohla bych ho koupit holkám, jenže stál třináct set. Šla jsem dovnitř a skutečně svetr za třináct set! A povídám Nadjá: „Fuj, vezmi mě tady odsud.“ Otočila se a šla pryč. Za čtrnáct dní si říkám, jestli tam ještě bude, mohla bych ho koupit, ale pochybuji, třináct set za něj nedám. Nicméně ozvalo se: „Když ho nechceš, dostaneš ho.“ Já se pousmála. Prvního listopadu moje maminka říká: „Co chceš k Vánocům? Koupila bych ti kozačky, ale kvalitní. Podívej, v čem chodíš, jsi ostuda.“ Tak jsme šly a prvního listopadu koupily u Bati kozačky za dva tisíce korun. Já říkala: „Mami, dám si je pod stromeček a schovám v krabici, vezmu si je až po Vánocích.“ A také tak udělala. Poprvé jsem si je obula v týdnu mezi Vánoci a Silvestrem, když jsem jela na roční gynekologickou prohlídku do Ústí nad Labem s mojí kamarádkou. Přijedeme k nám, abychom si daly kávu, vylezu z auta a na patě se mi

páral šev. U nových kozaček, které jsem měla poprvé na noze. Musím je reklamovat, ale po Vánocích, teď přijedou všichni, nemělo by to smysl, není čas. Když odjeli pryč pátého ledna, já vzala krabici a šla boty vyměnit. Přijdu k Bařovi a paní povídá: „Máme poslední pár vašeho čísla, ale tady je obrovská sleva, my jsme boty o sedm set zlevnili. Vrátil vám dva tisíce a zaplatíte jenom třináct set.“ A když jsem jí peníze dávala, najednou se ozvalo: „Běž si pro ten svetr.“ A já říkám tak do sebe: „No nepůjdu, stál třináct set, to nedám ani na něj nemám, neblázní.“ Před pár dny jsem šla okolo, měli ho ve výloze, ale teď jsem jej neviděla. „Oni už ho nemají, ha, ha, ha.“ Já se občas dohaduji se svým Bohem, ale on říká: „Běž tam.“ Vejdu dovnitř, za výlohou nebyl a povídám prodavače: „Prosím vás, vy jste tady měli takový tříbarevný svetr?“ - „Ano, já ho před třemi dny vyndala z výlohy ven, byla na něj sleva, tady je.“ - „Prosím vás, kolik stojí, jaká je sleva?“ Představte si, že stál osm set, dala jsem stovku a byl můj.

Takhle slouží hmota, ale musíte ji nejdříve pustit, zbavit se jí. Nesmíte vlastnit nikoho a nic, nesmíte upřednostňovat svoje potřeby před druhými. Klidně se vzdejte spousty věcí, pak bude všechno vaše, protože vy se sjednotíte a dostanete se nad hladinu našeho společného egoismu. My máme společného Boha a máme společný egoismus. Co slyšíte v sobě a nabádá vás: „Udělej to, ubližuj, zlob se!“ nejste vy, stačí neposlechnout. Vy jste Božství, Bůh je jenom spokojený a tehdy se nalije do vašeho těla. Co se tam ozývá negativního, nejste vy, tak ho neposlechněte. Ale pokud byste si mysleli, že je to vaše a jste kvůli tomu špatní, co se uvnitř ozve a odehrává, už vás má, samozřejmě. A pozor, chytí vás dobře, protože on je spolupracovník, Satan odděluje hmotný svět. Ano, Satan je zákon hmoty, tvoří iluzi a oddělenost. Teprve až budete přehlížet, co vám našeptává a neposlechnete, máte vyhráno. Pozor, když to neuděláte vy, přijde vás prozkoušet přes druhého člověka. Pošle někoho, jestli jste opravdu kovaní. Druhý se nenápadně přitočí a bude už čistý člověk, ale v tu chvíli si nedokáže pomoci. Řekne: „Tak mu to vrať, podívej, co ti udělal, vždyť si to zaslouží.“

Záleží jenom na vás. Já tohle prožila, u mě byla trochu tvrdohlavost, což jsem si odžila v manželství. Můj manžel byl obrovský anděl, vycvičil mě tak, aby mně změkla kolena. Ale musela jsem tvrdohlavost mít, jinak bych podlehla egoismu. Pamatuji se, u nás v ulici bydlel můj strýc a dva bratřenci, se kterými mě mohli srovnávat. Byla jsem obrovské dítě, rodiče občas tak na mě koukali, co se jim narodilo. Když se narodí vyvinutá duše, hormony pracují brzo, já byla obr v deseti, jedenácti letech. Nohy měla stejně veliké jako teď, velikost jako moje maminka, v první třídě. A bylo vidět, že si rodiče říkali: „Tebe prdel, kam to až poroste.“ Ale naštěstí jsem se v deváté třídě zarazila a byla jsem asi v polovině, to už bylo dobré. Nicméně si pamatuji, nedávno na třídním srazu devítiletky spolužačka, kterou jsem neviděla třicet let, přinesla fotky. Povídá: „Hele koukej,“ a hodila je na stůl, vidím děti a většinu jsem poznávala. Ale říkám si: „Co je to učitelku, tu neznám.“ Tak jsem fotky vrátila a ona povídá: „Ty ses nepoznala vid?“ - „Já tam jsem?“ Učitelka jsem byla já, no hrozný, hrozný. Takže hmota se mnou pořádně zamávala.

Chtěla jsem něco vyprávět před chvílí a jak jsem tohle uvedla, úplně jsem zapoměla, teď si nevzpomenu. Něco o škole to bylo, nevádí, my se k tomu dostaneme. Další věc, které se budete muset vzdát, a dobře poslouchajte, možná se vám nebude chtít, jsou

vaše představy a sny, které vás nutí provozovat Ego. Zkuste si představit, jaký dneska krásný večer zažijete s partnerem. Navaříte, koupíte dáreček a partner nedorazí. Tak si jdete lehnout za tři hodiny, otrávení... jak Ego pracuje. Vy si to vymalujete. Ne, co bude, bude. Věřte mi, když neplánujeme nic, je to nádherné a nečekané, můžeme dělat spoustu věcí. Takže i tohle patří do kategorie vašeho egoismu. Žijte přítomností. Pozor, co to je přítomnost, spoustu lidí v tom nemá jasno. A mně také ohromně pomohla jedna paní ve vysvětlování, abyste pochopili. Ona je ze Šumperka. Dostala jsem od ní smsku, což je tam velice krásně naznačené, poslechněte si. Napsala večer a já hned odpovídala, protože ona byla úžasná a je úžasná. „Ivanko, my se už několik večerů s manželem dohadujeme, tak nás rozsudte, kdo má pravdu. My máme dluhy, hypotéku, já dluhy moc nemám ráda, ale teď nemáme peníze. Rozhodla jsem se, že založím Stavební spoření, abych něco naspořila. A až se peníze naspoří, splatíme dluh. Ale i kdybychom nic nesplatili, alespoň máme nějakou rezervu. Můj muž tvrdí, že se má žít přítomností a peníze, které máme, budeme investovat. Kdo má pravdu?“ Já jsem řekla: „Jasně, že vy, uvědomte si, že přítomnost je spokojenost, byli byste rozladěni pesimismem, co bude, jak bude. Udržíte se finanční rezervou v přítomnosti neboli ve spokojenosti.“

Lidé se kolikrát bojí, když dostali informaci, že mají žít přítomností, bojí se vzpomínat a plánovat. Jste sevření špatnými pocity, to jsou všechno nesmysly, vzpomínejte si, jak chcete. Stejně si pamatujete úplné minimum. Vaše Nadjá si pamatuje každý den a každou vteřinu vašeho života, jeho Nadjá si pamatuje víc, vyšší Nadjá ještě víc, a nad tím další Nadjá, to je obrovský kolos. Vy si pamatujete pouze váš nahrávací program, který máte uložený v mozku, ke kterému zaplatpánbůh nemáte přístup. Pozor, vaše Nadjá si pamatuje stavy až do kamene. Takže vidíte, když vy si pamatujete stav, že jste chodívali někde do školy, pamatujete si to „chodívávali“, průřez a vzpomínku, jak jste měli tašku na zádech a kráčíte... Ale vaše Nadjá si pamatuje každou vteřinu, každý den byl jiný, tráva byla jiná i každé období, jinak staří jste byli i buňky ve vás, tam jsou všechny programy. To je váš hotový tunel, vidíte ho jinak ze svého těla. Tunel vytvořený programem vývoje je připravený. A stačí málo, jenom projít lehce touhle uličkou. Přijímat, to je pokora. Tak jo, co se mně děje, je moje. Jestli si budete myslet: „Proč zrovna já?“- „Proč zrovna já?“ říká Ego. Nebraňte se tomu, přijměte všechno. Tehdy přijímáte svoji vlastní realitu, která začne žít v tomhle těle. Jakmile se prolnete do Jednoty a začnete žít, že vše je dobré, už si nemusíte s ničím dělat nikdy starosti. Prostředky finanční přijdou v pravou chvíli a v pravý čas do vaší peněženky. Já vím, zdá se vám to divné. Pozor, neznamená to, že vystrčím nohy v obýváku a budu čekat. Vy také tělem musíte konat, nepředstavujte si, že vám budou „padat pečené jitrnice do huby nebo holoubátka ze stromu“. Ne, ne, vy jste součástí Boha a musíte pracovat tělem, které používáte ve prospěch druhých lidí. Tehdy začíná absolutní revoluce ve vašem těle i ve vnějším světě, v makrokosmu, protože tehdy se změní podmínky. Do této chvíle jste byli pod egoismem, to znamená, že jste učili buňky vašeho těla tohle dělat. Ony bojují v různých úrovních, podmínky znáte ze základních přednášek. Ale jakmile začnete s láskou konat pro druhé, vše se změní. Zkuste si uvědomit, co dělají buňky vašeho těla, když každá z nich pracuje ve prospěch všech ostatních a nechce nic pro sebe. To bude jednou stav světa, až se hmotná fáze přepojí do 5D. Představte si, až každý člověk bude pracovat pouze pro druhé. Vy si vůbec neuvědomujete (bylo nám

ukázáno), že jsou obrovsky bohatí lidé na planetě, mají zaplněná konta, ale prostředky jenom čekají, aby tady ta mizérie probíhala, jak má a všichni se učili. Je připraveno, aby se to v určitou chvíli pustilo, až bude zapotřebí, a peníze se uvolnily. Je stav celku, kdy máte všichni všechno, vůbec si to neuvědomujete. Jakmile podléháte hmotě a taháte věci k sobě, jsou vám odebírány. Představte si, jako buňka těla budete k sobě tahat živiny, které druhé buňce budou chybět. Já vím, že mám tolik peněz, kolik mám a asi víc nemám mít, vystačím s tím. Tento stav pokory neboli přijetí vám umožní stav stabilizace, kdy vám tělo pošle v pravý čas, co potřebujete.

Já jsem mluvila s jednou ženou z Husince na jaře, to bylo krásné, zažila obrovský zázrak. V době, kdy jsme spolu povídaly, měla narozeniny ten den (což já nevěděla) a byla už trošku rozhádaná svým bratrem. Neboť neměla na vysokou školu své nejstarší dcery finance. Zdělili po rodičích byt, ale ona to viděla jinak než bratr. Vždycky vnímáme trochu jinak, máme své plány. Ona viděla stav ten, že se byt prodá a peníze se rozdělí na polovinu. Jenže bratr se chtěl ženit, potřeboval byt a neměl peníze na vyplacení. Ona je hodně dobrá, ale přece jenom peníze potřebovala. Vysvětlila jsem jí stav peněz a ona říká: „Mně se ulevilo a já se rozhodla, byt mu podstoupím. Protože už teď se dohadujeme a já toho bráchu chci mít, nechci o něj přijít.“ Vidíte, upřednostníte duchovno, ne hmotu. Pozor, oni už byli rozhádaní a myslela si, že jí ani nepopřeje k narozeninám. Naštěstí se tak nestalo, večer zavolal a ona říká: „Já ti hrozně děkuji, vážím si toho, že voláš a chci ti říct, že se vzdávám poloviny bytu.“ Ona říká: „Ivanko, měla jste pravdu, do dvou měsíců přišla ze tří stran přesně suma, kterou bych dostala z poloviny toho bytu.“ Ještě před tím udělala scénu dcera (vidíte, jak Ego jde přes druhého člověka), která chtěla studovat a teď ty peníze nebyly. Ustála nápor a říkala: „Podívej, to je moje věc, jak se rozhodnu.“ Takže zvládla nápor egoismu i z vnějšku a peníze skutečně přišly. V rodině se všechno ohromně zklidnilo a žijí si božsky. Všechno, co se děje, se děje dobře. Tato žena přišla v době, kdy se řešila ještě šikana její malé dcery. Holčičce je v současné době dvanáct, mluvila jsem s ní a je úžasná. Ano, děti, které jsou velmi čisté, jsou zkoušeny tímto způsobem. Každý s každým má domluvené, co mu bude dělat, nemůžete svoje dítě omotat rukama a chránit, to zkrátka nejde. Vy ho musíte naučit, jak se bránit láskou. Obrovský soucit k druhému dítěti. Zkuste si představit, jak se do lesa volá, tak se z něj ozývá (pozitivní ozvěna). Vám by se někdo líbil, kdo by vytvářel negativitu a agresivitu? Nelíbil. Pozor, zastavit člověka neodsouzením, soucitem, vysvětlením, zbytečně mu nebudu dávat šanci ani ho pomlouvat. Musíte ustát nitro (tělo je protkuté Božstvím), důležitý je váš postoj. Nemusíte s nikým o tom mluvit, tady všechno vyřešíte. Bude to chvilku trvat, pár týdnů, za dva nebo tři měsíce se najednou vše úplně otočí. A holčička pochopila. Matka jí vysvětlovala a za měsíc došlo k tomu, že třídu rekonstruovali a děti rozdělili do dalších třech tříd. A v září, když se vrátili do původní třídy, holka, která terorizovala své okolí, se chovala jinak a už si nevšimla její dcery. Tohle je dar, dítě si to zapamatuje a nikdy nezapomene, má zkušenost, že se ubrání samo, ohromným způsobem, tj. sjednocením. Pozor, taková je realita. Já si pamatuji, že jsem byla vždycky součástí jedné veliké třídy, která občas dělala skopičiny a blbosti, já byla součástí celku samozřejmě. Říkala jsem si dobře, trest příjmu a druzí lidé se na mě nikdy nezlobili. A přestože jsem nic neřekla, dělo se něco, co je pod hladinou, to bylo úžasné. Vy skutečně

vyřešíte postojem v sobě úplně všechno, máte to v sobě, stačí jenom umět a vědět jak. Tak si to uvědomte, mávněte nad hmotou rukou. Partner mě nechce, chce někoho jiného, dobře. Netahejte se o děti, netahejte se ani o peníze.

Nedávno mě v Ústí nad Labem kontaktovala žena, která chtěla vědět, jak se má chovat, když manžel neplatí alimenty. Já odpovídala: „Prosím vás, většinou se tím zhorší i vztah mezi otcem a dětmi. Když zachováte klid, máte hladinu svých peněz nastavenou, je zbytečné brojit. Můžete soud třeba vyhrát, ale poškodí se mezilidské vztahy a zhorší se situace. Přežijete svobodně a ve spokojenosti. Božství ví, že jste nepřilévati do božího celku negativitu a ono vám pomůže. Tím už se prolínáte do stavu buňky, která pracuje pro celek. Je to krásný dar.“ Pozor, tehdy se začnou dít věci... Jakmile začnete odkládat hmotu, ona slábne. Zaprvé začne komunikovat tím, že vám slouží a uslyšíte Boha. Probíhá vše tak, že začne mluvit přes druhé lidi, je to úžasné. Někde jsem vyprávěla (možná ve Znojmě), pak se dějí věci a okamžitě dojde k nápravě, přesně vidíte, co máte dělat a nemusíte čekat. Já byla nedávno ve Sparu a dala si tam kávu z automatu. Miluji takovou „culifindu“, mám ráda kávu z těch strojů, připadá mi to romantické. Ještě se mi líbí, když vypadávají mince jinak. Ale nikde nemají košík na odpadky, kávu jsem vypila a chtěla kelímek vyhodit. Táhla jsem za sebou pojízdný košík a viděla tři prodavačky, dávaly do mrazáku zboží, měly krabice a igelity. Říkala jsem si, zeptám se jich, jestli to můžu vyhodit, abych kelímek nevláčela sebou. Stála jsem u nich, ale ony mě neviděly, povídaly si. Najednou šel pán, asi šedesát pět let, a koutkem pusy říká: „Hod'te to tam!“ a kelímek jsem vyhodila. Ano, tohle je Božství, ono se začne projevovat. Nebo pak budete něco potřebovat, nesmíte si zoufat, to je základ. Někdo vám informaci řekne, musíte umět povolit a být bez odporu. Druhý člověk vám dá do ruky, co potřebujete, jako mně tu čínskou polévku.

Tak prosím vás, uveleďte se hezky na svých místech. Chci vás upozornit na jednu základní věc, nesmíte podlehnout fanatismu, to je velmi důležité. Zlatá střední cesta. Jestliže se vyklenete na své pouti dopředu a budete fanatičtí, můžete přehlédnout některé momenty, které vás pak poznamenají, a budete se na své cestě vracet, zkomplikujete si svůj život i vývoj. Všechno přijímejte tak, jak je a nevyklenujte se ani ve stravování. Pamatujte si, že váš duchovní vývoj je nastavený směrem i ke stravě. To znamená, člověk má jíst, na co má chuť a co tělo potřebuje. I kdyby vám někdo před očima mával nějakým úžasným jídelníčkem, který je zaručený a je nejčistější, už jenom nedůvěra způsobuje, že vaše buňky se té stravy bojí a živiny si nevezmou. Jezte hodně zeleniny a ovoce, je velmi důležitá živá, čerstvá strava, protože jste živí i vaše hmota je živá. Rekonstrukce vašich těl by měla být asi ze sedmdesáti procent ze živých tkání. Vyšel krásný článek a pravdivý, jestli někdo odebíráte časopis „Jóga dnes“. Tam je nádherný článek od jedné ženy (nevím, jak se jmenuje), má absolutně pravdu. Když někde něco čtu a velmi málo, okamžitě vím, jestli slova rezonují nebo ne. Ona má obrovskou pravdu, vidí to z pohledu fyziky. Nejenom, že postupujete, velice jste se pozvedli.

My se tady vyvíjíme v takových stupních, takže poslední stupeň je vaše hladina, kdy se očišťujete od posledních hmotných zákonitostí, magických stavů, které jste v minulosti dělali. Nebojte se toho, je to vývoj jedince a vše je dobré. Já vás pouze upozorňuji, co

nedělat, jak se vymanit. Kdybych řekla, že mágové jsou špatní, dělám chybu, to je vývoj člověka. Napřed si musíte vyzkoušet všechny stavy i magické, abyste potom nesli dopady na vás, na jedince. Protože jako buňka božího těla vy rozhodujete o druhých. Pozor a nemůžete vědět, jestli druhému člověku neublížíte a naopak. Vy mu nemusíte pomoci a pomůžete tím, že nepomůžete. To vycítí až jedinec, který přestane vydávat svá vlastní rozhodnutí nad někým druhým. To je velmi důležité, tehdy se vymaníte z toho zdroje. Nyní je připravený čas, kdy část lidstva, asi zhruba jedna miliarda lidí na planetě, se posune do nejčistějšího pásma a změní se jim vědomí. Vy se sjednotíte s Bohem. Všechny ostatní pásma pod tím zůstávají ve stejném pohledu vědomí 3D, ačkoliv by o Bohu věděli. Uvědomte si, že teď je mnoho literatury, která ještě prezentuje oddělenost, to jsou prosby andělům. Všichni andělé vědí, že vy jste ten Bůh a vy jste oni. Ale jestliže já prosím o něco, už jsem nespokojená. Vy máte přijímat, protože pokora je poslední, nejvyšší stupeň ve 3D, abyste se dostali přes bránu 4D, což je praxe spokojenosti, do svého božského původního stavu. Tohle jde vždycky na konci a začátku dalšího Platónského roku. Tím se posune celý náš systém, který je tady, to znamená planetární soustava. Od osmdesátých let začaly obrovské změny v našem planetárním systému, protože na našem Slunci (kdo se zajímáte o astrofyziku, tak víte) probíhají ohromné bouře a erupce. Naše Země a všechny planety v planetárním systému získaly vyšší vibrační pole. Jenže mnoho lidí má zdravotní problémy a kožní problémy. Je to proto, že na slunci jsou obrovské elektromagnetické bouře. Nastávají tehdy, jestliže se jeden elektromagnetický mrak, který má mínusový náboj, a druhý plusový setkají, tím nastává erupce. A za osm minut dopad vibračních jednotek přijde k nám na Zem. Ale vy jste také systém, nejenom že v sobě musíte izolovat látky, které jste nastřádali tady ve hmotě. To znamená, že pojídáte potraviny, pohybujete se v určitém prostředí. Aby vaše tělo nebylo překyselené, ukládá si některé látky do tukových buněk, jinak by vám to sežralo organismus. Jenže pod vlivem těchto erupcí, které se dějí na slunci, vám tukové buňky popraskají a nečistoty se dostávají do těla. Je nutné, abyste minimálně jednou denně pili bylinné čistící čaje, byliny, aby se z těla nečistoty dostaly ven. Protože vaše tělo je nosič a vozíček, který to vyveze. Nebojte se toho, velké množství lidí má kožní problémy, předtím je neměli a byli zdraví. I já mám takovou zvláštní kůži na obličejí, nikdy jsem jí neměla. Byliny vám pomůžou, ono se všechno zklidní, potřebujete se dočistit. Planeta měla v osmdesátých letech 7,8 Hz vibrace a teď má skoro dvanáct, takže vidíte, jak se vše zrychlilo. Kvůli tomu se otepluje planeta, protože čím vyšší vibrace, tím vyšší teplota. Není to záležitostí znečišťování, ačkoliv máme také odpady, samozřejmě. Všechno se vším souvisí, ale nebojte se, planeta se sama očistí v průběhu asi dvaceti až třiceti let, což je z hlediska kosmického času úplně minimální záležitost. Budeme umět zpracovávat později i odpady, k tomu všemu se doberete, nedělejte si starosti. Jenom se chovejte tak, abyste planetu, která je skutečně živou bytostí, nepřetěžovali. To znamená, uklízejte po sobě, neznečišťujte životní prostředí, pokud v tom něco můžete udělat. Šetřete elektrinou, vodou, základní věci dodržujte. Ne fanaticky, abyste neměli divné pocity v sobě, všechno chce zlatou střední cestu. Bude to k vám mluvit, později vám bude divně, když najednou zjistíte, že třeba teče voda a nemusela by. Takový pocit, proč teče? Jenom zavřít, to stačí. Já jsem dřív tohle citění také neměla, ale teď, jako kdyby mě něco zavolalo. Pozor, když necháte

předtím vodu téct, zase si to nevyčítejte, už byste si blokovali druhou čakru, to nemá smysl. Zkrátka chovejte se přirozeně, lehce. Jste součástí MATKY, vy jste oživlá matka. Ona má v sobě prvky tohoto světa. Ano, prach jsi a v prach se obrátíš.

Když se Bůh narodí sem na Zemi, přijme základní hmotu svých rodičů a tělo se vytvoří z prvků matčina těla. Samozřejmě co jíme, tím jsme ve smyslu fyzickém, hmotném. Jestliže se budete živit nějakou stravou, všechny prvky, které získáte do sebe, budou tvořit tělo, hmotné tělo. To znamená, že vy máte mít skutečně rozmanité věci v sobě. Mějte pestrou stravu, jednoduchou a jezte jí, je výborná, protože vaše tělo potřebuje prvky, které nemá. Když se budete jednostranně zaměřovat, bude něco chybět na straně druhé. Takže tohle si ohlídejte, aby vaše hmota byla správná. V pozdějším čase budete vědět přesně, co máte sníst, protože na to dostanete chuť. Já třeba nemusím moc maso, ale jím ho, ráno se vzbudím a vím, že dneska si maso musím dát. Tělo si pak samo řekne, protože hmota komunikuje. Pozor, vy nejste tělo, jste Vědomí, a potom budete vědět, co máte sníst. Já někde povídala, že v době, kdy jsem tohle necítila, muselo mi to Božství dávat najevo zajímavým způsobem. Vyprávěla jsem moji příhodu o tom, jak mi kdysi scházel vápník, zinek, hořčík. Vždycky posledního rozvezu faktury z laborky a u někoho dostanu rovnou zálohu, nějaký malý peníz. Měla jsem pětistovku v peněžence a kupovala si dentální mezizubní kartáčky. A najednou se ozvalo, když platím: „Hořčík, vápník zinek, Ivanko!“, ale měla jsem v peněžence jenom pětistovku. Znáte ten pocit, nevíte kdy... Samozřejmě později přijdete na to, že máte poslechnout. Jestliže vám Božství řekne, máte to udělat. Když neposlechnete, je zádrhel, který si děláte sami, protože peníze by přišly. Jenže to bylo v době, kdy jsem si říkala: „Já nebudu slyšet.“ Jenom jsem se zeptala: „Prosím vás, máte vápník, hořčík, zinek?“ Paní mně snesla všechny přípravky a nejvýhodnější koupě byla ta, že by mi zbylo v peněžence padesát korun. Tak jsem si říkala, až zítra nebo pozítří, až přijdou peníze. Ale kdykoliv jsem šla kolem lékárny během několika dnů, ozvalo se: „Hořčík, vápník, zinek!“, já se otočila na druhou stranu. Nicméně uběhlo pár dní, v noci jsem spala. Najednou se rozsvítilo, z temnoty vylezla andělská ruka a dotkla se mé pravé nohy. Když se vás dotkne anděl, někteří to určitě zažíváte, je to takové blaho a obrovská vibrace. Říkám: „Jé, to je krásné!“, ruka zase zmizela, zalezla do tmy, do toho černa. V tu ránu jsem dostala takovou křeč do nohy, příšernou. Já byla sama v ložnici a nemohla jsem nohu ani natáhnout, abych jí namasírovala. Jenom jsem se chechtala, tekly mě slzy bolestí a ozvalo se: „Vápník, hořčík, zinek, Ivanko!“ - „Jo, půjdu ráno.“ V sedm hodin otevírali lékárnou a už jsem stála frontu.

Oni si vás potom ohlírají. V pozdějších fázích, až se stanete Bohem, tak už budete vědět. Dneska mám obrovskou chuť třeba na brokolici. Musíte ji zkrátka mít. Já mám kamarádku, když byla těhotná, říkala: „Já se chovám jak koza, lezu po kolenou na zahradě, trhám lupeny a rovnou je dávám do pusy, to je příšerný.“ Asi jí chyběla kyselina listová, tělo si přesně řekne, co potřebuje. Protože váš program ví, že máte mít zdravé dítě, tak vás donutí, mít na to chuť. Věci vůbec nedohlídáte, ale skutečně záleží na těchto principech. Nemusíte se o nic bát, všechno přijde v pravý čas. Kdybyste někde odmítali, už jsou komplikace. Protože pak dostanete facičky, abyste se vyvíjeli. Protože na vás záleží, jak ta skupina kolem vás bude, čím jí obohatíte.

Minulý týden jsem v Příbrami ještě po přednášce měla chvíli čas. Spala jsem u své rodiny, kterou tam mám. Hodinu před tím, než začala přednáška, si chtěli ostatní někam sednout a tam byla paní, která přece jenom ještě nechtěla připustit ten program. Ona říkala: „Ale já mám vůli.“ Já: „Ano, máte, ale malou.“ Ona vůle je v úderu facky, která přijde, což si skutečně tvoříte, protože vy tu nejste sami. Jestliže byste z vlastní vůle utekli někomu vývojově daleko, ostatním lidem kolem vás byste chyběli, zkrátka nejde utéct někomu. A proto přijdou facky. Když bude někdo usilovně chtít být lepší, je to veliká nespokojenost sama se sebou. Tím se obrovsky zablokujete. Vy máte být spokojení, že dneska jste směli zakopnout, protože se učíte. Je přece nádherné získávat zkušenosti. Ano, dítě jde do školy, aby se naučilo být lepším, to znamená, přijde v nevědomosti. A jestliže já udělám v písemce chybu, zjistím, kde ty chyby dělám, zaměřím se na to a příště budu počítat lépe. To samé je u nás. Ted si představ, že si děláte výčitky, protože jste něco špatně udělali. Jako kdyby si dítě dělalo výčitky, že se učí. To je blbost, ale ve vašem životě to většinou nevidíte. Vy se máte jenom radovat, že jste chybu směli vidět, že jste ji směli zažít a dneska víte, jak se udělá jeden lehčí, uvolněnější krok.

Jednota je ohromná věc. Vy jste ten Bůh, jste jeho buňky, které smí a mají velikou šanci ve vývojové fázi si uvědomit, že jsou Bohem. Ted' je tady na planetě dost vysokých duchovních kruhů, které ještě v nevědomosti, říkám „v nevědomosti“ dělají magii. Koncem minulého roku jsem dostala několik dopisů na stejné téma, psali asi tři nebo čtyři lidé. Nějaká vysoká duchovní bytost v Indii pochybila. Ani si jméno nepamatují, a i kdybych věděla, neřekla bych ho, chci vám pouze ukázat pravý stav věcí. Tato bytost v Ašramu dodržuje celibát samozřejmě, tj. odříkání si sexuality, což je pitomost. Vy víte, že vše, co máte tady nastavené, je vaše a máte používat s rozumem a s rozvahou. Ten, kdo bude dodržovat celibát, bude potlačovat svoje vlastní Božství, protože vaše sexualita je o oktávu nižší než vaše duchovní energie. A většina léčitelů, aniž by o tom věděli, léčí přebytkem sexuální energie, která se pořád zesiluje samozřejmě, a to je vaše Božství. To znamená, jestliže já ho někde potlačuji, vyškubne se mojí moci, nedá se to překonat. Kolik bylo skandálů třeba v Anglii u církevních hodnostářů a vůbec po celém světě, protože se přišlo na zneužívání. Oni za to nemohou, to je jenom dogma. Takže, tudy cesta nevede. A pozor, i k Bohu se můžete dostat i přes sexualitu. Jako když vás dneska učím sexuální výchově... Ano, existuje tzv. Tantra jóga, ale to už jsou stavy, kdy se nevybízíte, jenom se udržujete v pozici matrice-patrice. Udržujete se ve stavu blaženosti a nejsou tam myšlenky, i tohle je cesta. Vidíte, je nesmysl odříkání se něčeho, ale nesmíte toho samozřejmě zneužívat, protože vybíjení vás potom oslabuje. Nicméně, nechtěla jsem se dostat až do těchto oblastí, ale asi jste to měli vědět, když o tom mluvím. Takže žádné odříkání, všechno v pravý čas a s radostí vše prožít. Celibát je prosím vás jeden z fanatických stavů, kdy cestou k Bohu něco odmítnete. Bůh je všechno a má tady nabídku celistvosti. Takže využívejte, ale mějte hlavu čistou a moudrou. Co nebudete umět a kde uhnete, nedělejte si s tím starosti. Důležitý je prožitek, žádné výčitky ani okliky. Protože kde jste neuměli přijít na správnou míru, prožitek vás nasměruje do správné polohy. Vše je skutečně dobré, všechno řídí OTEC, on ví, že se k němu dostanete přes veškeré čakry. Jestliže je někde čakerní uzávěr, chybí nějaké procento Boha, nemůže se kanál otevřít, jste pod hladinou egoismu, protože

něco odmítáte. Jestliže jednu jedinou čakru neumíte, k Otcí se nedostanete. Na první čakře je důležité vědomí, že vše je dobré. Jakmile si o něčem budete myslet, že je to špatně, nemůžete vidět Boha. Budete vidět-nevidět, je to tzv. duchovní slepota.

Já se ale vrátím, kousek jsem odběhla, vlastně s tou sexualitou od příběhu z Indie, a potřebujete to slyšet. Lidé mi psali v e-mailech, a dokonce posílali video, já si ho neprohlédla, je to pro mne zbytečné. Do Ašramu přišel nějaký cizinec, Angličan, který byl zneužit, protože druhý člověk neustál svůj celibát, i to se může stát. Načež Angličan přijel sem k nám do Čech a dostal se k nějaké vysoké duchovní osobnosti českého národa. Ten člověk na druhého, který zneužíval, poslal prokletí a doufal, že se bude smažit v pekle. První žena, která mi psala, se ptala: „Prosím Vás, Ivanko, jsem z toho vyděšená, jak to ten člověk mohl udělat?“ Zastavte se, vy už dneska víte, že každý z vás má svůj program vývoje a stanou se vždycky všechny věci správně. Vezmeme to od začátku, jestliže nechytíte člověka, který vám krade peněženku, za ruku, nemůžete nikoho obvinít, zkrátka to nejde. Musíte mít jistotu. I touhle zkouškou jsem kdysi prošla, možná vám to budu vyprávět. To znamená, že to nemusela být pravda. Mohla, ale nemusela. A už jenom tohle vám nedává právo posuzovat a hodnotit něco, to má jít úplně mimo vás. Vůbec vás to nemá zajímat, nebyli jste u toho. Kdybyste se zapojili do procesu obviňování, už si píšete vlastní karmu. Můžete se dostat do situace, kdy vás z něčeho obviní, co jste neudělali. To je první pohled. Jestliže ale duchovní bytost, která tady u nás je, ještě vyslala prokletí a odsudek na tohohle človíčka, aniž by měla jistotu, jestli má druhý pravdu, ten člověk ještě utočí. Kletba je obrovský záběr a obrovská karma jeho vlastní. Ale pozor, všichni z nich dělali dobře a respektovali svůj vývoj. To, co udělali Božímu tělu, to znamená druhé buňce, sklídí jednou sami. Kdybych já tyhle lidi zkritizovala, budu stejná jako oni, protože dělají dobře, pouze se vyvíjejí. Jsou všichni úžasní, zaplňují přesně místo v žebříčku vývoje tohoto panáka. Je to i symbol Božího těla, které je stejné.

A teď pozor. V minulosti jste vy všichni (protože se vyvíjíte, život po životě) dělali magie, černé i bílé. To znamená, že jste v různých fázích prosazovali vůli osoby, která se sem narodila. Zapsali jste si minulostní známky horší než jedničky, takže karmy. Dneska je na planetě velmi mnoho magie. Ano, dřív bylo málo lidí, takže i magie bylo méně. Já si pamatuji, někde jsem vyprávěla příhodu s naší Franciskou, to bylo krásné, až se mi tetelilo srdce. A vždycky, když si vzpomenu, tak se mi tetelí, protože holčička je úžasná. Kdykoliv si jdeme lehnout večer, ona se přitulí a přikryje mě napůl svým tělem. Okamžitě se dostanu úplně mimo. Letos se mně to také stalo v lednu, když u nás byli. Ale před tím byla ještě malinkatá, asi tři roky. Tenkrát jsme se domluvily s Petruškou, že dětem nebudu o duchovních věcech vyprávět, jenom se budu chovat. Bylo to rozhodnutí Paola a já ho miluji a jeho rozhodnutí respektuji, i všech rodičů. Ano, to je Boží vůle. Nicméně když dítě začalo samo, musím reagovat a bylo to úžasně. Oni šli na návštěvu, po obědě si lehli a ve tři hodiny půjdou ke známým. Děti si pohrávaly, já jsem si šla lehnout také, že ve tři budeme vstávat. Matýsek si hrál na zemi s Legem a maličká Francí říkala: „Babičko, já si vedle tebe lehnu.“ - „Tak pojď.“ Posunula jsem se na posteli. Ale jakmile si lehla obličejem do polštáře, ručičku mně dala na hrudník. Když to udělala, obrovsky se mi otevřelo srdce a z něj tekla energie do holčičky. Věděla jsem, že se něco stane a nemohla spát, jenom se klepala. Byl to takový

zvláštní stav, jako pod drogou, cítila jsem, že něco přijde. Najednou slyším budík z ložnice, zvonil přes zed'. Paolo vstal a říká: „Frančí, vstávej, jdu se oholit a půjdeme.“ Najednou Frančí vstala jako robot, šla ke dveřím (máme zatahovací) a zavřela je. Pod oknem byla židle, vzala ji a dala k posteli. Já pořád ležela a jenom pozorovala. Věděla jsem, že jí Božství posílá, něco se stane. Ona si na židli sedla se zkříženými nohama jako jogín a říká: „Babičko, můžu se tě něco zeptat?“ Povídám: „Ano, ptej se.“ - „Magie je špatná, že jo?“ To jsem zalapala po dechu, řekla: „Ano“, načež Matýsek zvedl hlavu a povídá: „Ale Merlin byl dobrý.“ - „Matýsku, Merlin v době, kdy žil, byl bílý mág a těch bylo málo. Černých bylo hodně, to je jenom zdání. Ale doba je pokročilá, takže není dobrý.“ Klučina svěsil hlavu a zase si hrál. Načež Frančí pokračovala: „Babičko, jak to děláš?“ Najednou se otevřely dveře a Paolo: „Co tu děláte, nespíte?“ Frančí se otočila a říká: „Ne, tatínku, nespíme.“ Paolo odešel, ale nechal dveře otevřené. Ona slezla, zase dveře zavřela, vrátila se na židli a říká: „Babičko, jak ty to děláš, jenom lidi miluješ?“ - „Ano Frančí, jenom miluji.“ - „Tak jsi potom takový anděl.“ Já říkám: „To je sice přehnané, ale když se budeš dívat tímhle způsobem, tak asi ano.“ Ona říká: „Já ti slibuji, že taky budu jenom milovat.“ Slezla ze židle, otevřela dveře a najednou byla někdo jiný. Tam přišel náběr Božství, který jí měl ukázat. Později pochopíte, že když přijde čas, najednou to víte, jsou vám věci jasné. Budete se léta o něco snažit a najednou vše přijde samo. Božství vám přijde ukázat ten stav a je úžasný. Pozor, pak mi Péťa říká: „Co jste řešili?“ My jsme nastupovali do auta a najednou Matýsek říká: „Mami, byl Merlin dobrý nebo špatný?“ A Péťa odpověděla: „Špatný ne, ale je ještě bílý mág.“ Ona věděla, že jsme něco probírali, což bylo krásné, děti se měly tohle dozvědět. Já pak zase samozřejmě mlčela, protože slib je slib. Ono si to řekne samo. Takže vidíte, že některé děti, teď je jich hodně, už skutečně hladinu Božství v sobě mají a docházejí jim věci.

Pozor, za dva dny za mnou Péťa přišla a říká: „Mami, já jsem zažila věc, co děti dělaly. Ony se běžně předtím tahaly o hračky, Frančí pak brečela, zlobila se, ale najednou ona vyškubla hračku, Matýsek se nafouknul a šel trucovat na postel do ložnice. Frančí kouká na něj, na hračku, zase na něj, a Péťa je pozorovala. A ona přišla do ložnice a říká: „Matý, tak už se nezlob, vezmi si to, jsi pro mě důležitější než nějaká hračka.“ Péťa říká: „Mami, tohle v životě předtím neudělala.“ Ano, lidé vyměňují hmotu za ducha. Zapomeňte na hmotu, je to pro vás velmi důležité.

Já jsem vám slíbila před chvílí, že budu vyprávět o neodsouzení a o obrovském soucitu. Pamatuji se, v roce 1996 jsme předělávali střechu u nás v domě. A to byl chaotický čas, kdy se střecha opravovala. Potřebovala jsem na deset minut vběhnout do bytu a zase vyběhnout. Málodky jsem měla peníze a domem se pohybovalo asi sedm pokrývačů, chodili na střechu a dolů, bylo tam i pár lidí známých (příbuzenstvo). Byly otevřené venkovní dveře, aby mohli chodit ven. Pozor, také tam mohl přijít někdo cizí z ulice. Já v rychlosti položila kabelku na schody, šla do bytu a když jsem pak přišla, vzala jsem ji. Později jsem chtěla platit a zjistila, že mě v peněžence chybí sedm set. Když byste někoho obvinili z těch patnácti lidí, kteří se pohybovali domem, to je utrpení. Kdyby mě někdo obvinil neprávem (už jsou špatné pocity), nemohla bych to nikomu udělat. Když už se takhle rozhodnete, že upřednostníte ducha před hmotou, pak vás přijde vyzkoušet někdo jiný. A u mě to dělá maminka. Ona je obrovská duše. Vždycky vím, kdo přichází přes druhého člověka, jestli Božství nebo mě přijde

prozkoušet ten druhý (Satan). Ostatní lidé to nevědí, takže já obrovsky za všechno děkuji. Maminka přišla a říká: „Co ti je?“ Protože viděla, jak mě to mrzí, peníze jsem potřebovala a najednou nebyly. Ale pro mě by bylo utrpením někomu říct: „Hele, nevzal jsi mi sedm set?“ Řekněte to někomu, to je hrozné. Navíc jsem nikoho neviděla, kašlu na to. Vyprávěla jsem, co se stalo, a maminka říká: „To byl určitě XY.“ - „Mami, kdybych toho XY viděla, řeknu mu, že se to nedělá. Jenže jsem ho neviděla a za takovou cenu to nestojí.“ Takže černý zalezl z těch očí, maminka se usmála, přišel Bůh a odešla. Za dva dny mi přišlo dvanáct set padesát korun. Pozor, kdybyste si mysleli: „Mohl jsem mít součet...“, už jste vedle a provozujete egoismus. Vaše hladina se doplní přesně tak, jak budete potřebovat, tohle je velmi důležité. Hodťte všechno za hlavu, jakmile to uděláte, všechno se změní.

Já jsem ten příběh vyprávěla před čtrnácti dny v Ústí nad Labem na přednášce, seděli tam dva báječní manželé, jsou z Děčína a on je doktor. Napsal mi překrásný e-mail v neděli, když jsem přijela domů z přednášky v Příbrami. Psal mi, že jim to docvaklo oběma, obrovsky se jim ulevilo a přišla veliká změna. Pojišťovny jim dlouhou dobu neplatily, a když něco přišlo, vymáhání dluhu z kdovíjakého roku. Začalo to dokonce i tím, že on ztratil obrovskou částku peněz. Tak si řekli, že se vším smíří, jestli by peníze neměli mít, když o nich Ivanka v tom smyslu mluvila. Od soboty chodí samé zaplacené faktury a chodí pořád, najednou pochopili, jak to funguje. Nebojte se. Vždycky nám andělé říkali: „Když dá Pánbůh ovečku, nadělí i travičku.“ Jestliže jste buňkou Božího těla, dostanete obživu, on se o vás postará. Vzpomeňte si na bibli, i tam to je. Proč si děláte starosti ze zítřejšího dne. Pozor, to znamená zatížení a tíhu, kdy si děláte obrovskou hlavu. Ne, vy si zařizujte věci tady a teď. Samozřejmě můžete plánovat dovolenou nebo něco jiného v budoucnosti, ale nevíte na tom křečovitě. Když věc nedopadne, jste zborcení, takhle ne. Klidně si můžete plánovat, ale být trvale spokojení, to je vaše přítomnost. Vzpomínejte si, na co chcete. Už jsem říkala, že si pamatujete velice málo věcí a ani to není vaší kapacitou, bylo by to zbytečné. Ačkoliv to tak nevypadá, já si pamatuji velice málo věcí. Každý z nás si zapamatuje pouze to, co je pro něj důležité. Ale navíc, jak se vyvíjíte, vůbec si neuvědomujete, že odkládáte některé záležitosti. Vy jste boží tělo a tkáň, jak získáváte vlastnosti a pohybujete se ve vývoji, umíte víc věcí, ale protože vaše kapacita je stejná, musíte některé věci opustit. Já třeba v minulosti byla více praktická a dnes neumím věci, které jsem dříve uměla. Zase umím jiné dovednosti. Někdo v okolí umí to, co vy ne, tak se jich můžete zeptat. Jsou věci, které si musíte odžít, někdy se to děje až extrémně. Já si pamatuji dobu, kdy mě moje maminka v šesti letech naučila plést, ze začátku jsem pletla na panenky. V jedenácti letech jsem poprvé upletla sobě svetr. Byla jsem jak šílená, upletla jeden a věděla, který bude následovat. Říkala jsem si, že jsem asi nějaký divný tvor, bylo to až neuvěřitelné. V osmnácti letech jsem měla upleteno na celý život a od té doby po jehlicích nesáhla. Najednou jsem začala vyšívat, a to bylo stejné, šest let vyšívání. Moje maminka má do dneška plnou skříň sad, velký ubrus, malý ubrus, prostírání. A to jsem začala vyšívat modrý a věděla, že příště bude béžový. Potom jsem zase šila pár let a trvalo to do roku 1993, kdy jsem začala s laborkou a už neměla čas. Dneska mi dělá problém přišít knoflík, hrozný... Jsou věci, kdy si potřebujete odžít tvorbu, aby byla ve hmotě uzavřená, a vy jste měli splněno, jinak by vám něco chybělo. Později se věnujete třeba

duchovním věcem, máte něco podobného. Jednou se budete zajímat o jógu, budete úplně šilet a přehánět, najednou to odpadne, začnete dělat něco jiného. Všechno je program. Když tohle prožijete, není, čeho se bát. Zažili jste někdy přepojení, kdy vám něco docvakne, přijde Nadjá a víte, že už máte nabráno?

Naše Lucka chodila s klukem, on byl skin (nevím, jestli jsem to někde vyprávěla), to je program v DNA, o kterém mluvím. Ještě jsem si říkala: „Ona miluje i cikány a všechny lidi různých barev, proč chodí se skinem?“ Tam byla nějaká rezerva, kterou si musela poslechnout z vyprávění a odžít i v konání. Já jsem pouze respektovala, když spolu chodí, tak asi mají. Pozor, žádné brojení, že je takový nebo makový, on byl milý kluk. Tím, že já ho měla ráda, on mě také. Chodili spolu asi tři měsíce a jednou přišla domů ze školy ve dvě hodiny a on měl svátek. Vidím, že se někam chystá a ptám se, kam jde. Lucinka mi říká: „My máme sraz v zámecké zahradě na naší lavičce, koupila jsem mu dárek. Ale přijdu v sedm, zítra máme písemku z biologie a potřebuju se učit.“ Byla taková precizní na učení, o ní jsem neměla nikdy starost. Odešla, ale ve tři hodiny byla doma a já se ptala: „Co tady děláš?“ - „Mami, pojď si sednout a poslechnout si něco. Představ si, já tam přijdu, těšila jsem se na něj, dala mu pusy a dáreček. On mi vypráví, jak honili nějakého cikána, skupina těch skinů, chtěli mu nabančit. Nemohli ho dohonit, měl asi něco píchlého nebo šňupnutého, běhal jako gazela. Směju se, on také, a najednou jsem slyšela zřetelně, jak mi v hlavě křuplo, jako když přehodíte výhybku. Koukám na něj, jak se směje, předtím jsem se také smála. Najednou mi došlo a uvědomila jsem si, co tu dělám? A viděla jsem, jak se mi tělo zvedlo a říkám, nezlob se, přišla jsem vlastně naposledy, skončíme, nemá to smysl. Byla jsem vyděšená, jak mě tělo odnáší a viděla, že on je překvapený, koukal za mnou.“

Ona se jeden čas bála, aby nedostala nabančeno. Ale zažila tenhle program, protože mu sama nevěřila. Tam někde byla pochybnost, takže to musela odžít. Tohle je, prosím vás, všechno program. Já jsem zažila něco podobného a byl mi i ukázán přechod na druhou stranu. A nemusíte se nikdy bát. Pokud konec nepřechází přes nějaký těžký stav, třeba nemoci, kterou si v bolesti odžíváte. Jinak jsou situace přechodu na druhou stranu velice lehké a krásné. Já jsem to v jedenácti letech zažila. Naši se o mě obrovsky báli, nepouštěli mě nikam ani na nepovinné předměty do školy. Pozor, já si jednou vymohla, že budu chodit na tělocvik (nepovinný). Měli jsme nastavenou tzv. opičí dráhu, tělocvičné věci do oblouku. A byly tam žíněnky, šplh a kladina, stál tam veliký skokanský můstek, tělocvičný stůl. My měli vyskočit na ten stůl, nad ním byly ve veliké výšce kruhy (2,5 metru), a třikrát se zhoupnout, potřetí skočit na žíněnku, udělat kotoul a zase pokračovat. Já asi třikrát tohle proběhla, a když jsem tam byla přibližně popáté, rozeběhnu se, vyskočím nahoru, chytím se za kruhy, začnu se houpat a najednou to začalo. Všechno se zpomalilo jako v těch filmech, když vidíte, že se něco stane, to je skutečnost. Najednou bylo všechno pomalé, já viděla, jak se houpám dopředu, dozadu, pozor, přišlo to „lupnutí“ (co měla Lucka na lavičce se svým přítelem) a neslyšela jsem vůbec žádné hlasy, tam bylo ticho, jako když vidíte černobílý film, ztratilo všechno barvy. Věděla jsem, že už mám seskočit, jenže já se nepustila. Šla jsem za tou rukou dozadu, pustila se jenom pravá ruka a levou jsem cítila, že už to neunesu. Začala jsem pomalu padat dozadu, dopadla kolmo na hlavu a cítila takové BUUUM, byla jsem rozpláclá a koukám do stropu. Nic jsem neslyšela, jenom ticho, všechno bylo černobílé.

Najednou vidím, jak se objevil pomalu jeden obličej nade mnou, druhý obličej (děti a paní učitelka), všichni na mě pomalu něco mluvili. Najednou slyším „cvak“ a vše se zrychlilo a bylo barevné. Já jsem měla bouli na hlavě, tři týdny se nemohla toho místa dotknout a příšerně mě to bolelo. Já měla prstýnek, který dělal můj tatínek, a jak jsem rozplácla ruce, to byl takový švih, že se prstýnek zdeformoval. Prst mě hrozně bolet, nešla tam krev a prstýnek museli přestípnout. Ale viděla jsem, že přechod na druhou stranu je úžasná věc. Když to má přijít, člověk projde úplně hladce. Je velmi zvláštní, když přijde Otec.

Bylo mi to ukázáno ještě jednou, když jsem jela autem do Plzně, úplně rovná silnice mezi dvěma údolíčky, já jela asi stovkou a sama. V protisměru jelo jedno auto za druhým, takový štrúdl. Najednou někdo z těch lidí zkrátka neudržel nervy a udělal takovou „myšku“, těsně přede mnou vyjelo auto. Ale krásně zajelo a opakovalo se vše jako předtím. Všechno bylo černobílé, zase „cvaknutí“, všude ticho, zpomalení. Já jsem vůbec nepanikařila, jenom ruka volant stočila trochu doprava, abych uhnula a aby měl prostor. Vůbec jsem se na něj samozřejmě nezlobila, to bylo nádherné. Ujela jsem dalších asi dvě stě metrů a najednou se všechno zase zrychlilo a nastartovalo. Já říkám: „Ty jsi úžasný.“ Je to krásné, věřte mi. Jestli jste zažili nějaký úraz, víte, že tyto věci skutečně fungují. Šok, který lidské tělo začne produkovat v té chvíli, vám to způsobuje a vůbec necítíte tělo. Lidé, kteří se dožijí nějaké obrovské autonehody, zažijí něco podobného. Já jsem měla strýce, zemřel minulý rok na podzim, a on zažil ve svých čtyřiceti šesti letech obrovskou autonehodu, měl rozdrčené koleno, ale hodně. Asi čtyřicet drátů mu trčelo z kolena a rok ležel v nemocnici. Tenkrát mi vyprávěl, že první dvě hodiny vůbec nic necítil. To vás udržuje v tom filmu přechodu na druhou stranu. Vás to potom bolí, když tady zůstanete a musíte si to odžít, máte to v plánu. Strejda byl moc fajn, ale obrovsky tvrdohlavý. Takže vidíte, koleno je tam symbolizované. Nebuďte tvrdohlaví, děláte to sami sobě. Ani této věci se nemusíte bát, ve chvíli, když vás někdo opouští, je to v jeho plánu. Prosím vás, nezáleží na tom, kdo to je. Já vím, že je těžké propustit, ale musíte respektovat vůli toho člověka. Je jedno, kolik je mu let, v jakém věku těla opouští tento svět. Vy máte všechno udělat svým tělem proto, abyste mu pomohli, abyste ho zklidnili, i to mu pomůže. Ano, to vyrovnání se s tím... a můžete zažít velmi krásné věci.

Zrovna ti manželé, o kterých jsem vám vyprávěla, jak jim začaly chodit faktury, mi pomáhali s kufrem do auta a vyprávěli krásný příběh. Paní zemřel v létě tatínek a jejich syn je obrovsky nadaný duchovně a vysoko. Když byl v práci, uprostřed pracovního procesu najednou k němu přišel ten dědeček a říká mu: „Řekni vašim, že je mi náramně dobře, ať si nedělají starosti.“ A zase prošel dveřmi pryč. Vnuk říkal: „To bylo tak krásné.“ Rodiče říkali, jak to bylo i pro ně nádherné. Oni vědí tyhle věci, ale ještě to vidění nemají. Tak a jsme u vidění. Jak se vyvíjíte, otevírají se vám jemné smysly. Vy nemáte jenom čakry, které se týkají hmotného světa, máte i transcendentální čakry a je jich třináct. Tyhle čakry se budou postupně otevírat a startovat vyšší citění. Jemnovidění, jemnoslyšení, jemnohmat, každý z vás bude mít tady jiný úkol, jinak jste vyvinutí. Ale hlavně někteří lidé vidí bytosti, nebojte se jich, ony tady byly i předtím, když jste je neviděli. Zaprvé jsou věci, které si vždycky můžete řídit sami, což vy nevíte. Pokud budete převažovat pocitem v hmotném světě, můžete se ještě bát, ale je to vaše

mínus. Vy jediná si musíte uvědomit, že není, kdo by vám ublížil a jste všechno, na co se podíváte. Tady jde o to sklízení, pokud něco udělám, tak bych se mohla obávat. Pozor, musím počítat s tím, že přijde i něco negativního. Vy jste ti, kteří mohou ubližovat, máte to ve svých rukách. V rámci odkládání egoismu, na vás třeba média dělají bu, bu, bu. Minulý týden psala paní, ptala se mě: „Ježíši, co Plejád'ani, jsou dobrý nebo špatný? Mám se jich bát nebo nemám?“ Prosím vás, obecně, co je tady v hmotném světě nebo v jemnohmotných světech, je všechno Božství. Budete sklízet jenom to, co si zasloužíte. Já jsem jí napsala v tom smyslu, ať Plejád'any úplně hodí za hlavu, ale hlavně, ať se jich nebojí. Protože pokud se s nimi mám setkat, nebudu se bát a také se mi nic nestane. Ale když mám někde v minulosti ještě karmu otevřenou pro to, aby mně někdo ublížil, potom přesně to přijde. Máte všechno ve svých rukách (tento svět je iluzorní) a je jedno, jestli jsou bytosti ze Země nebo z jiných planet. Oni jsou a vývoj pokračuje, věřte mi. Není to pro vás nebezpečné, nejhorší věci ve hmotě už máte za sebou.

A dostáváme se k hladině, kterou teď prožíváme. Musím vás trošičku varovat i říct postup, jak se chovat. V minulosti jste nějakým způsobem dělali magie, všichni, protože se vyvíjíte. Bylo to dobře, museli jste si zvýšit na krátký čas pobytu vašeho těla tady vůli člověka. To znamená egoismus a víte, že nastává pár životů pod hladinou třetího oka. Je to proto, že člověk sklídí dopady minulostních činů a dojde k uvědomění, že se má vzdát svojí vůle. To znamená vůle jména a přijmout Boží neboli svoji vlastní vůli. Protože vy jste ten Bůh! Až přijmete všechno, co se děje, pak se tím Bohem stanete. Je to vlastně jednoduchá cesta. Praxe je trošku těžší, bude chvíli drhnout, ale dokážete to, máte na to všichni. Někdo víc, někdo míň, na tom nezáleží. Váš vývoj je naplánovaný. Ale protože v minulosti jste sklízeli svoji karmu magickou, dneska jste v hranici, kdy někdo na vás musí zaútočit.

Mě rozesmál jeden muž, byl hrozně fajn loni v Táboře a teď byl i v Husinci. Celá rodina (asi sedm lidí) jsou kouzelní. Když se loučili v Táboře, on mě objal, vysoký muž, a šeptal do ucha. „Slibuji vám, že už nebudu čarovat.“ Já se smála. V Husinci, když jsem přijela, jsem zapomněla vodu v autě. Vyběhla jsem, a když jsem se vracela, stála skupina lidí před domečkem, ve kterém byla přednáška. Říkám: „Je otevřeno.“ Otočili se a říkají: „Dobrý den, to jste vy?“ - „Jen pojd'te, je otevřeno.“ A najednou, když jsem malovala na tabuli, vzpomněla jsem si a vybavil se mi. Říkám: „Vy jste ten muž, co mi slíbil, že přestane dělat čáry-máry.“ - „To jsem já.“ A já říkám: „Jestli pak jste čaroval?“ - „Nečaroval, ale musel jsem se držet.“ On měl dotaz a byl na místě, protože napsal: „Co mám dělat, když je zaútočeno na mého bližního člověka, kterého mám rád a vím, že nesmím oplácet.“

Dobře poslouchejte, vysvětlím vám to ještě trochu oklikou, abyste pochopili. Jestliže vám druhý člověk něco udělá, přichází vám vybit vlastní čin neboli karmu někde z minulosti vašeho těla. Pokud zase znova na nějaké čakře uděláte negativní emoci, buď na jedničce, že je to špatné, to nesmíte, ani situačně. Na dvojce, že vám vadí, co udělal, i situačně. Na trojce zlost, že nechcete, co se stalo i v situační fázi. Lítost, rozzlobení, zášť, kritiku, že to udělal, se znova otevíráte dalším karmám v budoucnosti. Vy nesmíte

vůbec zareagovat, jediné (a to už víte) soucitem. Zkrátka musíte vědět, že je to dobré, protože ten druhý člověk vás očistil.

Pán, který čaroval, byl prozkoušen tím, že bylo zaútočeno na jeho ženu. Já to ze začátku nevěděla, potom mi vše řekli. Oni byli báječní, pak jsme spolu mluvili, já mu odpověděla a jeho ženě, seděla na přednášce. Ona by měla vědět stav, zaprvé slyšet moje přednášky. Zadruhé, že se vymaníte z poslední vrstvy hmotné, která reprezentuje tuhle silnou hladinu, jediné nevykonáním další odporové emoce neboli karmy. To je útok z vaší strany, skutečný útok a magie také. To znamená, abyste se zbavili magie, nesmíte zaútočit. Vysvětlím, někdy je to velmi těžké.

Já jsem vychovala čtyři děti (ono jich bylo mnohem víc), ale čtyři mi byly v rodině nejbliž, a nedávno, v prosinci jsem pomáhala jedné mojí holčičce péct cukroví. A její manžel byl takový „skrouhlý“, viděla jsem, jak se tváří a ptala se: „Co ti je?“ - „Víš, já mám starosti, protože můj kamarád prožívá obrovsky těžké období a je to moc hodný člověk, nikdy nikomu neublížil. Dostal se teď do velikých problémů.“ Já mu říkám: „Tak povídej.“ - „Někdy na přelomu léta jel autem po okresní silnici u nás v Teplicích a před ním jel prázdný autobus, třikrát se ho pokusil předjet, ale vozidlo ho chtělo vytlačit ven ze silnice. On ho nakonec předjel, načež mu ukázal, aby zastavil na straně. Autobus zastavil, vylezl chlap jak hora a začal kamaráda obrovsky urážet. On to neustál a jednu autobusákovu plácnul, chlap upadl, zvedl se, nastoupil do autobusu a odjel. Přišlo trestní oznámení, kamaráda odsoudili na tři roky nepodmíněně a doma má rok a půl staré dítě.“ A manžel naší Haničky říká: „Spravedlnost neexistuje, to mi neříkej.“ - „Správně, spravedlnost ani nemůže existovat mezi lidmi, když mají ego, to nejde. Ale existuje Božská spravedlnost, Nadjá neboli společné Božství i v tvém kamarádovi. Ano, on byl dobrý a zdánlivě neuměl zaútočit, ale Nadjá vědělo, že při obrovském zatížení ještě zaútočí. Takže je stejný jako autobusák. Je jedno, jestli ubližujete milionu lidí nebo jednomu, vy to ještě umíte. To je předtvar pro vaše buňky a Nadjá potřebuje úplné odložení jakéhokoliv zaútočení. Takže teď to musí jenom přijmout, odsedět si a vědět, že už tohle nikdy neudělá. Pozor, vy pak ublížíte svojí rodině, té pak chybíte. Dětem, manželce, zkomplikujete to všem.

Víte, jednou mi vyprávěl můj italský zeť, že by si mohl eventuálně pořídit pistoli a zbrojní pas. Mají obchod, který může být kdykoliv napadený. On říkal: „Mami, já to nikdy neudělám, protože i kdyby došlo k nejhoršímu, já bych zbraň nikdy nepoužil.“ Tenhle člověk takový osud už zažil a pro jistotu si pistoli nekoupí, aby se nedostal do situace, kdy by se musel rozhodovat. Protože v období, kdy přecházíte do páté dimenze, je pro vás větším utrpením ublížit druhé bytosti, radši necháte ublížit sobě. Tohle je práh, už jste tak citliví, že tíhu, kterou zažijete, si odnesete, je pořád s vámi. To je karma a nosíte si ji s tělíčkem celý život.

Zkuste si představit, že třeba zahnete partnerovi. Potom taková nechut, co jsem to udělal? Obzvlášť, když je partner příjemný. To se může stát spoustě lidí. Nestane se to člověku a neudělá to, kdo má náběr zkušeností. Tady se k tomu blížíte pochopením, já se vrátím k lásce. Lidé prožívají nepochopení v těchto věcech, protože oni směšují lásku a sexualitu. Láska je univerzální stav obrovského soucítění a není to stav takové zamilovanosti, kdy to „cvakne“ a dostáváte se do učení. Pokud si někoho vyzdvihnete,

pozor. Když je výš než ti druzí, začnete o něj bojovat, což je egoismus. Bojíte se o něj, žárlíte, řešíte různé věci. Ne, správný stav lásky je stejnost. Už jsem vám řekla, že miluji všechny lidi stejně. Ano, aniž bych vás znala, miluji všechny stejně jako moje děti, maminku, mého muže, úplně stejně. Jenom můj muž, je mužem. Když se takto díváte na svět a váš partner řekne, že se zamiloval někde jinde, s lehkostí ho propustíte, protože na něm nevisíte. Vy ho tak milujete, že mu to dovolíte. Propustíte ho i z oddělení té své sexuality, protože víte, že se chce spojovat někde jinde. Je to pro vás velmi jednoduché. Já miluji všechny lidi na světě, ale nemůžu s nimi mít sex. Láska a sexualita není stejná. A naopak, vy se můžete milovat-sexovat bez lásky. Když to prožíváte nějakým jiným způsobem, je to pouze pohlavní vybíjení. Takže vidíte, že lidé v tom nemají jasno.

Ale pozor, spojování... Já nedávno řešila jeden případ, psala mi mladá žena. Bylo to veliké, hodně ostré nedorozumění s ní, ona se zlobila (chudinka malá). Psala mi, jaký mám názor na homosexualitu, a tohle byste měli také vědět. Odpovídala jsem jí, když chtěla znát ten názor, aby viděla čistě homosexualitu. Byla to žena, která měla partnerku. Napsala jsem jí, že všechno je dobré, ať si uvědomí, o čem jsou moje přednášky. Když tady ještě nemáte něco prožitého, musíte si vše odžít. To znamená, když něco vy odsuzujete, neprožili jste to a čeká vás to. Jestliže soucítíte s homosexuálním vztahem nebo člověkem, který takto žije, pak už máte tyhle stavy za sebou, máte nabráno. Takže proto je to dobré. Ale z hlediska, ze kterého se na nás dívají shora dolů (Božství), je homosexualita egoismem, prosazováním vůle těla člověka mít sex se stejným pohlavím. Ale pozor, sexualitu zde máme danou na rozmnožování. A může se rozmnožovat pouze systém patrice a matrice, zapadnutí. Protože v okamžiku zapadnutí tvoříme jednu bezpohlavní bytost. Když se milujete srdcem, je to stav Božství a Andělství. Vysoké duchovní stavy, je tam vědomí jedné bytosti, kdy najdete svoji druhou polovinu. Tohle může prožít jenom patrice a matrice. Ne matrice a matrice nebo patrice a patrice. Ten člověk se rozhodnul a prosazuje vůli těla, že to bude dělat s někým jiným. A teď pozor, ta žena se na mě začala strašně zlobit, že nemám pravdu a andělé jí říkali, že láska je láska. Říkala jsem jí a vysvětlila, že je všechno dobré. Když ještě nemáte odloženo, tak to dělat můžete a není to špatné, jak se rozhodla. Vy druhou ženu můžete milovat, ale nemusíte s ní mít sex. Vy tyto věci (lásku a sexualitu) směšujete dohromady, ale jsou to dvě různé věci.

Dále stav rozmnožování, který jsme si samozřejmě navolili. V našem těle vzniká v tzv. hormonálním systému hladina, která nás nutí opakovat ten stav. Jestliže dejme tomu po týdnu nebo po pár dnech se vám hladina hormonů zvýší, musíte se vracet k vybíjení sexuality se svým partnerem. Spoustu lidí (podívejte se sami do sebe) by vůbec nesexovalo, lidstvo by se nerozmnožovalo. Takže Bůh nám dal takový impulz, aby nás donutil se rozmnožovat. Spousty lidí by ani nesouložily, protože z toho nemají dobré pocity. Někdo se stydí za něco na sobě, to všechno zabraňuje hezkým prožitkům, člověk to oddaluje, jsou tam různé varianty. Jenže hormonální hladina se pořád zvyšuje a zvyšuje, až vy se potom utrhnete v určité hladině a prožijete sex. To znamená, že je nastavené i v hormonech, co se s námi děje, abychom se rozmnožovali. Ale skutečně to nemá se stavem lásky nic dělat.

Žena mi napsala, že nemám pravdu, protože jí to andělé řekli. Pozor! I Satan je anděl. A on nejlépe ví, co chcete slyšet. Už jsem jí řekla, není to špatné, vysvětlovala další podmínky. Ona apelovala na to, že si může nechat oplodnit vajíčka a mít děti žena-žena. Ale už nemělo smysl jí něco dovysvětlit, ona má svoji pravdu, ale vše je dobré. Nicméně, pravda je taková: Když máte svého partnera, milujete ho, znáte jeho vlastnosti, dobré i špatné, a proto ho milujete. Víte, jaký nabídne pro společné dítě genom. Ale když máte někde odjinud spermie, vidíte jenom obrázek toho člověka a nevíte jaké má povahové vlastnosti. Vy si sami na sebe svým egoismem pletete veliký bič. Ale pozor, je to prosazené a v osudu máte, že to udělat musíte. Možná zrovna přes tohle dítě přijde obrovská kritika: „Jak to, že mám dvě maminky? Proč nemám maminku a tatínka?“, přijde náběr zkušeností. V minulosti dítě někomu tohle udělalo, děj se opakuje, proto je to dobré. Všichni se pouze učí, nemá smysl nic posuzovat a kritizovat.

Jenom jsem odepsala: „Vy se na mě zlobíte, což mě mrzí. Chtěla jste slyšet můj názor, když jsem ho napsala, bojujete. To už je egoismus, přeji Vám vše dobré a hezky se vyvíjejte.“ Přišla odpověď druhý den: „A Vy se také dobře vyvíjejte.“ Tam byl ještě boj. Zapomněla jsem říct, jak to bylo zvláštní... Po měsíci odmlky se ozvala pod jiným jménem stejná osoba se stejnými problémy. Ego strašně bojovalo v té ženě a vyšťourala další argumenty, ale já dělala, že nic nevím a nevnímám. Samozřejmě jsem jí odpovídala stejně a láskyplně, jenže ona nechce pochopit a musí si to prožít. Ale obrovsky mi pomohla, protože jsem vám mohla vysvětlit vztah lásky a sexuality.

Člověk, který žije božskou lásku, už na nikom nevisí. Já tohle prožila s mým tatínkem, protože on mě velmi miloval a vyzdvihl mě nad maminku a všechny lidi. Byl pro mě obrovskou koulí u nohy. Takže mně bylo jasné, že tohle nikdy mým dětem ani partnerovi dělat nebudu. Skutečně o nikoho nemůžete přijít, je to věc ohromně osvobozující a láskyplná. Moc vám to přeji, až se prolnete do tohoto stavu, vy totiž souhlasíte, je to vaší vůlí a tehdy není důvod být zkoušen. To jsou jedny z nejvyšších zkoušek při odkládání hmoty. Vidíte, jak vaše osudy jsou zvláštně nastavené a co se děje, ale je to iluze, slouží na odložení hmoty. Tak jednoduché, že? Ano, nikoho nemůžete vlastnit, ani vaše vlastní tělo vám nepatří. Je to dům, který se jednou rozpadne na malé cihličky, písek a prvky, ze kterých byl složený. Tak si jenom užíjte bydlení v domečku, použijte ho k tomu, abyste tady zůstali, protože to je vaší vůlí.

Egoismus skýtá ještě jednu věc a velmi, velmi důležitou. Abyste se tady v mnoha generacích udrželi po mnoho let, musíte mít na první čakře strach ze smrti. Což je pud sebezáchovy, ten mít musíte. Ale ve fázích, kdy se vám začne otevírat vědomí, budete prožívat zvláštní stavy. Zaprvé přijde osvobození od strachu na různých stupních vývoje. Já jsem to zažila v dětství, v šesti letech. Když jsem šla spát (chodila jsem do první třídy), v noci jsem se najednou vzbudila a byla jsem bodem uprostřed vesmíru a ozval se hlas: „Jednou tady nebudeš, ale všechno ostatní tady bude.“ Měla jsem obrovský strach, to se opakovalo, bála jsem se dvě, tři hodiny a pak usnula vyčerpáním. Když to trvalo asi dva, tři měsíce, já si přesně nepamatuji, zdálo se mi to velmi dlouhé (jako dítěti). Celý den jsem o tom nepřemýšlela, ale v noci se vzbudila a znova obrovský strach. Ale to už jsem ve škole spala, což bylo podivné paní učitelce, protože jsem byla

dítě „ukecané“, neustále jsem vyrušovala při hodině a povídala, najednou ne. Paní učitelka se začala zajímat, jestli chodím včas spát. Rodiče říkali, v osm je v posteli. Pozor, uplynulo pár měsíců, kdy jednou v noci vám dojde, že to byl bod pochopení. Vaše Nadjá zařídí, že dneska konečně pochopíte a bude vám jedno, co se děje. Zahraje to, že vaše je rozhodnutí a je v Božím plánu tato hra. Já se zase v noci vzbudila, přišla stejná otázka a najednou jsem znala odpověď: „Tak tady nebudu...“ Zavřela jsem oči, od té doby nic, strach zmizel.

Pak přišla ještě další etapa a byla krásná, kdy jsem porodila moje děti. Jsou to nádherné pocity, když hmota tady po vás zůstane a pokračuje. Pro mě porodit děti bylo úžasné a co se dělo, je neuvěřitelné. Já bych mohla rodit na objednávku a vyplivla jsem děti lehce, pro mě byl porod krásná záležitost. Je důležité, aby se žena nebála, protože pak se sevře první čakra a ona se neotevívá. Já se tak těšila, jaký „ksichtík“ vyleze z toho břicha. Bylo to pro mě fascinující a vždycky jsem si to užila. I duchovně se cítím jako matka všech lidí, kteří si nabírají svoje věci. Že jste moje děti, si vůbec neuvědomujete. Je to zvláštní, ale takový pocit ve mně byl a velmi příjemný, už když jsem se narodila. A vidíte, s jakou radostí se tělo přizpůsobí, opravdu jste hmota.

Moje starší dcera se obrovsky bála bolesti. Nahoře to věděli a také, že by Giovanni šel obtížně ven, možná by se stal nějaký zdravotní zádrhel. Pamatuji se, já tam byla před porodem asi čtrnáct, deset dní, a pak jsem musela odjet. Nikdy nevíte, kdy bude rodit, Lucka volala za pár dní nazpátek. V tu dobu byl už sedm let mrtvý můj tatínek. Dcera s mužem si šli po obědě lehnout a měli postel, která byla zapasovaná do výklenku ve zdi. Jeden ležel u zdi a druhý podél toho výlezu. Bylo to v době, kdy ještě neuměla francouzsky. Najednou se ozval telefon, Aurelien, který vždycky vyběhl ven, aby mluvil, byl najednou úplně „tuhý“. Ona ho přelezla s tím břichem, telefon pořád zvonil, zvedla ho a říká (to jediné uměla): „Oui halo?“ Tam se ozvalo: „Ahoj Lucí, tady děda.“ Ona věděla, že je to mrtvý děda. Pozor, druhý ještě žije, ale hlava jí to nebrala, nedokázala pochopit a zeptala se: „Který?“ - „Lucinko, víš který, já nemám čas. Chci ti říct, brzo budeš rodit, neboj se toho, budu tam.“ Vy někdy potřebujete berličky. A když by se program zkřížil s velkým strachem, někdo skutečně přijde ku pomoci. Může být zvnějšku, přijde vás uklidnit, pohladit, i tohle je obrovský dar, že vedle sebe máte člověka, který vás zklidní, protože vám upraví čakerní systém. Všechno proběhne hladčeji, zmírní se i chování lidí okolo tohoto člověka. Vůbec si to neuvědomujete a stačí jenom lidsky uklidnit: „To nic není...“, to stačí. A pozor, ona pak skutečně začala rodit a říkala, že toho dědu cítila. Nicméně byla úplně v šoku a říkala mu: „Dědo, dědo, počkej.“ - „Já už musím jít, nemám moc času.“ To bylo v době, kdy moje mladší dcera zažívala nesmírně těžké období se svým tehdejším partnerem, a ještě nebyl na scéně Paolo, byl říjen 1997 a Paolo přišel v srpnu 1998, což bylo de facto za deset měsíců. Lucinka volala: „Počkej, dědo, máma říkala, že musíš chodit s Péťou.“ On povídá: „Ano, ale už to nebude zapotřebí, protože se blíží skutečný partner Petrušky.“ Načež ona běžela k Aurelienovi, vzbudila ho a ptala se: „Prosím tě, můžeš zjistit, odkud volalo poslední číslo v telefonu?“ On říká: „Ano, dá se dohledat.“

Systém médií: jsou dva druhy. První médium je člověk, který má ještě ego. Toho vymístí seshora a přijde jiná realita, která promluví, ale člověk si na to nepamatuje. Já

jsem zažila několik bytostí, které takto přicházely. A druhá varianta, že jsem já (protože když vám něco vysvětluji, učím se při tom také) a bytost se do mě jakoby napůl vsune. A ona povídá, kolikrát si myslím, to je super, co říká, že mě to nenapadlo... Takže vidíte, tady už moje ego nepřekáží, protože já neblokuji a nezakresluji informace seshora.

Začneme odpovídat na vaše otázky: Jaké si má vzít člověk ponaučení, když během života prodělá mnoho úrazů, zlomenin, ale zajímavé je, že všechno na pravé polovině těla?

Ivanka: Pravá polovina těla symbolizuje nepříjaté situace. Pokud jsou úrazy, je to akutní výdej. Odmítnutí, špatná situace, lítost, že se tak děje, jde do pravé ruky. Když jsem byla malá, už v dětství mě napadaly zvláštní věci. Mnoho dětí kolem mělo zlomeniny, já jim (v dobrém smyslu) sádku záviděla. Byla popsaná a pomalovaná. Napadalo mě, že nemám nic zlomeného ani vykloubeného. Potom mi bylo jasné, že jsem ráda, ale vrtalo mi to hlavou. Ono vás Nadjá směřuje k tomu, abyste se nad tím zamýšleli. Nohy patří k první čakře, to znamená do levé strany: posuzování, že je někdo špatný nebo do pravé strany: že situace je špatná. Ruce jsou lítosti nebo zášti. Do levé strany je hmota neboli lidské tělo a pravá je situace. A záda. Většinou jakákoliv bolest na zádech, na páteři, si dovedete najít příslušnou čakru, může být i mezistupeň. Největší zádrhele bývají mezi trojkou a čtyřkou, kdy se u vás tlačí dvě situace nebo dvě hmotné strany náporem z vnějšku (co odmítáte), a vzápětí máte lítost nebo zášť, že se to děje. Jakýmkoliv odmítáním si blokuje vaše tělo a pak si vše odžijete. Nedělá to nikdo jiný než vy sami. Přitom jste to vy, kdo si přišel zahrát osud jako na jevišti, jste herci a hrajete to krásně. Takže to jenom zahrajte, ale přijměte vše. Co se tam děje, můžete přijmout a zbavíte se všech těchto věcí.

Já sama jsem zažila dopravní nehodu, ale z úplně jiného důvodu. Víte, oni mě nechali spát, představte si, že bych se v tomto stavu narodila a nic neřešila. Do třiatřiceti, čtyřiceti let bych tady musela přežívat. Bylo by to hrozně dlouhé, jako kdybyste čtyřicet let seděli v jedné třídě, to je velmi těžké. Něco jsem řešila, tvrdohlavost a drobnosti svého života. Jenže přiblížila se doba mých třiatřicetin a tehdy mně to Nadjá ukázalo. Dopředu jsem věděla, že mi v té době zemře tatínek, a nemohla nic dělat. Mám informaci, co se stane, a jenom jsem čekala. Ono k tomu skutečně došlo. To byla jedna ze situací, kdy mě „přitlačili“ a začala jsem Boha hledat. Já hledala Boha, sama sebe a hledala jsem tatínka, ti všichni byli jedna osoba, oni tam byli. Když mi otec zemřel, nastartovalo se veliké množství informací a pocitů, já jsem tátu skutečně našla. Měsíc po tom, co se tohle stalo, byla moje maminka zablokovaná lítostí. Moji rodiče se velmi milovali a maminka to pociťovala jako obrovskou bolest. Ona prožila během půl roku třikrát infarkt, jak bylo srdce zablokované. Hned tři týdny po pohřbu spadla na ulici, zlomila si pravou ruku, tam měla lítost situační. Obrovsky zablokovaný člověk, odmítala každého i mě, jenom trpěla. I když jsem jí domlouvala, nic nezmůžete, když druhý člověk není schopný pochopit. Prožívala velikou bolest, blok byl pořádný a nahoře to věděli. V té době se mně v noci zobrazovaly na páteři dva body. Jeden je nad trojkou a druhý máte na páté čakře, to jsou dva body, které pak svítí. Když jste „zpomalení“, přišli jste sem za nějakým účelem (čekalo se na tuto věc), Božství s vámi musí hnout. A pozor, moje maminka potřebovala na vyšetření na tomograf neboli

tunel. Tenkrát v Teplicích ještě „tunel“ nebyl. Byl v Ústí nad Labem nebo v Mostě a objednávalo se asi za tři týdny. Nás objednali v sedm hodin ráno v Mostě. Domluvila jsem to na pátek, už mám volno v laborce a ráno jsem odvezla práci. Holky šly do školy, mávaly na nás s taškami na zádech, Jirka odešel do práce. Přijela jsem autem nazpátek, otevírám mamince dveře vzadu, nemohla sedět vepředu kvůli dlaze na ruce (měla jí nataženou rovně). Jak jsem jí otevřela dveře a ona nastupovala do auta, najednou blesk a já věděla, že nabouráme. Začala jsem třestit oči, jak můžu říct mamince: „Nikam nejedeme, nabouráme...“, to nejde. Také jsem ale věděla, že když to vím dopředu, nic se nám nestane. První vám vleze do hlavy: „Ježíš, co děti, vždyť jsem samoživitelka.“ - „No jo, tak se o ně postaráš (Nadjá).“ Okamžitě naskakovaly dorovnávací jednotky. Nicméně já jsem tak třestila oči a moje maminka se uvelebila v autě a říkala: „Spíš nebo co, jedeme?“ Zabouchla jsem dveře a říkala si: „Tak jo, když nabourat, tak nabourat.“ Vlezla jsem za volant, nastartovala a nadechla se. Jenže na každé křižovatce jsem koukala, z které strany to přijde. Přijedeme do Bíliny a tam byl pruh, kterým jsme měli jet rovně a pruh odbočovací. Když jsem dojížděla ke křižovatce, na světelném znamení naskočila oranžová. Normálně bych oranžovou projela. Ale protože jsem věděla (Božství vědělo), že si dám pozor, šlápla jsem na brzdu. Jenže za mnou jel kluk, který vzal krásnou stopařku. Měl na ní oči, pořád s ní povídal a předpokládal, že asi projedu. Bylo to normální, on nemohl tušit, že nabouráme, ale já to věděla. On si myslel, že projíždím, otočil se na ní a rána jak z děla, obrovská rána. Zase zpomalený film, dopředu jsem se natáhla, pak pomalu dozadu. Zase se to zrychlilo...Otočila jsem se na maminku: „Jsi v pořádku?“- „Nic mi není.“ Mně také nic nebylo, jenom jsem cítila takové ohromné škusnutí. Nicméně auto bylo nepojízdné, já ještě navíc stála na brzdě. Náraz mi zlomil přední poloosu, jedno kolo šlo dopředu a druhé na stranu. Nabourala jsem do takového zábradlí a mnoho let jsem jezdila okolo a ostatním lidem říkala: „To jsem byla já, to je moje dílo.“ Měla jsem plechy zezadu naplácány na motoru, kapota byla zmačkaná, auto nepojízdné. Otevřela jsem dveře a musela maminku dostat k doktorovi. Bylo čtvrt na sedm, viděla jsem Hasičskou zbrojnici. Vletěla jsem dovnitř a hasiči měli po směně, po tyči sjížděli dolů. Říkala jsem: „Pánové, jedete někdo směrem na Most?“- „Jo, jo.“- „Tady máte tři stovky na benzín, odvezte prosím maminku, ona potom pojedje nazpátek vlakem, to najde.“ Nakonec jí stejně odvezli i domů. Za hodinu přijeli policajti, sepsalo se všechno, auto se odvezlo. Za dva dny už jsem jezdila, sice neměla nastříkané auto, blatníky a další, ale všechno se vyřešilo naprosto neuvěřitelně. Jenže moje Božství potřebovalo škusnout ještě víc. To byla prdel docela. Oni sice se mnou škusli, ale pořád se mně symbolizovaly ty dva body. Říkala jsem si, co se děje, budu zase bourat, nemám ani nastříkané auto. Nicméně udělali to jinak a povedlo se. Božství je geniální i pes byl do toho zatažený.

Bylo to v zimě, v noci jsem spala a najednou pejsek, který nikdy nechodil v noci čůrat, škrábal na dveře. Byla jsem sama doma, holky byly u táty, Jirka v Duchcově. Natáhla jsem si přes noční košili župan, otevřu dveře. Z přednášek už víte, že máme šest schodů od vchodu. Jenže v noci začalo mrholit a mráz. Já to nevěděla, rozespálá. Betka byla malinký pejsek a bála se. Na vodítku neštěkala, tak jsem šla s ní. Kdyby bez vodítka nedělala povyk, pustím ji, aby se vyčůrala a přišla. Uvázala jsem jí na vytahovací vodítko. Jak jsem stoupla na první schod, vyjely mě nohy, viděla jsem zase všechno

zpomaleně a schodiště z profilu. Mé dva body v páteři udělaly cvak a já po schodech dodrncala dolů. Všude byl led, na zábradlí, na chodnících, jako pod sklem. Na plotech visela taková skleněná hmota. Já dojela hlavou až k brance, ležela tam a Betka mě omotala vodítkem. Říkala jsem si, jestli mám něco zlomeného, zahýbala jsem rukama, nohama, nic mě nebolelo. Potom jsme šly s pejskem opatrně okolo domu. Tohle škubnutí už se jim nahoře povedlo. Vy jste potom otevření a pak už se to rozjízďelo. Skutečně každý měsíc přicházely neuvěřitelné věci a informace, mnozí lidé z vás už to znají. Víte a máte náběr svých informací, že nekecám. Je to váš program a většiny lidí, kteří jste připravení, čekali jste na tohle období. Já jsem se obrovsky těšila, až mě bude čtyřicet let.

Otázka: Poslední dva dny mě přepadne stav smutku nebo úzkosti, tento stav trvá dvě, tři sekundy a skončí. Nejsem smutná, jenom si nedokážu vysvětlit, co to může být, má mi to něco říct?

Ivanka: Buďte ráda, že to trvá jenom sekundy... Někdy vás přijde prozkoušet Ego, jestli se chytíte. Teď mě napadá taková věta, chytá se to jako hovno košile. Ego vás chce trošku vystrašit, když se ještě chytíte, tak vás někde drží. Prosím vás, všechno je váš výběr, proč byste měli podlehnout nějakému odmítání? Ignorujte to, je to dost důležité. Já jsem vám ještě něco nedopověděla. Paní, která mi psala krátký e-mail, upozornila jsem jí, že všechno musí vycházet z ní. Takže jediné ona má náběr, aby zastavila věci. Když na pár okamžiků Ego něco vychrlí a vyděsí vás, začnete odmítat a stav se prohloubí. Je to zbytečné a není to vaše, jde jenom o dočištění. Úplně to přehlížejte, nejste to vy.

Otázka: Dokážu ovlivnit povahu svého dítěte? Chci být dobrou mámou, ale trochu se bojím, že ho budu ovlivňovat tím, jak ho budu chtít vidět jako dokonalého. Jak se oprostít od té obavy? Děkuji.

Ivanka: Uvědomte si, že vaše dítě je dokonalé v jakémkoliv stavu, zrovna tak každý člověk, protože se vyvíjí. Vaše představa dokonalosti zrovna nemusí být dokonalostí. To si jenom teď v téhle vývojové fázi myslíte. Neprosazujte vůli vaší osoby. Nechte ho se vyvíjet. Vy můžete svoje dítě ovlivnit jenom tím, že mu předvádíte věci dobře. Zaměřte se na svůj egoismus, to znamená na odkládání vašich nechtěných emocí. Já jsem si vždycky k mým dětem každý večer, než šly spát, na hodinu vlezla a povídaly jsme si. Jaký měly den, co řešily, jak by to mohly vyřešit ještě lépe. Věděla jsem, jak se koukají na všechny spolužáky, a zmírňovala dopady těch pohledů, a holky byly skutečně fajn. Důležitým motivem bylo, že jsem jim vykládala, že nejsilnější zbraní ve vesmíru je LÁSKA. Když se budou chovat tímto způsobem, vždycky v uvozovkách zvítězí, vyhrají. Jenže pozor, to je teorie. Holky by se to nikdy nenaučily, kdybych já se tak nechovala. Směly vidět zázraky, které se potom děly. A to se tedy děly, to si pište... Neuvěřitelné věci, které jsme měly každý den na programu a děvčata byly zaraženy, protože to věděly. Dennodenní věci, drobnosti, kdy zkušenosti dětí jsou moc důležité.

Z takového důvodu přišly i dvě další holčičky do mého života. Jejich maminka byla hodně hmotná a schraňovala věci. Dům jako skladiště, někdy to holky dělaly také. Ale

když máma nebyla doma, nosily do kontejneru věci nenápadně. Říkaly mi: „Ona to má snad spočítané, i hrnec s uraženým uchem, když chybí, ona to ví.“ Já jsem jim říkala: „Holky, vykašlete se na to, je to zbytečné.“ Ony se mi dostaly do života právě proto, že jsem měla opravovat a napravovat chování. Já si pamatuji, jak Hanička se mnou utírala nádobí a najednou jí z ručičky vypadl talíř a rozbil se. Bylo vidět hrůzou rozšířené panenky, co jí udělám, jak se budu zlobit. Řekla jsem: „Ty jsi super, vždyť to je štěstí!“ A u ní byla zase reakce udivená. To je opravný moment. Všechno jde s lehkostí a radostí narovnat. Hanka je úžasné stvoření, krásná bytost. Jirka jeden čas o ní měl obavu, ona všechno sbírala se země, desetníčky, korunky. A on říkal: „Má to v sobě, to není možný.“ Já mu říkala: „Neboj se, nemá.“ V patnácti letech z ní bylo super stvoření, potom naše partnerství s Jirkou už skončilo a stalo se to úplně samo. Nicméně Hance už to také překáželo a ptala se mě, jak se toho zbaví. Ona byla vysoká, měla 180 cm a pořád koukala po zemi a něco sbírala. Říkala jsem: „Už ti to vadí? Nesbírej to.“ - „Ale já to nedokážu, zvyk je silný.“ „Víš, že to nedoporučuji, ale jestli budeš dobrá, požádej svoje Nadjá.“ Ona přišla za týden, to byla sranda, a říkala: „Ivanko, už to nedělám!“ - „Ale, tak rychle? To jsi úžasná.“ - „Já jsem šla včera po ulici, takovou krásnou kuličku bílou vidím, sebrala jsem ji. Co to je? HOVNO... Od té doby už si nevšímnu ničeho na zemi.“

Otázka: Můžete mi vysvětlit systém čaker, jak poznám, jestli jsou otevřené nebo zavřené. Kterou čakru je třeba posílit a jak to mám udělat?

Ivanka: Budete to cítit i ve svém těle víc a víc, protože budete pořád citlivější. Když si sednete a zavřete oči, aby vás nerušilo okolí, uvidíte ve svém těle buď stín nebo pocity tíhy. Protože je to klasifikované nedostatečným přísunem vašeho Božství. Vy ho zkrátka do těla nepustíte. Víte, já se dívám na svět trošku jinak než vy. Samozřejmě vás vidím, ale vnímám svět úplně jinak. Vidím ven ale současně i dovnitř, na obě dvě strany. Když bych jakoby něco „vyvedla“, okamžitě pozoruji, kde se zámostek usadí v těle. A věřte mi, také nejsem dokonalá. Pozor, i z lásky k vám bych něco vyvedla, jenom abych vám to ukázala a přiblížila se k vám. Tam už jsou zase jiné motivy a možná i proto Bůh pomáhá. Systém čaker je proto, že se přibližujete k Božství velmi pomalu. Zhruba pět set životů reprezentuje, teď dobře poslouchajte a nebuďte vyděšení. Dvacet sedm tisíc let, takovou dobu už se zrozujete ve tvaru člověka. Když je na planetě málo lidí, vaše návraty jsou velmi dlouhé z pozice lidského času. Dříve se lidé inkarnovali 250-350 let, dnes do deseti, patnácti let. Někdy i méně, podle toho, co si potřebují odžít. Třeba moje mladší dcera zemřela v roce 1969 velmi tragicky, když mně bylo deset. Klidně jsme se mohly potkat. Pak se ke mně narodila za dalších patnáct let a je to kouzelná dušička. Takže napřed si prožíváte, a velmi obtížně, základní hmotné čakry. Ty jsou hodně těžké, nejtěžší životy, které tady máte. Než se dostanete a projdete (zhruba v polovině životů) poprvé do srdce, to znamená, že poprvé zažijete, co je láska. Pak ještě přijdou obtížné životy, ale je to pořád lehčí a lehčí. Napřed po projetí do srdeční čakry se naučíte litovat. Před tím ne, to jste krutí, nevíte, co je láska, ubližujete. Pak si zase odžíváte spoustu věcí z minulostních karem, kdy jste jenom ubližovali, potom přijde náběr lítosti nad tím, co jste dělali. Ale po určité době musíte i lítost odložit a uvědomit si, že vše je dobré. Bez prožitků veškerých životů byste nemohli

pochopit. Proto je to pro vás dobré. Ale věřte mi, že lítost je odmítavý postoj, kdy nechcete. Jako když se odmítáte učit. Na čtvrté čakře je čištení a zvláštní povídání. Musíte respektovat osud jaký je, učební třídu, kterou jste si zvolili, ale i druhé lidi. Někdo už umí nelitovat sám sebe, ale je „slabý“ přes děti nebo partnery, rodiče. Je využito toho, že v určité fázi života se druhým lidem něco děje. Musíte to respektovat. Když respektovat nebudete, ublížíte těm lidem. To je divné, že?

Mě v Bratislavě na přednášce oslovila paní a říká: „Ivanko, já jsem to asi pochopila, starám se o maminku, ona je vážně nemocná, věnuji jí veškerý svůj volný čas a nelituju ji, obrovsky se mně ulevilo. Ale najednou mám v sobě otazníky, jestli nejsem bezcitná, takové váhání.“ Odpovídala jsem jí: „Naopak, jste obrovsky soucitná, vy víte, jak to mamince pomůže, když se o ni postaráte. Máte jen možnosti vašeho těla a dostupné prostředky, jak jí ulevit i zklidnit, to jí pomůže. Uvědomte si, kdybyste litovala, budete jí ublížovat, protože za nějaký čas budete vy nemocná. Můžete mít astma, zlomit si ruku, ze čtvrté čakry to leze do končetin.“

Pak zase týráte minulostními odmítavými postoji budoucnost vašich těl. I ostatní, kteří kolem vás jsou. Má to význam? Pak zase oni vás budou litovat a budou nemocní. Rozhazujete vaše egoismy po milých duších, kteří jsou kolem vás. Ostatním, co o vás nevědí, to nemůžete dělat, ale je to dopad egoismu. Jestli někdo z rodiny onemocní, budu se o něj ráda starat, bez toho, že bych ho litovala. On se přišel naučit, nemoc mu pomůže něco pochopit. Byla jeho vůle, že to udělá a zaplatí, aby porozuměl, on se učí. Já vedle něj budu stát, zklidňuji ho, postarám se. Když se uzdraví, budu moc ráda, neuzdraví-li se a zemře, budu ráda, že jsem vedle něj směla žít. Protože co mi druhý člověk předal, ve mně zůstává, žije ve mně. Vaše chování odezíraly buňky vašeho těla, máte to v sobě, nesete s sebou, rozdáváte to dalším lidem, vašim dětem, lidem kolem vás. Všechno pracuje, nic nemůže odejít. Je pouze trvalý pohyb. To samé se děje ve vašem těle fyzickém. Tělo není konečné, kolem vás je aurický obal a tam je vaše energie rezervní. To znamená, jestliže jedna buňka zemře ve vašem těle, zemře jenom její schránka, tak jako i celé naše tělo odumře. A energie, která tvoří Božství-Celek, odejde do aurického těla. Za čas si buňka chce zahrát jinou roli, dříve byla třeba v játrech nebo někde jinde, je to neustálý proces. Ale teď dávejte pozor. Buňka, která je kolem mě, je nyní vymístěná z hmoty, ale je tam a je mojí součástí, zná a ví celý můj vývoj. Ona se pohybuje se mnou, zná moje myšlenky. Ano, to samé se děje nám. Jestliže tady odloží člověk vedle vás tělo, vyjede nahoru, tělo odpadne, přemění se na prvky tohoto světa. Ten člověk se stává součástí vás, nejenom fyzicky vám něco dal při společném učení, ale i psychicky. Protože si nesete všechny věci.

Já jsem před dvěma lety zažila krásnou věc s mým bývalým mužem, otcem mých dětí. Přiletěla jsem s našimi vnoučaty z Francie a můj bývalý muž nás vyzvednul na letišti a vezl domů. To bylo sedmnáct let po smrti mého tatínka a my jsme se tři roky před tím rozvedli. Když jsme zabočili do ulice (Denisovky), říkal, jaké jsou tam díry. Odpovídala jsem: „No, před sedmnácti lety silnici opravovali a zrovna umíral můj táta.“ Pozor, to je člověk, který o duchovních věcech neví, ani co vyprávím, přesto začíná vnímat určité věci. A tenhle človíček se ke mně otočil a povídá: „Musím ti něco říct. Dobře víš, jak jsem tvého tátu měl rád. On je se mnou pořád, vzpomínám na něj každý den.“ Můj táta

nikdy neměl syna. Měl dceru, kterou vychoval jako syna, a najednou mu přišel do života zeťák, který se narodil v paneláku a neuměl zatlouct ani hřebík. Můj táta byl šťastný, že mu může něco předávat. Vždycky mu něco vysvětlil a on se učil, dobře se učil. Když mu to vysvětlil, říkal: „Víš, co jsem tím chtěl říct?“ Dalibor: „Jo, jo.“ - „Představ si, několikrát denně, když něco vysvětluji (on je ředitel jedné významné firmy), povídám: „Víte, co jsem tím chtěl říct?“ Okamžitě si vzpomenu na tvého tátu, on je se mnou pořád. Já mám i pocit, že tam se mnou je. Nedávno jsem mému tátovi, druhému dědovi tohle řekl a on na to: „Nech ho spát!“ To je ono a toho člověka vám najednou něco připomene. Cítíte takovou příjemnou jeho blízkost. On ve vás zůstává, jeho energie tam je a není to jenom vaše představa a iluze. Vy si ty lidi nesete s sebou.... Každá čakra má svoje podmínky. Už víte, základní tři jsou hmotné, jednotka, dvojka a trojka jsou ty nejobtížnější. Vyšší čakerní systémy jsou už v pořádku. Poznáte to tím, na kterém místě něco odmítáte, co neumíte. Pokud byste litovali druhé lidi, to je čtyřka, pokud by vám někdo vadil, je dvojka, na jedničce posuzujete, že ten člověk (sice už s ním mluvíte) udělal špatnou věc. Ne, lidé kolem vás si všechny útoky naprogramovali. Na první čakře při aurickém sezení, když pochopíte, já potom dostanu odečet vašich opravených věcí. Zkuste si teď zavřít oči, řeknu vám stav na první čakře. Abyste pochopili, že nikdo nemůže udělat špatnou věc.

„Otče, prosím Tě v této úrovni o odpuštění všeho, co jsem kdy udělal, chtěně nebo nechtěně. I já odpouštím všem, neboť vím, že existuje jedno veliké JÁ JSEM, jehož my jsme součástí. A pouze v těchto malých já jsem mezi sebou hrajeme své role, ve kterých se učíme být lepší. Tedy JÁ BŮH, který si přišel zahrát tuto roli s tímto jménem, jsem si zvolil všechny lidi svého života s jejich jmény a tvary. Aby mi udělali přesně to, co mi udělali, neboť to bylo mojí vůlí Boha. Abych já, v zapomnění své skutečné reality jako můj tvar a mé jméno, si mohl prožít, jestli tyto lidi s jejich činy umím přijmout jako dobré. A i já jsem druhým lidem v zapomnění svojí reality udělal všechno, co jsem jim udělal, protože jsem jim to slíbil, aby i oni si vyzkoušeli, jestli mě jako mé jméno a tvar umí přijmout s tím vším jako dobrého. A protože jsem jim to slíbil, byť by to zdánlivě vypadalo jako věc špatná, i já jsem si musel vyzkoušet udělat tuto věc. Abych sám sebe mohl přijmout takového, jaký jsem, neboť jsem to třeba dělal naposledy. I všechny situace mého života byly dobré takové, jaké byly, neboť Bůh, který si přišel mojí roli zahrát, si tyto situace do svého života zvolil, s mnohými lidmi a jejich jmény, abychom si všichni prožili situaci a uměli ji přijmout jako dobrou, neboť každý z nás můžeme prokázat, jestli jí umíme, nebo neumíme přijmout. A proto všechno, co se dělo, v této mé roli od narození do tohoto těla až do této chvíle, přijímám jako dobré. Neboť díky těmto událostem, situacím a lidem jsem dnes takový, jaký jsem. Amen.“

To je realita první čakry, kdy prožijete, že vše je dobré, všichni vám dělali dobré věci, neboť byste dnes nebyli takoví, jací jste. Vidíte, že každá čakra má svoje podmínky a všechny jsou záležitostmi přijetí. Jakmile někde nepřijmete, tam je čakra nevyvinutá, neotevřená.

Otázka: Mohla byste nám prosím říct něco o kartách, třeba řešení přítomného okamžiku. Zen, tarot, práce s kyvadlem, výklad do budoucna.

Ivanka: Dobře. Všechno je posun, člověk si ověřuje všechny věci. Opravdu musíte vše prožít, a když pochopíte, odkládáte. Takže je nutné v přechodových fázích vašich životů zažít i nějakou zvědavost. Někdo si jde nechat otevřít minulé životy a podívat se, co tam je. Já jsem vždycky věděla, že mě to nezajímá, že jsem dneska v nejvyšším vývojovém stupni, ale k tomu musíte dolézt. Napřed potřebujete mít jistotu, že minulé životy existují. Většinou to zaplatíte, vám i dojde, co jste druhým dělali a uvidíte to. Budete tušit, co vás čeká, a není to jednoduché. To samé se týká karet. Je pravda, že vše se vyvíjí. Lidé, kteří dřív dělali karty nebo tarot, někteří už pochopili, protože ukazovali ostatním, kteří přišli ze zvědavosti, chtěli vidět budoucnost, že je to nespokojenost. Vás by měla zajímat jedna jediná věc: JAK SE STÁT LEPŠÍM ČLOVĚKEM, nic jiného. Můžete ji položit do svého srdce jako základní otázku vašemu Nadjá, ono vám pak přinese do života přesně to, co vám pomůže nalézt tohle, být lepším člověkem.

Varuji vás i před tím, abyste si mě vyzdvihli někam do výšky, vysvětluji, že můj Bůh je stejný jako váš (podívejte na moje malůvky). Nikdo není lepší a nikdo není horší. Kdybyste jako devátáci považovali prvňáka za horšího, to není pravda. I vy jste byli kdysi v první třídě a možná ten prvňák, až bude jednou v deváté třídě, bude umět víc v té době než vy. Čas se posunuje v bodu světa. Tohle pátá dimenze úplně přehlídá, je celek, a ten se vyvíjí. Vy se posunujete a podpírá jedna buňka druhou. Není nikdo horší nebo lepší, kdybyste uměle sebrali něco z toho celku, pak už by to nebyl celek. Takže vidíte, že existuje pouze posun. Zkuste si představit, v téhle místnosti budou bublinky jako buňky v inertním prostředí, když jedna vytáhne pěstičku a bouchne jako jediná, pohyb se prolne do celku a dožene jí, to je dopad karmy. Když píchnu sem do ramene, má to dopad i do palce u nohy, vlasů, brýlí, píchám do celku. Zkrátka dotyk, dotkla jsem se celého těla. To znamená, když začnete takto vnímat, člověk si uvědomí, že nemůže vytvářet žádné odpory ani agresivity vůči druhému, neboť píchá sám do sebe. Tehdy, až to nedokážete udělat a jste obrovsky prozkoušeni od Božství, jestli ještě umíte zaútočit, změní se podmínky. Když nebudete umět útočit, přestane pro vás existovat čas a prostor. Víte, i čas můžete zjišťovat (když jste se krásně vyvinuli a jste schopní poslouchat přednášky), má pro vás úplně jiné rozměry. Čas jako takový ve třetí dimenzi reprezentuje vnímání egoismu. Zkuste si vzpomenout, tady to máme nastavené jako relativita času. Co bude hezké, rychle ubývá, co je ošklivé (pro vás, když to budete posuzovat jako ošklivé), utíká strašně pomalu. Jakmile ale začnete přijímat všechno dobré a nebudete bojovat, pocit času úplně zmizí. Začnete se pohybovat v tzv. bezčasovosti neboli trvalé přítomnosti neboli věčnosti. Když nic neodmítáte, všechno přijímáte, skutečně pocit času zmizí. Já ještě vloni na podzim měla pocit divného tlaku, když jsem sedla do auta a 4-5 hodin někam jela: „Už abych tam byla!“, takové předsouvání. Od ledna tohoto roku sednu do auta a je mi dobře. Jenom jedu, ON mě veze. Tady už nechcete být ani o metr dál ani o metr nazpátek, tehdy jste přesně tam, kde máte být, a jste tam dobře.

Nikdy nemůžete vědět, když přijdete na tarot nebo na karty, co to s vámi udělá. Je tam medium, přes které jdou energie, ale i v něm je egoismus a může něco říct, co s vámi zamává. Každopádně je to zvědavost. Budu vás varovat před tím, chtít vědět budoucnost. Měli byste sami vědět o svých kvalitách, kde ještě něco neumíte a není to v pořádku, jde všechno opravit. Já tomu říkám „magie-nemagie“. Např. nemohla jsem mít sourozence. Moje maminka skoro nepřežila můj porod, jak obrovskou energii jsem měla. Tam byly veliké dopady po porodu, potom už nemohla mít další dítě, ale já velmi toužila po sourozenci. Protože jsem ho nedostala, vytvořila jsem si ho. Udělala jsem si příbuzného z každého člověka na ulici. Vidíte, jak to bylo nastavené i vývojově krásně využitě a dopředu vytvořené. Nic mě nemohlo porazit a dodneška nemůže. Já se bavím i tím, jak šokuji ostatní. Třeba moje teta ví, že můj skutečný muž je o dvacet jedna let starší než já. A patnáct let ještě na sebe čekáme, tam jsou drobné vývojové dopady, abychom se naučili být spokojení, a to jsme (téměř).

Nicméně, teta jednou přišla, její ego si přišlo „šťournout“ do Ivanky: „Já se ti divím, ty jsi mladá a čekáš na toho člověka. Než se dočkáš, tak ti může i umřít.“ Začala jsem se obrovsky smát: „Ano, teď jsi řekla, jsem mladá a mám čas čekat.“ - „Ty jsi ignorant!“ Druhý člověk to nepochopí. „Ano, já jsem mladá a můžu čekat.“ Takový optimismus je pro ostatní lidi nemyslitelný, až překvapující, protože ho nedokážou. To je přijímání a pokora. Jára je obrovská duše, když bych byla nespokojená, že on je daleko (zatím máme ještě svoje povinnosti každý jinde), ublížila bych nám. Tehdy tou nespokojeností vytvářím bloky v sobě i v něm, on by si to vyčítal. Ne, já jsem šťastná. Představte si, že by se vztah rozpadl, přišla bych o nádhernou duši a našla bych si někoho, kde každý den bych viděla a řešila spoustu pitomostí, co ten druhý vedle mě dělá. Má to smysl? Máte být spokojení, jak to je. Ano, my se máme a milujeme se, je to úžasné. Zde už přestává být vědomí prostoru a času, přestáváme vnímat prostor. Pokud se něco děje u mě, on to ví, aniž bychom spolu mluvili. Pokud se něco děje u něj, já to také vím. Už jste rozprostřeni všude, to je stav tréninku, k tomu se jednou dostanete. Můžete být i dneska spojeni a budete vědět, co přesně se děje, aniž byste tušili, jakým kanálem se k vám info dostává. Práce s kyvadlem je ještě dotazování. Také záleží na tom, kdo je nad vámi, protože máme nad sebou energie, které za vás pracují, odevzdáváte se jim. Záleží na vás, je to stupeň, který si potřebujete vyzkoušet. Nesnažte se, prosím vás, násilně pomáhat. Někdy pomůžete tím, že nepomůžete! Pamatujte, je to velice důležité, a i tyto okolnosti si musíte vyzkoušet.

Otázka: Jak dceři vysvětlit, když jí kamarádka krade věci?

Ivanka: Jde o to, jestli ona něco zjistila nebo vy, někdy je to hodně těžké. Víte, moje mladší dcera měla kolem sebe lidi, kteří jí hodně ublížili. Já jsem na ni byla velmi hrdá, jak lehce jim odpustila a vše přijala. Ještě je chránila, nevěřila tomu, že by to udělali. Nemohla jsem dělat nic a nelíbilo by se mi, štvát ji proti těm lidem. Říkala jsem si, že vlastně jsem hrdá, že tohle zvládla. Když to dokážete, stane se zázrak. Je to zkouška i na vás a nemůžete jí ochraňovat ručičkami ani to nejde, všechno pusťte. Ona si prověří, jestli jí kamarádka krade věci. My jsme měli podobné věci přes různé kamarády, a pokud povolíte, ono se to provalí a zjistí. Pak už se dějí obrovské zázraky. Nemusíte se ani o dceru bát z důvodů těchto situací, ona si potřebuje vyzkoušet i odpuštění.

Já si pamatuji, teď malinko odbočím. Kdysi dávno moje Petruška, bylo jí šestnáct, chtěla jet na předváděčku šatů do Drážďan. Já jsem cítila průser. Nezakážu jí, když si to bude přát, šestnáctiletá holka skočí do autobusu a pojedje. Ale já navíc jela sto kilometrů pryč na dva dny. A ještě jsem musela jet pro jednu starou paní, kterou pustili z nemocnice. Dělal jsem si starosti, ale Péťa: „Mami, prosím tě, neboj se.“ Věděla jsem, když pojedje, že už jí nikdy neuvidím. Co uděláte? Nejde nic změnit. Říkala jsem: „Jediné, co můžu, je tě poprosit, abys nejezdila.“ Můžete jí svázat a zavázat a zamknout někde ve sklepě? Nemůžete. To bylo hodně těžké a zkouška i na mě, opravdu jsem jí odevzdala Bohu. Já přijela večer do města pro starou paní, kterou jsem měla odvézt. A v noci ke mně přišel anděl. Díval se na mě a říkal: „Já vím, děláš si starosti.“ - „Ano, to si dělám, protože když pojedje, už jí nikdy neuvidím a nemůžu nic dělat.“ On říká: „Velmi správně, ale neboj se, ty už jsi v takové vibraci, že stačí, když na někoho jenom pomyslíš. Nedovedeš si představit, jak velikou ochranu tomu člověku dáváš, když na něj myslíš.“ Ano, vy jste pak Bůh. I andělé strážní jenom na vás myslí a ochraňují vás. To není, že by na vás složili křídla, oni na vás myslí. Představte si, já přijela domů s takovou obavou, otevřu dveře a Petruška běžela z ložnice. Říkala jsem jí: „Jé, tys nikam nejela?“ - „Ne, jela.“ Čtrnáct dní před tím vyšel zákon, že kdo pojedje do Evropské Unie, tj. i do Německa, musí mít minimálně padesát marek (tenkrát byly ještě marky). Oni jí vyhodili z autobusu na hranicích, jela stopem domů a do Drážďan se nedostala. Anděl to věděl samozřejmě a mně došlo, když vlastní vůlí těla nezamezujete vůli Boha... Věděla jsem, že nemůžu dělat nic, i kdybych tisíckrát chtěla, a ono se to skutečně nestalo. Takže pokud vaše dcera odpouští a nevěří, pusťte to. Nebojte se, ono se stane něco, že to sama prožije.

Otázka: Chtít se neustále vzdělávat a odhalovat, jakým způsobem tento svět-matrix pracuje. Symbolika, Iris diagnostika, numerologie, diagnostika vztahů, poznávání sama sebe atd. Tyto výzvy mi přicházejí životem, přijmout nebo odmítnout? Je projevem Ega odmítnout zaměstnavateli provézt určitou konkrétní práci, když vím, že jejím výsledkem mohu způsobit smrt jiným lidem?

Ivanka: V žádném případě, to už by byl obrovský náběr karmy, smrt druhého člověka je velice závažná, pokud víte, že riskujete zdraví nebo život ostatních lidí. Vrátime se k diagnostice. Všechny tyto praktiky jsou pořád o jednom, když se tím budete podrobněji zabývat, zjistíte, že ve všem je Bůh. Například takový obyčejný tarot. V tomto životě jsem ho nikdy nedělala, ale vy pocházíte z minulosti, nesete si věci a pamatujete si je. Já jsem to možná někde vyprávěla, ale na přednáškách asi ne. Kdysi dávno moje starší dcera si přála tarot k svátku. Koupila jsem jí tarotové karty a knížečku, jak se to dělá. Ona tarot strčila do knihovny, bylo to připravené pro mě. A jednou se mi zdálo, že na mě něco leze. Budu odpočívat, vlezu si do postele, dopoledne jsem spala. Holky někam vystřelily a měly přijít domů až večer. Odpoledne mě napadlo, co budu dělat? Vzpomněla jsem si na tarot, zkusím to, alespoň se zabavím. Přinesla jsem si knížku i karty a říkala si, na co se zeptám. Půl roku před tím (to byla dlouhá doba) u mne zazvonili dva lidé, cizinci. Jeden byl Švýcar a druhý Němec, ale mluvili anglicky. On byl zubní doktor a ptal se mě, jestli dělám keramiku. Říkala jsem jim: „Já

nemám keramickou pec, třicet pět tisíc ani na leasing, pro mě jsou to obrovské peníze.“ - „Víte, kdybyste to dělala, my vám dáme akontaci, a pak nám to práci splatíte.“ Třicet pět tisíc bylo tak sedmnáct, osmnáct korunek, tenkrát jedna stála dva tisíce, dnes už je za čtyři. Říkala jsem jim, že do toho půjdu. Potom se ale dlouho neozvali a já jsem si vzpomněla na tu pec. Mám téma, zamíchala jsem karty, podívala se do knížky, jak se to dělá. Rozhodím je a rozuměla jsem tomu, bylo neuvěřitelné, jak se mnou karty mluvily, jako kdybych to dělala každý den. Ony mně řekly, že velmi brzo ti dva pánové přijdou a skutečně dostanu akontaci. A jakmile zaplatím keramickou pec svojí prací, naše spolupráce skončí. To je blbost... Shrábla jsem karty a zastrčila je do knihovny. Druhý den bylo pondělí. Oblékla jsem plášť, jdu do sklepa, kde mám laborku, v polovině schodů slyším zvonek. Otevřu dveře a oni dva tam stáli. To jsem tedy lapala po dechu. Za dva dny jsem měla třicet pět tisíc, vzala jsem si leasing a splácela jsem. Jakmile jsem zaplatila pec, doktor zemřel a ona mi zůstala. To bylo neuvěřitelné, okolo toho byly ještě další věci, ale to bychom tady seděli až do zítřka.

Ověříte si, že každý směr vám Boha potvrdí, ať se jedná o Iris diagnostiku nebo něco jiného. Pozor, systém člověka je třeba i v uchu, všechno máte všude. Uvědomte si, že jste celek. To znamená, že o mém nehtu je záznam na druhé straně Vesmíru. Je to stejné, jako když vám v dnešní době vezmou trochu krve a zjistí o játrech, o štítné žláze, v každém bodě Vesmíru je informace o Celku. Pořád víc a víc to bude na programu a lidé velmi brzo zjistí všechno o hmotě a lidském těle i Vesmíru. Zjistí všechny souvislosti.

Vy můžete cokoli odmítnout a budete trénování dejme tomu i v pracovním procesu. Mít na jedné straně položeného člověka a nějaké ublížení nebo smrt, to nikdy nesmíte přijmout. Životem musíte projít čistí, za vámi nesmí být pohřebiště, i kdybyste měli odmítnout a být bez peněz. Musíte tohle dodržet. Já bych udělala pro druhého člověka cokoli, jenom ne, kdyby to ublížilo někomu dalšímu. To nejde, vy už pak přebíráte zodpovědnost na sebe. Ale pozor, jsou určité věci, kdy budete nuceni třeba dělat pod určitým šéfem blbosti. Uvidíte, že on je „krátkozraký“ a nemůžete mu odporovat. On vás platí a je vedoucí, sám na to přijde, jaká to byla krávočina. Když ho poslechnete, zjistí, jakou blbost rozhodnul. Nebraňte se, nemyslete si o něm, že je blbej, on se také učí. Navíc spousty lidí jsou i majitelé firem.

Můj muž kdysi dávno dělal číšníka v jednom velikém americkém městě. Jednou přišli hosti, měl tam spoustu stolů, a od dvou stolů si lidé objednali medium steak. Přinesl dva steaky a jeden host říká: „Tohle není medium, jsi blbej?“ Jára: „Ne, ne, to je medium, takhle jste steak chtěl.“ Host: „To není médium!“ Ještě se zmohl a šel k druhému hostu u dalšího stolu, který ho chtěl také: „Je to medium?“ - „Ano a je výborný.“ Vzal steak, odnesl ho do kuchyně, kde dostal seřváno od kuchaře: „Stojíš za hovno, ty ani nepoznáš medium steak?“ Šel na WC a bouchal hlavou do zdi, aby si to vymlátíl. Ano, tady je pro šéfa důležitý ten, kdo přinese peníze, tam má vždycky pravdu host. Dostanete se do situací, kdy musíte povolit i tyhle věci. Jak se říkal za totality vtíp: A) má pravdu vždycky šéf B) i kdyby to tak nebylo, tak stejně má pravdu. I tohle musíte umět přijmout. Pokud by to někomu ublížilo, už musíte zvažovat, ale tohle nikomu neublíží. Jen hezky odložte věci, budete zkoušeni. Byla jsem jednou velmi prozkoušena

mým partnerem, protože já jsem vybudovala a pomohla vybudovat laboratoře mým bývalým kolegyním a ráda, obrovsky ráda. Naopak, ukázala jsem jim, kde jsem se spálila peněžně, kde mě natáhli. Holky byly úžasný, Renata tenkrát přišla před Vánoci s obrovskou kyticí růží. Říká: „Všichni mě zrazovali i můj muž, nyní všechno funguje, splácím, jsem tak šťastná. Bez tebe by to nebylo, já bych neměla odvahu.“ Spustila se i druhá laborka a já seděla ve svojí a radovala se, že holky fungují. A jednou za mnou přišel Jirka. Povídá: „Vypadáš šťastně, co se ti povedlo?“- „Dneska Jitka otevřela druhou laborku.“ A najednou přišlo Ego: „Já se ti dívím, buduješ si konkurenci. Frejovi (zubní lékaři) dají otisky Renatě, nebudeš mít práci.“ Já mu říkala: „Podívej se, to není pravda. Mám jenom jedny ruce a ona také. Pokud budu mít hodně práce, prodlouží se mi termíny. To je postavené na hlavu se na to takhle dívat. Takže lékaři otisky dají někomu jinému, když se objem prací naplní, ostatní laborky pomůžou. To se přelévá, jako kdybychom seděli v jedné zubárně. Nemůžu udělat víc, než kolik je moje kapacita.“ On odešel, nic neřekl a najednou přišlo moje Ego: „No jo, ale co když má pravdu?“ Vstala jsem od pracovního stolu a bouchla se o zeď do hlavy. Úplně stejně jako můj muž v Americe. Pozor, já se musela uhodit asi dvacetkrát. Říkala jsem si, že zítra budu mít rozbitou hlavu. Ale když Satánek přestal, sedla jsem si a dělala dál. Nápor vašeho egoismu musíte zvládnout, to nejste vy. Chytáte jenom čidlo společného egoismu. Vypněte ten přijímač, neposlouchejte ho. Do té doby, dokud budete přijímat tyhle pocity za své, budete strkáni jako loutky po tomhle světě. Vy se osvobodíte, když do svého těla necháte nalít vaši skutečnou realitu Boha. Pak teprve budete dělat zázraky, dřív ne, protože jenom Bůh je může dělat. Ne někdo pod hladinou egoismu. Vidíte, jak mágové nemohou nic zmocit, i když vysílají jeden na druhého a neví, že sklídí.

Otázka: Mám dlouhodobé problémy se zády v oblasti krku a se střevy, můžete mi něco konkrétně říci?

Ivanka: Konkrétně bych si musela sáhnout, ale střeva jsou jednička. Někdy si můžete i plést rozmezí jedničky a dvojky. Záleží, kde to je, bude tam nějaký pesimismus, něco považovaného za špatné. Nemusí to být člověk, může to být i situační fáze. Krk, tam je toho víc, komunikační fáze, ale někdy je tam velké množství myšlenek. Pozor, myšlenky patří Egu, ohromně zatěžují krční páteř. Ale někdy se to rozpíná i po ramenech, kde si nabalujete osudy na vaše jméno a schránku. Do hmoty v situacích např. musím vydělat peníze, uživit rodinu. Prosím vás, vidíte svět úplně zkresleně. Uvědomte si, že Bůh se vtělí do domečku, který má program. A začíná i program financí, je startovaný talentem pro něco, k něčemu inklinujete. Představte si, že vy jste se narodili pro něco, např. abyste počítali matematiku. Tady musí mít každý svoji roli pro něco jiného. To je základem, talent pro to, co jednou budete dělat. To samozřejmě vystudujete a věřte mi, nevystudujete nic jiného. Vzpomněla jsem si a budu vám vyprávět zážitek. Skutečně, co se má stát se stane a vy nic neovlivníte. Ale můžete být v klidu a pokorní, klidně kývnout druhému člověku.

Můj tatínek si obrovsky přál, abych byla zubní lékařka. Věděla jsem, že v životě nemám na vysokou školu. I Nadjá vědělo, že potřebuju být v samotě. V laborce, aby mi Božství došlo a pochopila jsem duchovní věci, ano to je poušť. Jak můžete být v samotě v zubní ordinaci, kde je na křesle pořád nějaký pacient a sestra, spousta lidí. Nadjá vědělo, že

nejsem schopná si pamatovat. Neudělala bych nikdy anatomii, zkrátka by to byla zkouška, kterou bych nezvládla. Já potřebuji věci pochopit, pak už je mám navždycky, už mě nezmizí, přes porozumění. Ale nadrmolit si věci mechanicky, např. práva bych neuměla. To nejde zkrátka. Já věděla, že na to nemám, ale můj táta-jediná dcera, a on nemohl dodělat tuto školu. Chtěl, abych šla na medicínu a po maturitě takové „psí oči“... Alespoň uvidí, jak jsem pitomá, až dojde v druhém semestru na anatomii. Nicméně, udělala jsem zkoušky. Přišlo, že mě nevzali, protože jsem měla ukončené střední odborné vzdělání. Měli přednost lidé z gymnázií a já si říkala, to je báječné a super. Jenže za rok další „psí oči“, stalo se podruhé... Dopadlo to úplně stejně a myslala jsem, že mám pokoj. Jenže znovu se situace opakovala, ale to už i Nadjá toho mělo dost. Šla jsem potřetí na přijímačky a byla pokorná. Nesmíte se bouřit, TAK JO – japonštinu ovládám. Udělala jsem písemky, v jednu hodinu byly ústní. Seděl tam sympatický pan profesor a asi jsem mu byla sympatická také. Dal mi jednoduchou otázku, asi mi chtěl pomoci. „Co je to selekce?“ Myslel si, že to vyklopím dvěma větami a odejdu. Jenže já měla okno jako výkladní skříň, tam nebylo nic, jenom rozsvíceno. V té chvíli jsem nevěděla snad ani jak se jmenuji. Začala se potit a tohle ještě nikdy nezažila, snad jsem přišla i o mozek? A bylo vidět z příjemného úsměvu pana profesora takový údiv a zklamání, jak jsem blbá. Říkal: „No, to stačí.“ Já neřekla ani slovo. Když jsem otevírala dveře, okamžitě jsem věděla všechno, jako by mě do hlavy někdo informace nalil. Tak jednoduchá věc, přirozený výběr. Okamžitě mi to došlo, neuvěřitelné. Zavřela jsem za sebou dveře, opřela si o ně hlavu a říkám nahoru: „Ty jsi geniální!“ Přišlo mi vyrozumění, že jsem neudělala, a táta měl klid a po čtvrté už jsem nedělala. Vidíte, jak je to geniální.

Nebojte se, vy si myslíte, že život máte ve svých rukách. Máte, ale jako Bůh, který si zvolil program a ten program se udělá. Jenom si musíte přeskočit na tu správnou linii. Vráťím se k zádům, vidíte jak lehce „odskočím“. Levé rameno, tam si nesete o někoho starost a připadáte si jako tělo se jménem. Ne, vy jste dostali talent pro to, kolik vyděláte peněz i pro to, co máte dělat. Ani peníze nejsou vaše, jsou pro systém 3D. Božství se o vás stará, ne iluzorní představa. Pravá strana je obrovský náběh být lepší: „Musím být lepší!“, taková tíha. Ne, program A-B jste si zvolili a pochopíte v každém okamžiku. Nemusíte udělat vůbec nic, jenom kráčet životem, na vás zkoušky budou samy čekat. Máte je jenom vyřešit, jak nejlépe nestranně umíte, ještě lepší je s pokorou, klidně ustupte. TAK JO. Lidé, kteří jsou tvrdohlaví a mají problémy s koleny, celý život bojují. Ale kdyby řekli: „Tak si to udělej...“, druhý člověk si okamžitě nabije kušnu a bude vědět, že to nemá chtít. Všechno se vyřeší i vám.

Měla jsem z Ústí nad Labem jednoho pána, on je z dvojčat. Přišel na aurické sezení. On už s jedním kolenem byl na operaci, druhé ho ještě nebolelo, ale už byl tam záznam. Já to viděla, byl tam záznam. Potom mi psal, že jsem měla pravdu, za týden vše začalo. To je také takový zvláštní případ, ale pochopil, proč jsou do toho kolena zapasovaná. On kdysi dávno chodil s jednou slečnou, pak se rozešli. Oba dva se vdali, oženili, ale obě manželství se po čase rozpadla a oni se po dvaceti letech znovu dali dohromady. Většinou bývají duchovnější ženy, protože jsou emocionální, muži jsou spíš logičtí a mají řády. Ale u nich byla situace obráceně, někdy to tak bývá. On byl duchovní a žena byla dcera generála. Tam byl řád a dávala mu do těla. On jí pořád tvrdohlavě tlačil do

duchovnosti. Samozřejmě nemohla tomu rozumět, obzvlášť když byla nitrem generál, to nejde zlomit. Já mu domlouvala, aby zkusil povolit: „Smíš poradit, pak couvni, tím jí dáš prostor. Když lajnuješ a tlačíš do duchovna, každý se na tebe vykašle, druhý člověk na to musí přijít sám. A věř mi, až ustoupíš, ona pochopí.“ Psal mi za měsíc, že jsem měla pravdu a funguje to. Zažila jsem obrovské zázraky s lidmi, moc hezké věci.

Pamatuji se, jak u mě byla žena, v té době mi bylo padesát dva. Ona celou dobu byla vdaná, co já žiju, v padesátém devátém roce se vdávala. Měla jediného člověka ve svém životě, svého manžela, který jí vyučil. Spoustu přátel, obrovské množství zájmů, ale s jedním jediným člověkem si nerozuměla a neměla si co povídat. Říkala: „Jdeme spolu do kina, a jako když vidíme každý jiný film. Nemůžeme si o něm povídat, on mě vždycky „nasere“, vidí to úplně jinak. Já bych se s ním pak hádala, jsem doma a mlčím. U povídala bych si pusou s přáteli a mě to štve, on mě celý život rozčiluje. Vyčítala jsem to i svým rodičům, myslela jsem si, že si mám najít kluka, pak se vdát a mít děti... Ptala jsem se jich, proč mi dovolili se vdát?“ Udělala jsem jí výklad, muž byl jejím největším učitelem, pozor. Ona pochopila, odešel někdo úplně jiný. Za měsíc přišel krásný e-mail: „Chtěla jsem ti, Ivanko, napsat mnohokrát za ten měsíc, ale každý den jsem v údivu, jak je možné, že padesát dva let mě můj muž rozčiloval a najednou mě nerozčiluje. Něco jsi mi vygumovala z hlavy, to není možné.“

Celé naše dnešní povídání vy si odnesete, ale nebudete ho umět vyprávět a už vůbec ne si ho pamatovat. Bude se to v jiné rovině hezky ukládat, v krásném rozpoložení. Budete zapomínat, protože já na vás mluvím z budoucnosti, žiji pátou dimenzí. Vy už k ní máte hodně nakročeno, každý z vás umí něco, ale všechno ještě ne. Až se naučíte všechno, bude to vaší přítomností. Pak už si budete jistí. Jako když jistotou prvňáka je, že na konci roku umí počítat do sta. Až to budete žít, už vše umíte a je to za vámi. Tohle je vaše přítomnost. Budete zapomínat. Až teď odsud odejdete, budete cítit takové brnění, všechno se uvolňuje, Bůh tam natéká, prožitek si schováváte. A pomalinku vám některé věci zůstanou, některé zapomenete. Možná je uslyšíte příště v podobné verzi nebo na přednáškách budou, kde si je připomenete, ale učíte se postupně. Než se vrhneme k dalším dotazům, chci vám ukázat, jak obrovsky krásnou ochranu, někdy směšnou, budete zažívat, až budete tak čistí, že ani myšlenkou se nebudete ničemu bránit. Když budete žít svým chováním a souhlasit se vším ve svém okolí a klidně všechno přijímat, pak se stáváte Bohem. Každý útok, který by vás mohl nějakým způsobem poškodit, bude odvrácený, aniž byste o to museli usilovat.

Včera jsem vyprávěla Alence i Liborovi, nepamatuji se, že bych příběh na veřejnosti povídala. Moje dcera mladší miluje obrovsky koně. Později jsme měli koně, jenže dřív (bylo jí čtrnáct, patnáct let) koně nebyli a toužila po nich. Měla kamarádky mezi „koňákama“. Jednou přišla Hanička a říkala: „Paní Adamcová, jeden známý pán má obrovské stádo koní, chtěly bychom se s Petruškou svézt. Odvezete nás do...?“ Do jedné vesnice, směrem na Žatecko, tam je silnice na Plzeň. Říkala jsem: „Tak dobře, když Péťa chce.“ Ale protože nebyly věcně peníze a benzín jsme musely šetřit, spojily jsme to. Jezdila jsem v pátek jednou za čtrnáct dní pracovně do Prahy na výměnu zubního zlata do Safiny. Jedna z děvčat, Janička, kterou jsem vychovávala, říkala: „Ivanko, vezmeš mě s sebou, pojedeme spolu do Prahy.“ Takže jsem naložila tři holky, naší Péťu, Janu a

kamarádku Haničku, s tím, že tam dvě holky vysadíme a já pojedu s Janinou do Prahy. Na zpáteční cestě je vyzvedneme a pojedeme domů. Pršelo, takový jemný déšť byl, a celou noc před tím taky. Jezdíte někdo po staré cestě, ale asi nebudete z těchto oblastí, tak to neznáte. Jede se na Plzeňsko přes dvě údolí. Jedna vesnice se jmenuje Žíželice a druhá Velemyšlebez (nevím, která je první a druhá). V té jedné vesnici se odbočovalo na druhou. Přijedeme do první a já nevěděla, kde bude odbočka, tak jsem zastavila. Měla jsem na sobě džínu a mikinu, bylo po dešti a všude takové blátíčko, tekutá blátivá „srajda“, s prominutím. Nikde nikdo, návěs prázdná a tři holky seděly v autě. Najednou vidím obrovské nákladní auto, nové. Kola byla větší než já, pneumatiky hluboké, krásné. Mávám na pána: „Prosím vás, nevíte, kde je tady...?“ On mi ukázal, že o kus dál zastaví. Rozjel se, ozvalo se tsc,tsc,tsc,tsc, bláto začalo stříkat na všechny strany. Holky řvaly smíchy v autě, když mě viděly, myslela jsem, že se počůrají smíchy. Ucho jsem měla zalepené hroudou, ohozená od hlavy k patě. Potřebovala jsem odjet do Prahy a takové prase tam stálo. Pán vylezl z auta: „To jsem vám udělal já?“ Říkala jsem: „Ano“. Vidíte, žádné zuření, nic. Zastavil vedle pumpy a já jsem ho poprosila, aby mi napumpoval vodu. Umyla jsem si obličej, ruce, ucho, holky se pořád smály v autě. Nicméně on mi poradil.

Dojely jsme na statek, přibližně kilometrová odbočka. Ale jak jsem vystupovala z auta, cítila jsem tam něco divného. A tahle situace vás má zastavit, proto se dějí takové věci a asi tam nemáme být. Ale už jsme přijely, nemůžu holkám zkazit radost. Ti lidé byli nesmírně milí, nicméně tam bylo něco, co mě vystrkovalo. Vyprávěli, že dělají reiki, ale pozor, i reikaři mohou být čistí. Jenže tam bylo skutečně něco, měla jsem pocity „přelévání se“, jako kdyby na vás něco pořád sahalo. To potom poznáte sami, když ve vás bude čistota. Nicméně já miluji všechny, dovedu se oprostít od všeho, a právě tohle vás tím pádem vystrkuje samo. Oni byli ohromně milí, chtěli mi dát i kalhoty. Nakonec jsme to vyřešily s Péťou, dala mi čistou mikinu, já její zakecanou (stejně byla u koní a umazala by se), s Janou jsme odjely do Prahy. Kalhoty uschly, vypadaly docela přiměřeně. Uplynuly dva měsíce, Hanka volala Pětě a ona: „Mami, odvezeš nás za XY? Já to Hance slíbila.“ - „Pěťo, měla by ses napřed se mnou poradit, nechce se mi tam. Pamatuješ, jak to minule dopadlo?“ - „Mami, prosím tě.“ Tak jsme jeli. Byla sobota a měla jsem hodně práce, je odvezla na osmou. Vrátím se domů a ve čtyři pro mě přijedu, to byl plán. Jenže statek byl do L, veliký dvůr a samé bláto. Už byl říjen, bylo vidět, jak tam chodili koně, krávy, kozy, husy, všude nasráno. Vše bylo hluboké a rozbředlé, přes byl daný gumový pás třicet centimetrů široký, a protože byl krátký, druhý navazoval a další položený za roh. A zase divné pocity, nicméně holky jsem doprovodila, ale tentokrát jsem cítila „divno“ ještě víc a říkala si, že tam budou celý den. Nedá se nic dělat, nechala jsem se přemluvit. Odvedla je s tím, že ve čtyři hodiny pro mě přijedu. Představte si, vyjdu ze stájí, kráčím po gumovém pásu a tam, jak se překrývaly dva pásy, jsem zakopla. Jako anděl letěla do hoven, i obličej jsem od nich měla špinavý. Tam bylo všechno... Začala jsem se chechtat, to není možné. Já se nazpátek nemůžu vrátit, holky by umřely smíchy. Oklepala jsem se, sedla opatrně do auta, přijela před dům, zazvoním. Lucka se mohla smíchy potřhat ve dveřích. Říká: „Mami, příště tě tam nepustím nebo spadneš a utopíš se v senkrovně.“

A od té doby nic, tohle vás potom bude provázet. Ale pozor, musíte být vděční za to, co se děje, jak já byla vděčná. Když se něco stane, třeba i jiný příběh, už vás nic nemůže porazit a víte, že to tak má být a budete život prožívat úžasně. Takže prožívejte!

Otázka: Dělán účetního, šéf dává do firemního účetnictví černé faktury, já ho neodsuzuji, ale připadám si jako komplic, který dohlíží na černé peníze. Protože jsem neodešel do jiné firmy, tak se na této nepravosti podílím. Jak vyjít z této situace s čistým štítem? Najít si jinou práci, kontrolovat šéfa?

Ivanka: Víte, před chvílkou jsem o tom mluvila v souvislosti s prací mého muže. Někdy se vám stává, že budete postaveni do obtížné situace. Zaprvé smíte šéfa upozornit, že by to nemělo být a mohlo by vše prasknout. Lidé, kteří podvádí, jsou pak absolutně nesvobodní, ale svojí vlastní vinou. Oni nemůžou spát a nikdy neví, jestli se vše provalí nebo ne. Je příjemné mít čisté svědomí, které má člověk, když to neudělá. Pozor, i čistému člověku se někdy může stát, že třeba dostane pokutu. A zase jsou věci k přijímání. TAK JO. I tohle je obrovská zkouška. Měli byste šéfa v dobrém upozornit a uděláte tělem pro to všechno. Protože jestliže je to šéf, má vždycky pravdu, zodpovídá za to. Tehdy tam smíte zůstat, protože on rozhodl. Nicméně pokud by vám to vadilo a nedovedli byste se s tím srovnat, máte karemní zápis, pozor na odsudky. I šéf je čistý Bůh, tohle dělá jeho egoismus, který neumí odložit. A on dostane platby a přijde o ty peníze někde jinde. Rozfofruje je třeba manželka, to je také karma, jsou různé fáze, ani si nedovedete představit, kam až všechno zabíhá. A naopak, zachováte se čistě a peníze potřebujete, najednou přijdou nečekaně. Pokud byste se s tím nedokázali srovnat, ale měli byste, protože potom v některé fázi přijde opravná zkouška, pak by vás to zdemolovalo a zbytečně. Musíte přijmout od života úplně všechno. Byli byste v práci, která by vám vadila, a ještě byste měli (v tomhle případě) vylučovací problémy nebo koliku, podle toho, kde jste to prožili. Není to vaše vina, věc jste se pokusili napravit a on neposlechl, ale šéf rozhoduje a on musí získat „odměnu“.

Otázka: Co znamená pásový opar v obličejí pod pravým okem a vlevo u úst na bradě?

Ivanka: Ono to jde přes obličej, něco jste situačně neviděla dobře. I komunikace bude porušená. Místo, kde oslabíte Božství ve vašem těle, není chráněné. Vy totiž nevnímáte, že jste skutečně energie. Člověk, který přijímá všechno kolem vás, je tzv. (stejně jako má naše planeta) ochranná síť neboli Kristova síť. Znamená to člověka, který souhlasí a je pokorný. To znamená harmonii vašich buněk, které spolupracují, potom i vy jste jako celek v harmonii. Takže když půjdete okolo něčeho, třeba viru nebo bakterie, buňky se tak strašně milují, že se zmobilizují a zlikvidují ten nápor, pomůžou vám. Jestliže v pohodě nejste, tak to místo má tzv. Kainovo znamení a projeví se nějaká nemoc, musí. Vy jste sami oslabili část vašeho těla. Takže pozor, obličej v komunikační fázi je skutečně pusa. Oko, něco jste posoudila a viděla jinak.

Otázka: Jaký názor máte na svaté přijímání, mám děti učit modlitby?

Ivanka: Řeknu vám to trošku jinak. Vy už moc dobře víte, že modlitba je přání a dualita. Vždycky to tady bylo a je velmi důležité i tohle prožívat. Žili jste ve 3D spoustu životů, to znamená, že veškeré církve, které jsou, proti sobě bojují o svého Boha. Což není hezké. Některá církev více, některá méně. Zevnitř jsou všechny pravdy stejné, akorát neustojí egoismus společnosti. Mystici nebo lidé, kteří prošli už tzv. organizacemi, budou vědět při svém narození, že nemusí být v nějaké organizaci. Ona většinou neumí něco nepřikazovat nebo nezakazovat, co se musí a nemusí. Vidíte, já v tomto životě nejsem pokřtěná, a přitom jsem se tak narodila, jsem pokřtěná Duchem, už kdysi dávno jsem tyhle věci pochopila. Člověk, který bude žít v rovnováze toho, co říká svět, nepotřebuje organizace a uvidí vše nádherně. Co nechceš, aby ti dělali druzí, nedělej ty jim, tady je náběr Jednoty. Vy ubližujete sami sobě. Tam jsou skryté, nádherné věci... Všechno, co je v desateru, přinesl původně Mojžíš, to byl základ. Lidstvo bylo obrovsky nevyvinuté a musel jim říct: „Ty ty ty, nesmíš lhát, nesmíš požádat manželku svého přítele, nesmíš krást...“ a jiné věci. Protože když to uděláš, bude ti to uděláno. Lidé v Mojžíšově době tohle vůbec nevnímali, nicméně náběr informací tady byl. Další výzvu za dva tisíce let, kde už byly větší podrobnosti nastavené, přinesl Ježíš. Tam už vše bylo výraznější, přesto do dneška spoustu lidí nepochopilo. Nicméně tohle je systém všeho. Jediná modlitba, která je universální a v mezistupni 3D a 5D, je Otčenáš, ale i ona má polovinu pětky a polovinu trojky, je tam naznačená čtyřka: „Buď vůle Tvá, jak v Nebi, tak na Zemi.“ To znamená: Vy jste si zvolili jako Bůh v Nebi, co se odehrává na Zemi. To jsou vaše těla a osudy. V Otčenáši je všechno řečeno. Ale pozor, na konci už je trojka: „Ochraňuj nás od všeho zlého.“ Vždyť nic není zlé, když jsem si to jako Bůh zvolil. Vidíte, je to na přelomu trojky a pětky.

Mně jedna paní asi před půl rokem napsala: „Ivanko, já jsem skromná, nepotřebuju mít pětku, mně stačí jít do čtyřky, ale nikde ji nemůžu najít.“ Vy jste kouzelní, vždycky se směju a říkám: „Vy jste to přehlédla. Čtyřka je jenom brána (což jsem vysvětlovala), je to umění žít ve spokojenosti, v klidu přijímat. Stav, kdy se všechno otevře, postoj pokory. Vidíte, jak jsem přijímala, když jsem s sebou plácla do hoven, to bylo báječné znamení. Nemáte se ničeho odříkat, život potom vidíte nádherně. Takže pozor, každá modlitba toho člověka posunuje do nespokojenosti, chce něco jiného, než je. Stáváte se Bohem jedině tehdy, kdy souhlasíte s tím, co se děje. Někdy jsou to drsné věci, ale stačí, když jste klidní. Je to pro Boha souhlas, kdy nejste v křeči (jako tkáň, která dostane křeč). Máte být klidní a jenom zareagovat tělem, vyřešit situaci, jak je v tu chvíli možné, tím pro Boha souhlasíte a věc se vyřeší. Moje čeština je hrozná, já jsem jednou chtěla skloňovat slovo doga, to bylo výrazů: dodge, dodga...

Vidíte, je jednoduché stát se Bohem, on je optimista jako člověk. Hodně lidí teď pochopí, ale někteří ještě ne. Já jsem se nedávno setkala (na konci minulého roku) s tím, že v Čechách bylo dokonce i nějaké hnutí. Lidé jezdili do obrovských oblastí Indie se modlit, aby byl osvěcený celý svět. Uvědomujete si, jaká je to blbost? Jako v deváté třídě, kdy jsou žáci připraveni na odložení egoismu, by se modlili za první až osmou třídu, aby byli také osvěceni neboli šli do střední školy. Ale oni na to nemají, musí si svůj vývoj odžít, nikdo to za vás neudělá. To je ještě magie, byť to vypadá hezky,

milosrdně a krásně. Vy jste se sem přišli učit, a ne aby vás někdo nakopnul do zadku a bez jakékoliv práce jste vylezli o osm tříd vysoko. Když to napasujeme třeba na matematiku, chtěli byste počítat deskriptivu s vaším počítáním do deseti, to je směšné a nejde to. Člověk musí prožít úplně všechno, aby to mohl odložit. Dneska jsem vám to ukázala na příkladu mojí dcery, kdy jí najednou docvaklo a rozešla se s chlapcem, který byl skin. Ano, tam byl konečný bod, kdy měla nabráno, do takových „vod“ by se už nikdy nevrátila. Takže záleží na vás, já bych je asi modlit neučila. Nikdy jsem se nemodlila, přijímala jsem to, co bylo. A pozor, tím mi Bůh dával všechno potřebné, protože jsem tvořila. Ano, to je tvorba, pak vy tvoříte. Ale nevěděla jsem to, ze začátku o tom člověk neví. Akorát mi bylo divné, že se všechno samo řešilo. Ačkoliv byly osudové problémy a život někdy drsný, zvládli jsme ho. Dokážete to vyřešit, můžete vše lehce ustát.

Otázka: Dobrý den Ivanko, záleží mi na tom, co si o mně druzí myslí.

Ivanka: To je pěkná blbost, vy jste zodpovědná jenom před Bohem. To znamená, když já vím, co jsem udělala a jaká jsem byla, sama vím nejlépe, jestli mám nějakou vinu nebo ne. Vemte si, na světě žije sedm miliard lidí (spousta lidí), budete pořád zablokovaní. Sedm miliard lidí si o vás bude myslet něco jiného, ale hlavně podle síta vlastního egoismu. Budete pořád nešťastní. Já vás učím, abyste řešili jenom věci, které jsou k vyřešení. Věřte mi, devadesát devět procent věcí z vás odpadne, když si uvědomíte, že můžu jenom tohle a vyřeším to. Nemůžu ovlivnit, co si o mně myslí druhý člověk, to nejde. To znamená, že vy sama sebe trápíte. Tohle měla moje maminka: „Co si lidé pomyslí?“ Říkala jsem jí: „Není jedno, co si pomyslí?“ - „Ty jsi ignorant!“ - „Mami, podívej se, když se budu chovat vzorně a druhý si bude myslet, že tomu tak není, do hlavy mu nevsunu opak, to zkrátka nejde. Abych se „překroutila“ jenom kvůli druhým lidem, neudělám. Že jsem čistá, mně stačí.“ Tehdy to od vás odpadne.

Já jsem možná někde vyprávěla příběh, kdy skutečně došlo v mém životě k obrovské zkoušce a děly se věci... Dostávaly jsme v práci odměny, jednou za rok stovku, to byla prdel, vždycky patnáctého prosince. Dvě ženy z celé zubárny (bylo nás tam šedesát čtyři žen) dostaly čtyři stovky. Jenže tři měsíce těsně před odměnou přišel primář zubního. Ale my měly obrovské množství práce, přikrývaly jsme je ručníky na parapetech, aby nás to nenervovalo. Za tři týdny konstrukce, bylo šílené, co se dělo. Když přijedete do práce a celý den se honíte... Občas se něco neodlije, zubařina je dost na trénink nervů a trpělivosti. Do tohohle frmolu se otevřely dveře, přišel primář zubního a já měla stůl nejbližší. Měl malý tácek, na něm můstek horní, dolní a říká: „Děvčata, kdo odlije tříčlenný můsteček?“ A všichni, nás bylo v laboratoři sedm žen, všech šest mělo hlavu v šuplíku, a ticho. On ten můstek měl přímo u mého nosu. Já jsem chvíli vydržela, pak si říkala, že to udělám pro ostatní. Už to bylo trapné, nikdo nebyl ochotný ani neodpovídal. Říkám: „Dejte to sem.“ Zrovna jsem odlévala, přidala ho k ostatním pracím, tenkrát to snad udělala i bez konstrukce, malý tříčlenný můstek. Oni ho nasadili a já na něj zapomněla. Můstek byl pro milenkou našeho tehdejšího ředitele nemocnice, takže primářovi na něm záleželo. Ono to jako by zmizelo, ale představte si: v den, kdy jsme dostávaly naše odměny, já cítila „divno“. V zubárně bylo divné prostředí, jsem na to hodně citlivá. V deset hodin jsme chodily pro výplatu, kde

pytlíkovały dvě ženy v účtárně. Nejlepší fixařka, nejlepší snímačka měly čtyři stovky odměny, ostatní stovku. A můj táta dělal šéfa laboratoře a rozhodoval, psal odměny. On byl ohromně čestný člověk a nikdy by neudělal nic špatného a ještě věděl, že bych mu to nedovolila. Nestojí mi za to, abych chodila se strachem, potřebovala jsem mít čisté svědomí. A ve frontě na výplatu se už nedalo vydržet, měla jsem pocit, že pořád do mě něco píchá a ošívá jsem se. Pozor, já jsem tvor, který dostane peníze, co má dostat, pásku strčí do kapsy a nikdy jí neprohlíží. Ostatní se ptaly jedna druhé, kolik má a dostala, záviděly si desetikoruny. V životě jsem tohle neudělala a věděla, že mám to, co mám a musím se s tím smířit. Přišla jsem nazpátek do laboratoře, bylo tam ticho, že by byl slyšet spadnout špendlík. Najednou se za mnou Helenka Kulíšků zeptala: „Ivo, kolik si dostala prémie?“ Ony už věděly, ale já ne. „Počkej, já se podívám. Čtyři sta.“ Než jsem pásku schovala, ona říká: „Jak to? Mám dostat jenom já a Olga Šípů, dostaly jsme je. Ale i ty?“ - „Já nevím, půjdeme se zeptat táty.“ Vyšly jsme ze dveří a všechny ostatní dveře se otevřely a štrůdly, všech šedesát čtyři ženských se vcuclo okamžitě tátovi do místnůstky, byly jsme jako nudle. Helenka byla mluvčí ROH tenkrát: „Jak je možné, že i Iva dostala čtyři stovky.“ Táta říká: „Já nevím, podívej, co jsem podepsal a je pro ni odměna stovka.“ Pozor, já byla klidná a věděla, že mají právo si myslet. Lidé běžně dělají, že si vytvářejí nějaké představy, ale také jsem věděla, že jsem nic neudělala a můj táta také ne. Tenhle press způsobil, že se najednou otevřely dveře a přišel primář. Říká: „Co se to tady děje, dámy?“ A teď: „Jak to, že Adamcová dostala tři stovky navíc, měla dostat jenom stovku?“ - „To jste se měly zeptat dřív a mě. Víte, tři stovky přišly anonymně na toho, kdo udělal práci, pan ředitel nemocnice měl veliký zájem, aby byl můstek hotov. Nikdo ho nechtěl, jediná paní Adamcová, ale to přišlo až teď, abychom odměnu dali. Podívejte se do knihy prací, kdo můstek dělal.“ Byly očíslované a daly se dohledat. Jak když strelí do vrabců, najednou byly všechny laborantky pryč. Kdybych se tím ale „mordovala“, nevyřešilo by se nic. Vám se vyřeší a odkryje se, že jste nevinní teprve tehdy, až vám to bude jedno. Tak buďte „salámisti“.

Otázka: Mám absolvovat regresí?

Ivanka: Víte, nemusíte unést, co jste v minulosti dělali druhým lidem. Zkuste si představit, že byste někoho přejeli autem nebo nešťastnou náhodou zabili. Je ohromný dar ze života do života zapomínat, co jste kdy udělali. Věřte mi, jestliže vaše Nadjá ví, že jste schopni něco vidět, samo vám to ukáže. Když budete prosazovat vůli vašeho jména a těla, že chcete vědět, můžete se potýkat s obrovskými i zdravotními problémy. Nejen že člověk, který bude dělat regresí, vás nemusí uzavřít, najednou budete vidět obrazy, které neunesete a budou se vám zobrazovat i za bílého dne. Já jsem občas viděla něco, začalo to nečekaně, asi v jedenácti letech. Když jsem šla po ulici v Teplicích, najednou ulice zmizela, to bylo velice zvláštní. Zajímavé bylo, že přesto že jsem byla dítě jedenáctileté, nebála jsem se. Bylo to někde v Anglii, viděla jsem bláto, jak tahám provaz na rameni, obrovská zima mi byla, bosé nohy, roztrhané hadry na sobě. V blátě jsme táhli povoz, mnoho lidí nás bylo v roztrhaných šatech. Byla zima, přšelo a v dálce se točil větrný mlýn. Viděla jsem kamenné kolo, jak z něj padá hlína a bláto. Když obraz zmizel, sedla jsem si na schůdky u jednoho obchodu, UVA ještě tenkrát za totality. Chvilku jsem tam seděla a přešlo to. Nadjá vám občas prstíčkem ukáže, já nevěděla, co

to je. Dokonce přesto, že Bůh ke mně mluvil, nevěděla jsem do svých třiatřiceti let o inkarnacích, zkrátka mi to nedošlo. Nadjá mi „vymydlo“ hlavu, bylo potřeba, aby mě prozkoušeli seshora z obrovsky těžkých zkoušek. Musela jsem zareagovat s vědomím jednoho jediného života. Bylo by lehké si říct, tak příště, nechám něco na příště. Vědomí jednoho života, a když se zachováte čestně a pustíte deset, dvacet let života, už je obrovský náběr odvahy. Takže regresí ne. Kdybyste někoho zajeli autem a neuměli byste si odpustit, do konce svého života to máte před očima. A teď byste si vzpomněli na něco z minulého života, vy to pak neumíte oddělit. Navíc byste mohli mít strach kdy se co stane a komu z vaší rodiny, tam jsou různé náběry. Takže nešťouřejte do toho. Existují ještě vstupy do regresí, kdy se lidem třeba pomůže, ale to je teprve na začátku vyšší duchovní cesty. Vám bych nikomu nedoporučovala tohle dělat.

Otázka: Dobrý den, jak mám zachovat klid, když moje mladší dcera je od mala vzteklá?

Ivanka: Nechte jí vyvztekat. Já bych řekla: „Běž za dveře, až se vyvztekáš a budeš klidná, přijď, ale dřív ne, nechci tě vidět.“ Musíte mít pevnou ruku. Kdo se vzteká, je její Ego a ono je mazané. Děti brzo zjistí v malém věku, že když udělám scénu, maminka povolí nebo táta mi to dovolí. Tam jsou různé věci. Takže pozor, musíte zdemolovat Ego vašeho dítěte. Když to uděláte, dítě od něj osvobodíte.

Já nedávno byla na návštěvě, co tam se dělo... Přišla jsem v době, kdy si měla vzít osmiletá holčička tabletku penicilínu na angínu. Rodiče z toho byli „rozhození“, divila jsem se, co dělají: „Tak jí dejte prášek.“ Oni říkali: „Ráno udělala takovou scénu, že jsme chtěli zavolat sousedům, aby na nás nevolali sociálku kvůli křiku, protože nechce tabletku.“ Rodiče jsou měkký, když zatlačí, Ego udělá, že se dítě začne klepat: „Já se vás bojím.“ Jenže oni nesnesou, že jejich jediné milované dítě se jich bojí. To je také egoismus, skrytý. Pozor, někdy musíte Egu „nalupat“, nebojte se toho. S obrovskou láskou nesmíte Egu dovolit a vy tím dítě osvobodíte. Dopadlo to tak, že tatínek nasekal prášek na šest malých proužků, obalil je v čokoládě. Holka je hodinu a tři čtvrtě ocucávala, nakonec vyplivla, řvala. Já se pak zvedla: „Podívej se Tomáši, pokud tohle nezvládneš, ublížíš svému dítěti. Když nezvládne sníst prášek, když má angínu, jak zvládne partnera, jak zvládne, když nebude po jejím, v práci, v celém svém životě. Když nebude podle ní i kvůli počasí udělá scénu.“ Dneska holčička, když nechce do školy a zrovna jí tam nějaká kamarádka naštvě, přemlouvají ji rodiče druhý den tři čtvrtě hodiny, aby vůbec do školy šla. To je utrpení pro všechny. Musíte si uvědomit, že kdo žádá u dítěte, je jeho Ego, nedovolte mu to. Vy je osvobodíte a jednou vám budou vděční. Ale v každém člověku je Bůh, a i tohle dítě dokáže být fajn.

Otázka: Mám se vyhnout lidem, u kterých mi není dobře, nebo si projít zkouškou a těmto lidem se nestránit?

Ivanka: Nevyhýbejte se jim. Když se jim vyhnete a nebudete to umět, jako kdybyste utíkali vašim testům, nepůjdu na písemku. Jenže jí neumíte a ono vás to někde dožene. Je to zbytečné a komplikujete si život. Nevyhýbala bych se, všechno je správně. Já jsem kdysi dávno před lety měla trochu trému, nebylo mi příjemné něco vyřizovat na

úřadech. Pro mě úřední šiml, takoví úředníci, co si připadají důležití (ne všichni, samozřejmě). Např. finanční úřad, když dostanete obsílku: „Něco zase po mě budou chtít.“ Nicméně můj osud tak nabíral na tempu, že já dneska zařizuji jedné dceři věci majetkové, firemní, druhé dceři to samé. Moje záležitosti se tak rozrostly... Přišla jsem na úřad (ale ráda) a zjistila, čím víc odkládáte, nafoukne se obrovsky bublina strachu nebo obav. Ne, když zavřete oči, je to tam pořád, když se otočíte, dožene vás to, víc se týráte. Ne, čím dřív jsem na úřad mohla jít, tím lépe. Čekali na mě super lidé. Jednou tam byl nějaký pán a já potřebovala poradit. On mě vedl na jiné oddělení o poschodí níž. Já něco vyprávěla a smála se. On mi říkal: „Paní Adamcová, prosím vás, tady je finančák, nemůžete se smát.“ Ptala jsem se proč, když jsem nic neudělala. „Víte, tady sedí takoví lidé, kteří si myslí, že se musíte bát.“ - „Aha, tak jo.“ Ne, ne, nebojte se ničeho a hezky do toho běžte. S úsměvem, s dobrým úmyslem a uvidíte, jak se ostatní změni a budou z nich báječní lidé.

Otázka: Má člověk svobodnou vůli a možnost změnit svoji karmu?

Ivanka: Ano, jako Bůh. Když přijmete, okamžitě se vše změni, máte přijmout to nakopnutí. Tím se vymaže karma a máte být rádi, že se to stalo, vymazání tím ovlivňujete. Nejrychlejší cesta je, několikrát jsem o tom mluvila, ale možná vám to nedošlo. Andělé vždycky říkali: „KDO NECHCE BÝT VEDEN, MUSÍ BÝT VLEČEN.“ Nechte se vést a buďte spokojení, kudy vás to vláčí. Nadjá přesně ví, co potřebujete. Nemůžete odhadnout, co je v čase dopředu. Ale vaše Nadjá přesně ví, co potřebujete. Bůh je nad vámi jako pták. Zkuste si představit, že jedete v řece na kánoji. Před vámi se řeka zatáčí doprava. Vidíte jenom do toho rohu, dál ne, a najednou před vámi krokodýl. Budete naštvaní, protože dál nemůžete. Vylezete na břeh a vláčíte loďku a nadáváte, že se zrovna teď krokodýl objevil, považujete to za špatnou věc. Jenže přejdete zatáčku a zjistíte, že za rohem byly obrovské vodopády, které byste nepřežili. Najednou zjistíte, že to bylo dobře. Neposuzujte věci ani situace jako špatné, buďte si jistí, že vše se děje dobře. Když to přijmete, vyčistí se i další části vašeho osudu, nekomplikujte si to. Máte šíři cesty, už jsem jí kreslila. Tady máte střed, to znamená přijímání. Odmítání a nelibosti vás odsunou na stranu. Dostanete ránu podle síly vašeho odmítnutí, v tom máte svobodnou vůli. Nechat si nafackovat, to je blbost, ale záleží na vás. Také proto, že byste utekli druhým lidem. Nejste tu sami a skutečně jste tkáň a nemůže si jeden jedinec zvolit, že půjde někam dopředu. Vás drží i vývoj rodiny, spolupracovníků, přátel. I vývoj společnosti je určitou měrou zapasovaný, aniž byste si to uvědomovali. Všechno je nastavené i do doby, ve které žijete.

Otázka: Co ještě neumím, když jsem v místnosti mezi lidmi, kteří se ošklivě baví o druhých, a mně je tam nedobře a cítím úzkost kolem třetí čakry?

Ivanka: To vám řeknu hned. Zaprvé by vám mělo být jedno, co dělají, oni jsou, jací jsou. Pozor, mějte soucit s nimi, protože sklídí, co vytváří. Když je budete posuzovat, že jsou takoví, a budete odmítat, což děláte na třetí čakře a nechcete, jste stejní. Jakmile tohle přijde, nekoukejte se ven do světa, zaměřte se dovnitř na ten tlak. Řekněte si: „Co vlastně na tom nechci? Je to tak, jak je.“ Tím pádem tlak obrovsky zmizí, on se úplně

vypustí. Posloucháte egoismus nechtění. Dokud takové lidi nebudete přijímat, pořád okolo vás budou, protože tohle neumíte. Pozor, jejich egoismus je, že ošklivě mluví, váš egoismus je prosazování vůle človíčka, že je odmítáte. Je to podobný egoismus, co dělají oni, akorát si to vůbec neuvědomujete. Jsou, jací jsou, ať to dělají...

Já jsem prožila něco podobného. V práci nás bylo sedm žen v místnosti, kdokoliv odešel, druzí se o něm bavili, a ne vždycky dobře. Mně bylo jasné, že jakmile zavřu za sebou dveře, properou mě. Ovlivním to? Bylo mi to úplně jedno, ale nepřidávala jsem se k těm lidem. A naopak, když jsem tam byla, stála jsem na straně těch, kteří chyběli. Kolikrát jsem říkala: „Podívej se, proč to děláš, proč tak o druhém člověku mluvíš? Když ti na něm něco vadí, měla bys to říct tomu člověku, ale ne za dveřmi. Pokud mu nic nechceš říct, neměla bys mluvit ani takhle.“ Víte, všechny osudy lidí jsou nastavené. Třeba jedna moje známá kritizovala kamarádku, že dala svoji maminku do domova důchodců. Jenže ta žena nemohla dělat nic jiného. Říkala jsem jí: „Iveto, nedávno jsi mi vyprávěla, v jaké ona je situaci. Maminka byla velmi vážně nemocná, žena splácěla přístroje, měla obrovské dluhy na leasingu, musela pracovat od rána do večera, jinak by se dostala do vážných finančních problémů ani by neuživila rodinu. Nemohla mít maminku u sebe ani ji nechat bez péče. A peníze, které vydělala, šly na dluh a chyběly by na zaplacení pečovatelky. V tu chvíli Iveta říkala: „Ty jsi vždycky v opozici.“ Mýlila se, myslela jsem na ni, když bude posuzovat druhé lidi, potáhne se to s ní. Pokud pochopí hned, nebude se jí to vracet do života. Ale záleží i na kapacitě vůle člověka, jak porozumí. Takže nebraňte se lidem, kdyby cokoli dělali, zbavíte se toho. Nebudete vnímat něco špatného, jde o vaše přijetí. Když se mnou půjdete životem a budete vidět, že mně nevadí vůbec nic. Jakákoliv situace nebo člověk, a není to v nich, je to vaše odmítání. Přijměte vše pokorně, oni si své odžijí.

Otázka: Mohla byste říct, jaký je skutečný stav na třetí čakře? Krásnou modlitbu se zavřenýma očima...

Ivanka: Vy jste psala dotaz? Zavřete si oči a začneme: „Otče, prosím tě, odpusť mi v této úrovni mé viny a hříchy, vždyť i já odpouštím všem mým viníkům a hříšníkům. A proto já Bůh, který si přišel zahrát roli těla a mého jména, jsem se přišel naučit respektovat celý můj život, se všemi lidmi, s jejich jmény a tvary a se všemi situacemi mého života, které jsem si jako Bůh pro tuto roli zvolil. A abych se to naučil, nemohu se nikdy zlobit na ty, kteří mě přijdou tlačit. Musím se naučit i respektovat hmotu mého života i situace mého života bez emoce, která se nazývá zlost a nepřijetí. Neboť já jsem si ty situace zvolil právě proto, abych se je naučil přijímat takové, jaké jsou. Abych se naučil respektovat svůj život a osud se vším všudy. A také smím jenom poradit a pak pozorovat, zdali mí bližní jsou ochotni podrobit se těmto situacím i jménu a tvaru. Byť by byli mými nejbližšími, odevzdávám ti vše do tvých rukou, neboť víš, že i oni mají své nabrané osudy. Já je pouze přijímám. A proto bez zlosti a bez nátlaku na druhé lidi a bez toho, že bych nepřijímal jejich konání, vše považuji za dobré. Neboť vše tak, jak se odehrává v této oblasti, je mojí původní vůlí Boha, jsem to já, kdo vše chtěl tak, jak se děje. Amen.“

Třetí čakra je zodpovědná za moc, tady neumíte respektovat buď svět, nebo ostatní. Nesmíte dovolit druhému člověku, aby vás hrnul, ale pozor, musíte to umět. Druhý člověk mě přijde někam tlačit, s obrovskou láskou k němu mu to nedovolím. Kdybych ho nechala mě hrnout, sklídí obrovský tlak na trojce a zdemoluje ho. To je jediná fáze, kterou smíte udělat. Když se nenecháte tlačit, pak s ním bojujete. Já mu to nedovolím: „Tohle si dělej někomu jinému, mně ne.“ Já si pamatuji, jak jednou u paní doktorky na zubním byla sestřička. A Zlatka byla úplně zdemolovaná, ubrečená. Ptala jsem se, co se stalo: „S mým synem se rozešla partnerka a on každý den mně vyhrožuje jako mámě, že skočí z okna, že se zabije a já šílím.“ Pozor, dělalo to Ego kluka, který chtěl alespoň od mámy, aby se o něj bála, když se na něj partnerka vybodla. Tam je náběr egoismu. Ona říkala, že neví, co má dělat. Poradila jsem: „Nevím, jestli to dokážeš, řeknu ti, co bych udělala já. Řekla bych synovi: Obrovsky tě miluji, jsi moje dítě, ale nemůžu vedle tebe být dvacet čtyři hodin denně. Jestli chceš spáchat sebevraždu, tak to udělej, ale varuju tě. Udělej to dobře, protože když skočíš blbě, můžeš být celý život na vozíku a pak už si tě žádná náhradní nevezme.“ Ona se dva dni připravovala, pak mu vše řekla. A kluk udělal: „No mami? Neříkej, že je ti to jedno.“ - „Není, ale já ti v tom nemůžu zabránit, tak konej.“ Pozor, od té doby klid, kluk se srovnal a bylo vše zapotřebí. Chlapcovo Ego bylo ublížené a chtělo ubližovat druhým, vyhrožovalo. Ona to udělala a musela s láskou k synovi, protože on by sklídl sám obrovské zdravotní problémy, že druhému člověku ublížil a dusil ho. To je psychické vydírání, pozor. Někdy musíte vy zatlačit s obrovskou láskou, ačkoliv vše vypadá jako veliké bu, bu, bu, udělat to musíte. Žádné výčitky, potřebujete s člověkem zatřást, aby si uvědomil, že tohle nesmí dělat. Já jsem někdy velmi přísná...

Otázka: Když bolí pravá ruka a předloktí co to znamená, v noci obě ruce?

Ivanka: Ruce jsou vždycky záležitostí lítostí, bloku na srdeční čakře anebo nenávisti. Ale většinou lítostí, které uzavírají srdeční čakru, nenávisti bych už nedoporučovala ani zášť. Vy jste si zvolili tento osud, takže vaše Božství ví, že je to pro vás, ten nejlepší program učení. Proto máte přijmout celý osud bez lítostí a odmítavých postojů, že se to děje. Protože stejné podmínky mají druzí lidé kolem vás, ani je nesmíte litovat i oni si vybrali svůj osud. Můžete je posílit, když se jim něco děje: „To nic není...“, upraví se jim čakry a všechno se změní. Nedávno jsem řešila vztah, jedna žena neunášela vztah mezi dcerou a zetěm. Když by si přišlo moje dítě stěžovat na mého zetě (mám holky), nebudu paradoxně na straně dcery, protože bych jí ublížila. To je divné, že? Když si sednete s dcerou a blafáte proti zeťákovi, ještě víc se jí uzavírají čakry. Tím dceři nepomůžete, ale potopíte ji, ona od vás odejde v ještě horším stavu. Ale když si s ní sednu a řeknu jí: „To není ještě hrozný, zmírní to, on má spoustu dobrých vlastností, co blbneš. Máte dvě děti.“ Jsou různé varianty... Jestliže umenšíte odpor a ona povolí, čakry se upraví. Přijde domů a manžel se bude chovat úplně jinak. Paradoxně máte stát na protistraně, ale rozumně, zklidnit toho člověka. Svému dítěti ublížíte, když budete popichovat druhého člověka, což si vůbec neuvědomujete. Tady je zapotřebí uvolnit uzávěr, aby oni mohli spolupracovat, a všechno se vyřeší.

Otázka: Žárlivost se pojí ke čtvrté čakře?

Ivanka: Žárlivost je přivlastňování. Může být zapojená celá sestava čaker, z každé je pouze jiný pohled na hmotu. Připadáte si jako hmota, tělo a jméno, kdy vlastníte druhého člověka. Ego přijde a bude vám našeptávat, hází představy. Jak on zrovna kouká na ní nebo ona něco vyvádí. Je to jedno, tam jsou představy, co všechno se děje. Pozor, pokud to nemáte zpracované, vlastníte druhého člověka. Neměli byste, vždyť vy jste se sem přišli oprostít od hmoty. Uvědomujete si, že je to běh donekonečna? Chtít někoho vlastnit, to nikdy nedokážete. Když tady v tom prostoru partnera zamknu, nepustím ho ven, zazdím okna a dveře. On vás nebude milovat, i když tady tělem bude. On bude milovat duši někoho venku, protože on je tím Bohem. A naopak, nepřijdete o něj, když mu to dovolíte. Otevřu dveře a řeknu: „Běž, když tě srdce někam táhne.“ Tehdy o něj nepřijdete, protože i kdyby odešel za někým jiným, zůstane vaším přítelem, bude si vás vážit a mít vás rád alespoň jako člověka. Nebudou výstupy ani naschvály, kdy vám neplatí výživné nebo vás trestá jinak přes děti. Jsou různé dopady přivlastňování, to si musíte uvědomit. Přivlastňovací fáze pak drtí čakry i jinými pocity. Budete to považovat za špatné, rozdrťí vám jedničku, dokáže to zničit celého člověka. Vadí vám, že se zamiloval, vztahovka. Druhý člověk za to nemůže. Uvědomili jste si, jak vše přijde samo, na někoho se podíváte a už v tom lítáte. Ano, tam je blízkost vibrační v určitém rozsahu, který oba máte. Lítost, co se děje, kritika druhé ženy nebo muže, když jste obrácená pohlavní část. Tyto věci vás zdemolují úplně celou, je to lpění na hmotě. Zbavte se toho nebo budete obrovsky trpět. Takhle vám nepatří ani dítě. Pozor, může se stát, že za určitý čas přijde partner, který vás bude vlastnit. To je peklo, věřte mi. Co teď děláte druhému člověku, když žárlíte, pak se vám bude muset vrátit. Nekopejte si svoje vlastní pasti, dohnaly by vás, věřte mi. Musela jste tohle někde vidět v minulosti, třeba u rodičů. Tam můžou být různé věci.

Já si pamatuji, že v dětství jsem viděla spoustu situací u rodičů. Můj táta obrovsky maminku miloval a ona jeho, byla takový generál. Uděláš to či ono, šel a udělal. Ale aby si udržel svoji svobodu jako muž, jednou denně ve čtyři hodiny šel na jedno pivo. Vypil ho u pultu, nikdy se nenamazal. Vrátil se domů a moje maminka, i kdyby se postavila na hlavu, nic nezměnila. Bylo zoufalství, co dělala, nafukovala se a nemluvila, vyhrožovala, zkoušela takový tyátr. Jenom jsem se na to dívala, s tátou jsem cítila a věděla, že potřebuje mít určitou vnitřní svobodu půl hodinky nebo dvaceti minut. Také jsem věděla, že on by strašně rád běžel domů, blažený, a tam by ho čekala milá, usměvavá žena. Věděla jsem, že tohle nikdy svému partnerovi dělat nebudu. A nedělal to žádný z mých třech partnerů. Kdybych ale opakovala chování maminky, dělali by to všichni. Takže pozor, žádné vlastnění.

Otázka: Jak mám pracovat na odblokování první čakry?

Ivanka: Uvědomit si, že jste si celé konání od druhých lidí sama objednala. Optimismus, máte vidět vše jako dobré. První čakra, když se v dualitě uzavírá: dobrý, špatný. Uvidíte všechno jako špatné, samozřejmě bude vám vše vadit. Ne, každý člověk je dobrý, jaký je, protože si jde zahrát svůj program, aby z něj získal výnos a prožitky. Co vám dělali druzí lidé (už jsem o tom mluvila s povídáním na první čakře), dělali

dobře, a otázku už jsme zodpověděli. Pozor, vy jste chtěla, abyste ostatní uměla přijmout i s tím, co dělají jako dobré. To je velmi důležité.

Otázka: Jakou má příčinu, když člověk stále dokola ztrácí své zaměstnání? Co je cílem těchto těžkých zkoušek, jak se změnit?

Ivanka: Záleží na tom, co se tam děje. Jestli jste např. tvrdohlavá...Musely bychom si promluvit, určitě se něco děje. Může to být i na trpělivost nebo na posuzování sama sebe. Někdo by si pak připadal jako špatný, že pořád dokola ztrácí práci. Jestliže vám to bude jedno: „Tak dobře, teď si najdu práci, budu dělat co je zapotřebí. Když nebude tohle, můžu i doma pracovat.“ Jsou stavy, kdy lidé zvláště vydělávají tzv. nehmotnými penězi. Třeba žena doma ušije dítěti oblečení, místo aby vydala pět set korun, dá padesátikorunu, i to je výdělek. Vůbec si to neuvědomujete. Nebo uvaří a vařené jídlo je mnohem levnější než salámy a různé pochutiny, co se kupují. Je spousta věcí, kdy můžete jakoby vydělávat peníze a ušetřit, je to ten samý příjem. Lidé považují za peníze, když mají v ruce mince nebo papíry, což je iluzí. Jestliže se udržíte ve spokojenosti s tím, co je, a jste vděční za všechno, jste pořád veselí a usměvaví, nebudete se hned bortit s tím, že jste přišli o práci, skutečně vás jako optimistu rád přijme do práce někdo jiný. Těžké prožitky nebo kdybyste si mysleli, že jste špatní, by vás také mohly tlačit. Tady je hodně podmínek, musela bych si s vámi promluvit.

Tady je „Ahoj“ a lísteček prázdný. To je krásné... Pokud psal stejný člověk, je to super.

Otázka: Ivanko, co sděluje tělo, na kterém se projevuje alergie ve formě vyrážky na obličej, rukou, nohou, svědění kůže?

Ivanka: Už jsem dnes o tom mluvila. Zaprvé alergické reakce jsou záležitostí trojky, protože ona uzavírá funkci jater, které čistí organismus, jak je známo. Dále (také jsem o tom mluvila) vám praskají úložiště v těle, takže jste ještě víc znečištění. Hodně lidí i maličkatých dětí má kožní problémy. Různé ekzémy, vyrážky, nikdo si s tím neví rady. Zaprvé čistit a pít byliny, nezlobit se, neodmítat žádnou situaci na trojce, aby játra fungovala. Já vždycky doporučovala Šišák bajkalský, je to zázračná bylina, která vypadá jako mech. Tenkrát pan Váňa mi o něm vyprávěl. Když si nakapete asi patnáct, dvacet kapek denně do vody, doporučuji maximálně dvakrát denně, ráno a v poledne, večer už ne. Potřebujete hodně pít, je to ŠIŠÁK BAJKALSKÝ. On vám způsobuje čištění i u těch stávajících buněk. Játra jsou přeplněna, bílé krvinky sbírají z organismu nečistoty, posouvají je do jater a tam nechají. Játra jsou přeplněná a nestíhají čistit tehdy, když se zlobíte, nechcete to. Játra mají menší kapacitu, tam je blok, takže nevyučují a zůstává to tam. Šišák způsobuje čištění, to je podpůrná funkce, ale i nárůst jaterního parenchymu (jaterní tkáň), játra se vám rychle obnoví. Je ve formě kapek, stojí asi padesát devět korun. Pozor, budete mít černou moč s pěnou, nelekněte se.

Moje maminka měla tenkrát obrovskou alergii na mého druhého partnera: „Já jsem na něj alergická!“ Otekla obrovsky, každý týden bylo něco. A v době, kdy jsme se rozešli s Jiříkem, stalo se to samo, věřte mi, neplánovaně, to bylo neuvěřitelné. Já jsem tenkrát jela do Lékařské komory a on tam byl pan Pavel Váňa. On už nežije, byl úžasný bylinář a šišák mi doporučil. Upozornil na černou moč s pěnou, což bylo báječné. Moje

maminka říkala: „Pojď se podívat.“ Jako když na WC vylijete inkoust nebo špinavou vodu z podlahy, nelekněte se. Nicméně od té doby (jednou jí naběhl ret, druhý den splasknul) má klid a je to už patnáct let, před tím otekla úplně celá, nebyla si vůbec podobná. Skutečně šišák pomohl, doporučuji jednou za rok, ale hodně pít. Tělo potřebuje do sebe dostávat vodu, abyste se mohli přefiltrovat. Doporučuji podpořit jejich funkci ještě živou stravou, hodně ovoce a zeleniny, vlákniny a vody. Živá strava má stejnou rotaci spirály jako vaše tělo. Takže všechno, co má stejnou rotaci, podporuje obnovu vašich buněk. Co má opačnou, je tělem nerozpoznané a ukládá se jako odpad, tohle skutečně pracuje.

Otázka: Je porucha štítné žlázy nedostatek hormonů a s tím související nadváha?

Ivanka: Ano, aby se vám zharmonizovala štítná žláza, potřebujete komunikovat krásně. Všechno, co existuje (podívejte se na obrázek), jste vy. S kýmkoliv povídáte, mluvíte sami se sebou. Vůbec si neuvědomujete podmínky. Představte si, že se budete rozcházet s partnerem, doma na toho svého budete „štěkat“. Pozor, tím štěkáním ubližujete partnerovi, ale i ostatním, děláte to celku a nevíte to. Takže v pozdějších fázích dojde k něčemu podobnému, možná s novým parterem, kdy on bude takový. Musíte sklidit, aby vás to zranilo stejně, jako jste vy zranili druhého člověka. Dočkáte se, a ještě vám to zdemoluje štítnou žlázu. Ne, ne, všichni partneři v životě (když je tam máte) jsou pro něco dobrí a přišli vám něco nechat prožít. Přišli vám dát něco nového a na všech bylo něco úžasného. Na horší věci zapomeňte, a jestliže se dopracujete k bodu, kdy se máte rozejít, stane se to. Proto krátce před tím vztah najednou přestane klapat, začne se měnit a lidé to cítí. Pokud bojují a mají obavu, ještě všechno zhoršují. Člověk má věci udělat tak, aby situaci zmírnil, a nepřidávat nepříjemnosti. Domlouvat, zklidňovat, vysvětlovat, když to nejde dál, může se vztah skutečně rozejít v klidu a míru, aniž by dopady na vás byly demolující. Jde úplně všechno. Nadváha souvisí s pesimismem, jestliže se něčeho bojíte nebo nepřijímáte, tělo to vyjadřuje jako stres. A stres je informace pro vaše tělo, že bude hůř. A ono neví, že nebudete mít hlad, ono si živiny schovává na „zadní kolečka“. Skutečně lidé, kteří jsou ve stresu, trpí na přibývání váhy. Jsou ale typy, že ve stresu obrovsky hubnou, ale těch je mnohem méně.

Otázka: Nedoslýchavost a Tinnitus (šum v uších).

Ivanka: Může být dvojí fáze, jsou nemoci (kterých je velmi mnoho) příčinné neboli karmické. Když něco nechcete slyšet, odmítáte. Ale součást vaší komunikace je všechno, co máte na krku plus uši. Když žijete jako Bohové ve hmotě (a nevíte o tom), musíte mluvit (ústa a obličejové svaly) a také poslouchat, co druzí říkají. Když nechci poslouchat co mi kdo říká, dělám si svůj vlastní blok. Levé ucho: nechcete slyšet hmotu, konkrétního člověka. Pravé ucho je téma, třeba nesnesete, že by někdo kritizoval vaše děti. Nebo se někdo odíral o to, co byste chránili, je téma. Pak jsou ještě věci, které se týkají toho, že se pohybujete v prostředí, které uši demoluje. Vysoké decibely nebo znečišťovací fáze. Uvědomte si, že my žijeme ve světě a ve hmotě, co dýcháme, je skutečně prach a jednou za čas tělo začne vylučovat, zbavuje se nečistot. Říkáme tomu

rýma, zanesené dutiny, pak se to musí uvolnit a tělo se očisťuje. Nepatří to mezi fáze příčinné, ale je to nutné.

Otázka: Ivanko, je možné, aby ještě nenarozené dítě šlo do tohoto života s tím, že převezme karmu své žijící babičky? Děkuji.

Ivanka: Někdy to vidíte trošku jinak. Pamatuji se, jednou jsem byla u Jirky Vondráka, hezky jsme se pobavili, bylo nás tam víc lidí. Vyprávěl příběh, kdy přišla maminka, která byla nevědoucí duchovních věcí, ale úžasná. Protože její maminka zemřela těsně před tím, než ona porodila holčičku. Ta maličká se s babičkou setkávala, když se narodila, naučila se mluvit jako dvouletá, tříletá holčička a povídala příběhy, co nemohla nikde slyšet. Příběhy, o kterých věděla jenom maminka (babičky dcera), holčička vyprávěla mamince a ona z toho byla „hotová“. Dostala se k Jirkovi, o takových věcech před tím nevěděla, zklidňovali jsme ji, byla v šoku. Nikdo jiný tohle nemohl vyprávět, záležitost byla pouze mezi ní a babičkou. Děti se většinou rodí zpátky do rodin a do generací, kdy jste si něco udělali. Pozor, kdybyste dnes kritizovali nějakého svého dávného příbuzného, možná kritizujete sami sebe a vůbec to nevíte. Jsou věci, nad kterými by vám stál rozum. Vždycky si dítě vybere rodiče a obráceně, je to vzájemné.

Nedávno jsem zažila zajímavý příběh. Na podzim mi psala maminka, že se jí narodil chlapeček a má nevyvinutou ledvinovou pánvičku. Ledvina nepracovala, hrozilo riziko, že půjdou na operaci. Operace byla vážná a dítě bylo malé, mělo devět měsíců. Nějaká vědma jí vyděsila, že to je její karma, že za to jako máma může. Říkala jsem jí, aby se uklidnila. Musím mít svolení, že si můžu sáhnout na ní i dítě. Tam bylo důležité i osvětlení situace. U maminky jsem našla karmu neodpuštění, to je levá ledvina, osm až devět let nazpátek. Kdysi dávno někomu neodpustila, už o tom nepřemýšlela, proběhlo to, je tam záznam a karma čeká. Za pár let si matku vybralo dítě. V době, kdy čekala dítě, se vytvářelo tělíčko s méně hormony do hmoty na druhé čakře. Takže skutečně se ledvina nevyvinula, jak by měla. Já jsem jí řekla: „Zprvu potřebujete přehodnotit toho druhého člověka před těmi 8-9 lety. On vám udělal dobou věc, abyste zjistila, že neumíte odpouštět. Není to nádherné? Tak ať vám konečně nevádí. Nesmíte si vyčítat, že dneska kvůli vám je chlapec postižený, protože on si vás vybral. Kdysi v minulosti neuměl odpouštět, proto si vybral podobnou maminku, aby se to s ní naučil. Kdybyste si to vyčítala sama sobě, je také hmota a neodpuštění, zase byste přitěžovala té ledvině a dělala byste obrovskou chybu.“ Po kontaktu s vědmou to skutečně dělala (vyčítala si), ale pak to přehodnotila a uvědomila si. Proběhla krátká písemná komunikace, rodiče psali za nějaký čas, že možná operace nebude. Teď mi psali před měsícem, že chlapci pánvička dorostla a nemuselo k operaci dojít. Říkala jsem jí: „Ještě kojíte, využijte toho, že zpracujete hormony, pánvička může ještě dorůst.“ Podařilo se jim to. Hurá. Informace mohla přijít při kontaktu a člověk byl schopný toto zpracovat. Kdyby přišla matka a neuměla by to přijmout, nemělo by to tak být, nic by se nezměnilo, s tím se neudělá nic.

Převzít něčí karmu na sebe je magický čin. Opovažte se přebírat na sebe něčí karmu! Ano, i to se dá. Pamatuji se, u nás se to stalo, krásný příklad. V Teplicích byla žena,

kteřá přecházela se svojí asi patnáctiletou dcerou přes silnici a srazilo je auto. Děvče bylo ve velmi vážném stavu a její maminka prosila, ta prosba byla neuvěřitelná. Matka slíbila, když ji Bůh zachrání, přebírá její karmu na sebe, i kdyby měla mít rakovinu, přijímá ji. Varuji vás, nedělejte to!!! Holka se okamžitě probrala a máma měla do půl roku rakovinu, tam vše probíhalo velmi drsně. Podívejte se, nic tím nevyřešíte. Dítě potřebovalo náběr svého vývoje a vy jste zamezili, aby pochopilo, protože jste mu sebrali dno. Každý z vás má své dno, které musí prožít a smířit se se vším. Jestliže rozhodujete, vy to zhoršíte a nedovolíte člověku, byť byste se obětovali, aby pochopil, takže musí v osudu následovat podobná věc. Ano, dohnalo jí to, žena zemřela a holčička tady zůstala v šestnácti letech sama. To je pak darda a jsou věci, které nedokážete domyslet. Ne, máte přijímat pokorně svůj osud. Přijímání je správné učení, máte jenom konat tělem. Žádné přísliby, prosby a komplikování. Pozor, člověk při odchodu na druhou stranu si vše uvědomí, tam je náběr jeho pochopení, které přijde, ale musel to prožít.

Otázka: Dle vašeho sdělení na internetu se 21. 3. 2013 uzavře vibrační brána do páté dimenze, mohla byste nám k tomu sdělit víc? Děkuji. Co cítí lidé při přechodu do páté dimenze?

Ivanka: Dobře, o bráně 4D jsem vám už sice řekla, to je pravda, ale vás to nemusí vůbec zajímat. To je zkrátka stav, jako když vám řeknu, že 30. 6. skončíte školu a stane se. Každý z vás je v jiné fázi učení, když jste se narodili v bodě A, projdete do bodu B. Bod B je to, co se máte naučit. A teď pozor, v současnosti se tady odehrávají a miji se osudy lidí ve 3D a 5D, ten bod je určuje už dopředu v době narození před mnoha lety. Nezáleží, jak stará jsou vaše těla (někdo více, někdo méně), už dopředu bylo dáno, kdo v tuto dobu, na konci března 2013, kde bude. A věřte mi, je to vaše správné místo. Vy jste slíbili Celku neboli Božímu tělu, že v tu dobu budete takto připraveni. Každý to máte v této fázi někde jinde podle toho, kde jste vývojově. Buď se prolnete do pětky, tady už je naznačeno, nebo zůstanete ve 3D, to je jedno. Je to stav vašeho učení a nemůžete urychlit čas. Věřte mi, že někdo skutečně už dneska žije v 5D, neodmítá z celého osudu vůbec nic. Ale někteří z vás mají jenom drobnosti, jenom minimální věci. Říkávali nám seshora: „S vámi se dá dobře pracovat, když máte krásnou srdeční čakru.“ To je jedno, které čakry neumíte, 5D je spojování v srdci, to je důležité a hodně lidí teď na aurických sezeních má krásné srdce, mám z toho obrovskou radost. A jestli je někde vztahovka nebo něco odmítáte, je „buřť“. LÁSKA JE NEJKRATŠÍ CESTA K BOHU. Když miluji lidi, nikdo mě nepopouzí, nebudu se zlobit ani kritizovat, budu soucítit. Budu mít vztah k člověku a nebude mi vadit, protože se učí, ať dělá, co dělá. Srdce je nejkratší a nejsilnější inspirace pro vás všechny. A my také nebudeme JÁ a zbytek světa, ale budeme MY. To je tkáň. Vy potom skutečně budete pracovat pro ostatní, každý z vás, na sebe zapomenete. Vzpomeňte si na Krista: „Kdo bude tím posledním, pro mne bude prvním.“ To je praxe pokory. Tady se pohybujete, byť už jste byli v pětce nebo ve trojce, nevadí to. Uvědomte si, že v Rybách, i kdyby se někdo z vás do nich vrátil, musí být nejčistější hladina a nemůžete nikoho uspíšit. Představte si, že budete mít dítě, bude končit třetí třídu a něco nezvládne. On by byl ve čtvrté nešťastný a dostal by pětky, ať si klidně zopakuje učivo třetí třídy, vždyť je to úplně jedno. Ale pak

bude ve čtvrté třídě úžasný a bude lehce všechno umět a zvládat. To je velice důležité. Tlačit někoho výš, než má být, je neštěstí. Věřte mi, pak budete špičkoví. Je jedno, kdo z vás kde je, a i kdybych to věděla, neřeknu vám to, byla by to ode mne blbost. Ne všechno byste ustáli, mohlo by vás to zdemolovat. Mojí povinností je vás učit, tj. ukázat správný postup. Sami si nabere, jak to budete umět a jak ne, a není nic špatně. Jakákoliv hladina není chybou, vždyť víte, že každý z vás je platný a dobrý právě tam, kde je. Vývoj znamená, že v jakémkoliv okamžiku vašeho života jste nejlepší, jací jste kdy byli. Je to dokonalé být pořád báječný.

Otázka: Jsem spokojená a jen tak si plynu, což je super. Občas mám pocit, že jde o iluzi a kostlivci ve skříni někdy musí stejně ven. Kdy bude nutné je vynést, jak?

Ivanka: Ono to přijde samo, kolikrát si myslíte, že jste všechno zvládli a najednou to za rohem vyskočí a cítíte napětí. Něco ve vás to nechce, je někdy „kostlivec ve skříni“. Máte ještě jednu úžasnou zbraň, využijte ji: umění žertovat. Nahoře už není zapotřebí, tady v těch mizériích ji máme. Vy můžete žertem zvládnout úplně všechno. Když potřebujete něco zlehčit, aby se uvolnila atmosféra a lidé nebyli napnutí a nebrali život otřesně smrtelně vážně. Zadupává vás to do pocitů vašich těl tady ve hmotě, naopak, vůbec o nic nejde. Život je úžasná zábava, můžete přijmout úplně všechno lehce, stačí z toho nedělat tragédii. No Bože, tak se to stalo...

Zrovna včera mi volala Petruška a říkala: „Mami, já si nepamatuji, a byly někdy hodně těžké situace, že bys někdy byla zdemolovaná nebo bys to vzdala. Ještě jsi říkala, to nic není a radila, co udělat.“ Byť by se cokoli stalo hodně těžkého, vždycky se jde dál. Vasco Rossi říká: „Zítra zase přijde další den.“ Ano, on přijde sám a vyřeší se samo spoustu věcí. Zkuste si představit, že koupíte dneska noviny. Zapomenete je přečíst, za dva dny už je tam samá lež, svět se vyvinul někam úplně jinam. Nemuseli jste ani zasáhnout svojí vlastní psychikou, najednou je všechno pryč. Tohle se děje i ve vašem životě, prožijete se do druhého dne. Povolte, jakmile si myslíte, že vy máte vše ve vlastních rukách a vy to ovlivníte... Tak jo, stalo se, zítra se vzbudím a bude všechno jinak. Zkuste to jednou, pak to bude vaším koníčkem. Já jsem si připadala jako sadomasochista, protože čím horší situace, já se z nich jako radovala. Nemůžu to vidět ani špatně a ono vše opravdu zmizelo. Funguje přijetí, okamžitě se všechno vyřeší.

Pamatuji se, že jsem jednou někam nemohla cestovat, neměla benzín ani kanystr. Péťa říkala: „Jak se tam dostaneš?“ Došel mi benzín, auto bylo úplně nadoraz a neměla jsem kanystr, abych ho přivezla. Najednou se ozval telefon, známý, kterého jsem asi deset let neviděla se ptal, jestli může přijít na kafe. Odpovídala jsem mu: „Jasně, sice jsem měla odjíždět, ale nemám benzín asi kanystr.“ On říká: „To je sranda, já včera dostal od švagra jeden kanystr, naberu ti benzín a přivezu, dáme si kafe.“ Okamžitě byl benzín doma. To bylo neuvěřitelné.

Vyprávěla jsem vám, co se mi jednou stalo? Víte, já celý život milovala cikány. Nevadí mi, jak kdo je nastavený, a vždycky odměna přišla. Jednou moje starší dcera říká: „Mami, můžu s tebou jet svážit práci, s tebou se nenudím a vždycky je sranda.“ Pozor, já už dva dny jezdila, že blikalo „hladové oko“, neměla na benzín. Jely jsme v autě do

takového esíčka a cítila jsem, jak povolil pedál. Říkala jsem dceři: „To se nudit nebudeš, došel nám benzín.“ Lucka: „To si děláš srandu.“- „Ne.“ Auto začínalo zpomalovat a dojíždělo, teď ona: „Mami, to mi neuděláš.“ Najednou byl u ní problém, ona to ještě neuměla. A já neměla kanystr. Říkala jsem: „Víš co, já někoho zastavím.“ Měla jsem poslední dvě stovky v peněžence na jídlo a na všechno, proto jsem nekupovala benzín a snažila se něco ušetřit. Nicméně naštěstí jsem měla ty dvě stovky v peněžence. První auto nezastavilo a druhé auto řídil cikán. Měl auto takové zdemolované, otlučené, vzadu vozík, z něj trčely prkna, železa, ale zastavil. Lucka měla oči navrch hlavy. On říkal: „Copak se stalo?“ Odpověděla jsem: „Prosím vás, tady máte dvě stovky, máte benzínový kanystr?“- „Mám.“ On na mě třeštil oči, protože kdo věří cikánovi, že se mu vrátí s benzínem. Bylo vidět, jak přišlo Božství: „Ne ne, já si peníze nevezmu, pojedete se mnou.“- „Já vám věřím.“ Paradoxní situace, že já mu vnucovala peníze, nakonec jsme se domluvili. Lucka tam počkala a já s ním jela pro benzín v jeho autě. Vzala jsem za dveře a ony upadly, to byla sranda... „Paničko, to nic není, oni mě padají normálně, sedněte si.“ Lucka umírala (smíchy) v našem autě. My jsme přijeli k benzínce, jenže jak jsem vystupovala, na dveře zapomněla a zase vypadly. Říkal, že to spraví a nakopl je do pantů. Za čtvrt hodinky jsme všechno vyřešili a vrátili se, Lucka byla jako ve snu. To byl zase zážitek. Život je sranda, tohle nic není a vždycky vám to pomůže. Dostali jsme se na konec dotazů, ale jeden jsem nezodpověděla.

Otázka: Co cítí lidé při přechodu do páté dimenze?

Ivanka: Šťěstí. Jste pořád spokojení, vůbec nic vám nevádí a život je nádherný. Pozor, ze začátku, kdy Ego přichází, si možná myslíte, že nejste normální, sami o sobě začnete pochybovat. Nenamlouvám si nic?... to je také ještě Ego. Ne, tady se musíte ztotožnit s tím, kdo si vybral osud, a je to důležité a jediný mechanismus, který jde k prolnutí do páté dimenze. Ze začátku jde vše velmi obtížně, protože Ego dělá vaše pochybnosti: „Jestli náhodou neblbnu.“

Pamatuji se, jednou mi volala Petruška: „Mami, mně je teď ohromně dobře, ale říkám si, jestli náhodou nejdu špatně? Dřív jsem zažívala velké radosti, ale samozřejmě velké propady. Teď je stav trvalý, takové nic.“ Ano, blížíte se ke smrti Ega. Necítíte nic, přijde takový mrtvolný stav, kdy vám nic nevádí a jste uprostřed. Jako kláda, která se napřed překlápí nahoru, dolů. Čím větší radost, tím větší propad. Jak se začnete přibližovat, jsou menší radosti i propady, až se stabilizujete v bodě překlápění klády. To je ono, přijde trvalá blaženost. Tenhle stav určitou dobu trvá, než zažijete otevření vašemu Božství, to jsou obrovské blažené stavy. Všechno je vaše a splynete skutečně s Celkem. Už pak přesně víte, co máte dělat, On si převezme vládu. Vy sami, protože vy jste ten Bůh, převezmete vládu nad tvorbou v tomto světě, to je pátá dimenze. Nebojte se toho, pochybnosti ještě přicházejí od Ega, aby hladina oddělenosti měla jistotu, že už nikde nezakopnete.

Otázka: Ivanko, prosím, jak se člověk dostane z depresí? Je určitě těžké a někdy nemožné se sám z toho dostat. Jak se znovu nastartovat do života?

Ivanka: Víte, člověk by neměl vnímat stavy, když přijde egoismus. Takové těžkosti, že všechno je špatně a blbě to dopadne, takové pochybnosti nebo vyděšení, že se o někoho bojíte, kdy něco nejde dobře. Teď se vám nasčítá několik pohledů do života a všude je závada. Nesmíte to prožívat jako vy sama sebe a přivlastnit si to. Ale hlavně je důležitý moment si uvědomit, že co vydáváte, sklídíte. Tudy cesta nevede, když to budete do nekonečna dělat a poslouchat egoismus, který sám jako program přichází. Ne, to nevádí, zaměřím se na něco jiného, i když mi není dobře. A teď pozor, začnu vydávat, budu tady pro druhé lidi, pro dítě, usměju se: „To nic není...“, budu pomáhat druhým. Pak svět pomáhá vám a nevíte to. Jste potom ten poslední, kdo pro Boha bude první. Neuvědomujete si, pokora je být tu pro ostatní, ale pozor, tím pádem pracujete pro sebe. To je obrovské štěstí, najít takový motiv tohoto života. Proto jste přišli a tehdy se dostáváte na hranici páté dimenze, tohle je velmi důležité. Tak jo, lehce se vyškubnete optimismem. Když mně se život nevyvedl, jsem tady pro druhé. A začne to, protože tím pádem jsou tady za krátký čas druzí lidé pro vás. Pozor, tohle nebude fungovat, když budete vypočítaví: „Tak jo, začnu to dělat, aby druzí pro mě pracovali.“ To je egoismus. Vy jste Bůh ve vašem těle, to znamená, že sami sebe neoblafnete. Tady musí být skutečně žitý život směrem ven. Jde zvládnout úplně všechno a pak už uvidíte neuvěřitelné věci. Ať by se dělo v životě cokoli, děje se dobře. Stanou se obrovské zázraky. Neexistuje špatná situace ani špatní lidé, to je jenom iluze. Jestliže poslechnu egoismus, který na mě bude něco házet, vy si to prožijete. Tak to není, stačí se podívat z jiného úhlu. Chcete se ještě na něco zeptat? Nebojte se.

Otázka: Jaký je rozdíl mezi sebevraždou a dobrovolným odchodem ze světa?

Ivanka: Tady pozor, když mluvíte o sebevraždě, je to také záležitost Božství a není to nic špatného. Když se člověk přiblíží k bodu B, Nadjá ví, že už se naučil, co měl. Přijde situace, kdy Nadjá předá rozhodnutí Egu a člověk se rozhodne, že už tady skončí a něco si udělá. Dost lidí páchá tyhle věci, takže sebevražda jako taková není zločin, ale svým způsobem je výdej egoismu. Je tam dopad i na druhé lidi v okolí, takže musíte sklídit dopad na sebe. Totiž když to uděláte a prosadíte svůj odchod, abyste měli klid, ublížíte lidem, kteří tady po vás zůstávají, rodičům, dětem, partnerům, se kterými jste něco řešili. Někteří si to mohou vyčítat, jiní jsou ohromně zranění a nepochopí to. Karma se skládá i z prožitků odmítnutí lidí okolo vás. Proto je důležité se velmi citlivě chovat k druhým lidem, abyste je nezranili jakkoliv. Něco ovlivnit nemůžete, důležitý je váš úmysl. Když řeknu před tisíci lidmi jednu větu, někteří lidé ji mohou (ne)pochopit přes své Ego. Jestliže můj úmysl byl dobrý, tak já nenesu zodpovědnost. Tam je uzávěr jejich egoismu, nikdy byste se z toho nevymanili, to nejde. Tady jde skutečně o rozhodnutí ublížit. Jestliže si člověk sáhne na život, může i někoho zranit. A zaplatí, protože je to jeho rozhodnutí. Ale mělo to tak být, vidíte, tam je náběr a program, co všechno máte prožít, abyste to pak druhým lidem nedělali. V následujícím životě většinou zažijete někoho blízkého, který tohle udělá, abyste si to prožili z druhé strany: „On to udělal a teď mi chybí...“, jsou různé věci a hodně variant, Božství si chce prožít úplně všechno. Jde o to přijmout, co se děje, je to vaše. Nic se nestane náhodně, tohle je důležité vědět.

Otázka: Chtěl bych se zeptat, jestli je rozdíl mezi Nadjá a duší?

Ivanka: Jsou filozofické směry, které to vnímají. Já Nadjá označuji jako Boha. Ale pozor, duše je část Boha, který si přišel zahrát roli. Tady je mnoho variant, protože vy nevíte, že Nadjá má další Nadjá a další nad sebou, těch je obrovské množství, takže to nebudeme rozebírat. Jsou to prvky vyšších dimenzních polí, kterým budete rozumět ve vyšších fázích. Vy jste zkrátka Bůh, berte to tak, což já označuji jako Nadjá. Jsou věci podrobnější a je zbytečné vám je vysvětlovat do detailu, protože by vám to komplikovalo život. Vysvětluji vám, aby vše bylo srozumitelné. Pak, až si vás převezme Bůh, budete vedeni přesně tak, jak potřebujete a pochopíte, ale už vás On dovede. Jsem jako učitel pro první třídu, o vyšší se nezajímám, to není mým úkolem. Já mám vést první třídu, to je mým cílem. Je pro mne a já jsem přišla pro ni, do vyšších stavů se nebudu plést a motat vám hlavu, byť bych věděla. Duše je část Boha, Buddhismus to má jako átman, to jsou vyšší stavy, nižší jsou oddělené části. Je to stejné jako Bůh je rozdělený do malých dušiček, který je jedno Božství. Kdy jedna část si prožívá postupné zrozování a nabírá zkušenosti. Později, když se dostanete nahoru, zjistíte, že všechno jste vy, tam se sjednotíte skutečně s vyšším JÁ. Pak s tím ještě vyšším... Uvědomíte si, že když někomu ukradnete pětikorunu z kapsy, ukradli jste sami sobě (to je potom sranda), ale v jiné fázi Boha. Ale vůbec o nic nejde. Chtěla jste se zeptat něco?

Otázka: Když se bojím o svoje děti, aby se jim něco nestalo, mám strach, že někam spadnou, něco si udělají?

Ivanka: Musíte si uvědomit, že tohle nemůžete vyřešit. Proto jsem říkala, že 99 % věcí nemůžete vyřešit. Každý z nás má svůj osud, to byste se mohla bát od začátku do konce svého života, tím byla samozřejmě ochromená, protože pak se uzavírá první čakra. Jste unavená z toho, pak bolí i nohy. Uvědomte si takovou logickou myslí. A také jsem kdysi tohle prožila po narození dětí, aby se jim něco nestalo, to je přirozené. Ale já dětem můžu vysvětlit, kde mají dát pozor, jak přecházet, čeho se vyvarovat, co nemají dělat, ale pak mají svůj osud. Víc dělat nemůžete. I kdyby dítě mělo zemřít, zemře vedle vás a v tu chvíli neuděláte nic. To jsou varianty, které neovlivníte. Hypotézy a představy dělá Ego, vy se odsoudíte bát se celý život. Ne, já pro to udělám pusou a tělem všechno, abych dítěti vše vysvětlila, a potom ho musím odevzdat Bohu, to znamená, nechat ho žít. Pozor, dostanete se potom do fází vyšších. Vezměte si, že dítě dospěje a pak už úplně bude dělat všechno samo, nic nebudete mít pod kontrolou. Bude si jezdit třeba po celém světě, možná na Amazonku mezi krokodýly, vůbec nevíte, co vás čeká. To jsou zbytečnosti. Nemůžete určovat tyhle věci, to by vás zkrátka zdemolovalo a nic byste nezměnila. Vy to musíte přijmout. Když se o dítě nebojíte a víte, že může přijít cokoliv, pak se mu skutečně nic nestane, protože i vás není dál potřebné školit.

Já si pamatuji, když moje děti začaly vařit, když já byla pořád dole v laborce. Jednou se moje holky rozhodly, že mi udělají radost. Vyžehlily, uklidily, udělaly oběd. Já měla přijít na oběd, ale ony vše udělaly o hodinu dřív. A teď pozor, celou dobu jsem dětem vysvětlovala, že do horkého oleje se nikdy nelije studená voda. Jak když mluvíte do stěny. Petrušce bylo tenkrát asi osm let, najednou slyším, že se něco nahoře děje. Lucka běžela pro babičku, slyším pláč, vběhnu tam. Petruška brečela, viděla jsem nazdobený

stůl, oběd připravený, odmývaly i nádobí, aby měly všechno hotové. A uprskaná pánev, dlaždice i podlaha, jak do oleje nalila vodu, všechno mastné od oleje. Petruška plakala, já se ptala, proč pláče. „Podívej, co jsem udělala!“ - „Péťo, nic se ti nestalo, tohle už nikdy nezapomeneš, provždycky si to zapamatuješ, tak to bylo dobré, ne?“ Ona vyvalila oči, za pět minut bylo vše uklizené, já jsem je pochválila. Kdybych jí x-krát říkala, že se něco stane, nebude vnímat. Tohle už jí nikdy nikdo nesebere. Pokud se má něco stát, skutečně se to stane a nezabráníte tomu. Je to pouze seabemrskání a seabedestrukce. Věřte mi, máte řešit věci, které můžete vyřešit. Můžu poukázat, co se smí dělat a co ne, co je nebezpečné, a pak jenom přijmout, co se děje. Beze strachu. Strach je zaprvé nespokojenost, a ještě v budoucnosti, to je dvojitý egoismus a hrozně silný. Strach de facto neexistuje. Ještě to není a je iluzí, do které sami sebe začarováváte v takovém obrovsky nepříjemném pocitu. Je nesmysl tak žít a je to skutečné seabemrskání.

Otázka: Chtěla jsem se zeptat, naše dítě i my rodiče vidíme postavy, které se u nás doma pohybují a vypadají jako duchové.

Ivanka: Je dobré si s dětmi sednout a promluvit, vysvětlit jim systém celku. Já vím, že to je někdy těžší. Jestliže něco vydávám, tak to samé sklízím. Přesně jako v našem hmotném světě. Když např. hodíte do země mrkev, tak vám vyrostou mrkev. Když tam hodíte něco jiného, vyrostou, co jste zaseli. Je to pořád stejné a není nutné se něčeho bát, což ovšem děti nezklidní. Můžete mu říct, že pokud by je nechtěl vidět, může požádat své vlastní Nadjá, ale já bych to nedělala. Ale může, když se bojí, aby je neviděl. Pak se všechno zastaví. Ale pozor, jestliže se to děje, musí to mít nějaký důvod. Já bych dítě asi zklidňovala a vysvětlovala. Je pravda, že i v naší rodině se tohle stává a některé děti jsou „rozhozené“. Nicméně udržovat chlapce v klidu, že se mu nemůže nic stát. On je někdy „rozhozený“ i dospělý. Můj francouzský zeť byl, když přišla postava úplně hrůzostrašná do našeho pokojíčku, kde se kříží dimenze. Občas se tam zjevují nějaké věci, ale na to si musíte zvyknout, to je také zkouška hladiny egoismu. Tam už jsou jiné fáze. Duchové většinou nikomu neublíží, pozor a nemusí to být ani duchové. Mohou to být bytosti, které syna hlídají, což vy nemůžete vědět, samozřejmě. Někdy je to výrazné.

Já si pamatuji, když naše Lucka porodila Jovanniho, bylo to zvláštní dítě. Kdykoliv v noci ona vstala a rozsvítila, dítě neplakalo, zdálo se, že spí. Ale on se díval, otevřené oči. Ona říkala: „Mami, já se ho až někdy bojím!“ „Prosím tě, bojíš se svého vlastního dítěte?“ Pozor, pak byla u nás, dělala maturitu, chlapec spal v postýlce. Ona zhasla a viděla dvě bytosti v kápi stažené přes hlavu. Stály u postýlky a dívaly se na něj. Začalo jí bušit srdce jako matce, když postavy viděla. Ptala jsem se, co dělala: „Ty víš, že jsou to ochránci.“ - „Mami, to jsem si nepřála a řekla, aby šli pryč. Jenže oni mě nechtěli poslechnout, odhodila jsem deku a vyskočila z postele. Oni zmizeli, pak už poslechli. Nicméně jsem přišla k postýlce a chlapec koukal, komunikoval s nimi.“ Někdy tohle vytváří vaše Nadjá, jsou vyšší fáze vašeho Božství, ale to nemůžete vědět. Váš chlapec je klasifikuje sám jako duchy. Takže asi ne. Měli by s ním nějakým způsobem komunikovat, pokud ta komunikace je navázaná, asi mu chtějí něco sdělit. Zklidňovat ho. Já sama, když jsem byla malá, jsem se obrovsky bála chodit k našim do ložnice. A maminka (jako na potvoru) mě posílala pro utěrku nebo povlak, pořád jsem tam

musela. Dřív jsme mívali takové otočné vypínače a musela jsem tam ruku nechat. Kdyby to byl takový „překlapovač“, udělám pink. Já se tak bránila do ložnice chodit, nepomohlo nic. Řekla jsem si dobře, tak se nebojím. Stačí si to říct: „Co mi tam kdo udělá? Ukousne mi ruku? Samozřejmě, že ne...“ a přemluvila jsem sama sebe. Nevím, jak je silný psychicky váš syn, zmírňovat to. Rozhodně mu neříkejte, že jsou to blbosti, protože nejsou a vy je teď uvidíte (nejenom děti, ale i dospělí). Dokonce jsem měla nedávno případ a paní byla vyděšená, viděla bytosti, o kterých věděla, že nejsou. Oni šli přes silnici, stalo se to na přechodu pro chodce, když jela autem. Ale musíte zastavit, protože nevíte, jestli se nespletete, abyste někoho nezajeli. Za ní jelo auto, bála se brzdit, ten člověk je najednou „natahovaný“. Ale můžete požádat, že to ještě neunesete a ono se vše zastaví, to nic není. Spoustu lidí teď při přechodu do jemnějších světů může vidět bytosti, které tam jsou. Pozor, ony tam byly pořád, i když jste je neviděli. Jejich vibrace jsou vyšší, a když vám někdo z nich bude chtít něco říct, sníží si vibraci, aby vy jste ho viděli. Ale druzí lidé ho neuvidí, tam je podmínka i toho zklidnění. To jsou věci, které vás potkají přirozeně. Hodně dětí bytosti vidí, to je pravda.

Otázka: Moje dítě se bojí doktorů jako syndrom „bílého pláště“, hlavně u zubaře a nechce otevřít pusku a má strach z nerudného pana doktora.

Ivanka: Bohužel, já doporučuji u těch nejmenších dětí od roku jenom otevřít pusku, nic jiného. Kolik je jí? Sedm a před tím se jí nic nedělo? Víte i tohle je náběr, jestli se má dítě bát bílých plášťů, přijde i k takovému nervóznímu doktorovi. Nebála jste se vy nebo někdo u vás v rodině lékařů? Nabíráte si i sklony k takovým věcem. Tam se může opakovat náběr vlastností, důležité je zklidňovat. Já vám k tomu nemůžu nic říct, člověk si tím musí projít. Jednou mu skutečně může „docvaknout“ a přestane vše, musí pochopit, že je to zbytečné. Ostatní musíte brát, jací jsou. A zase zklidňovat. U toho zubaře to je nepříjemné. Domlouvat, vysvětlovat.

Naše Lucka se obrovsky bála bolesti, jednou nám omdlela, když jí měli píchnout injekci. Péťa ne, ta se nebála. Já jim říkala: „Holky, byly jste hodné, za odměnu půjdeme na injekci.“ Petra mi to „sežrala i s navijákem“, Lucka ne, byla starší, alespoň jedna, také dobrá...Potom Lucka, silou vůle ze strachu, dokázala vyskočit z těla, to bylo velmi zvláštní. Od patnácti to uměla. Pamatuji se, tady na volejbale jednou v Čechách si nalomila poslední kůstku na ukazováčku. Ona má nádherné, dlouhé prsty, já mám o třetinu kratší než ona. A nikdo v rodině takové krásné ruce nemá, kde to nabrala? Udělala se jí taková želatinová boule, nelíbilo se jí to. Dvakrát si nechala bouli vyškrábnout, pořád se to dělalo. Pak mi jednou volala: „Mami, udělala se zase a mám toho dost, půjdu tady ve Francii. Máme domluvené, že půjdu ráno si lehnout do nemocnice, oni to odoperují a večer v šest mě Aurelien vyzvedne. Ale, co mně se stalo! Doktor se naklonil a říká: „Teď vám píchnu injekci.“ Ukázal mi jehlu jako malíček, tak tlustá jehla. Dívala jsem se a bylo mi úplně špatně. Říká mi: „Až vám to píchnu do podpaží, neucítíte ruku, bude celá mrtvá.“ Vyděšená jsem kývala, probíhalo mi vše v hlavě a najednou on říká: „Jdeme na to.“ - „Počkejte, vy jste mi nepíchl tu injekci.“ - „Ale ano, píchnul, zvedněte ruku.“ Měla jsem jí jako kládu.“ Z toho ohromného strachu ona vypadla, vyklonila se z těla, doktor jí píchnul injekci a nic necítila. Někdy to pomáhá, ale je to zbytečné. Nebát se, některé zákroky jsou do lidského těla nepříjemné,

ale i to musíme absolvovat. Pak je vám někdy pomoheno, když je zapotřebí. Přijímat, přijímat.

Otázka: Jsou některé věci, které prospívají zdraví i mému dítěti, a které ne. Chtěl bych se zeptat na očkování.

Ivanka: Zlatá střední cesta, kterou vždycky doporučuji. Očkování bych udělala asi v nejnnutnějších případech. Nemusíte mít všechno. Uvědomte si, vy nevnímáte mikrosvětý a co tam je. Přirozená imunita je obrovská věc, ale na druhé straně jsou nemoci, které jsou velmi, ale velmi nebezpečné. Ale pokud bude člověk vyrovnaný a klidný, tělo se ubrání. Já třeba jdu někdy kolem nějaké nemoci a cítím, jak moje buňky pracují jakoby se třesou, něco řeší. Za dvě hodiny je to pryč, nic mi není. Víím, že kolem mě něco proběhlo a tělo si poradilo. Pokud někde Boha nepouštíte přes čakru do těla, tam jste ohrožení. Všechny látky, které přicházejí navíc, ovlivní homogenitu těla, toho, co se tam odehrává. Některé můžou i mezi sebou bojovat. Teď se hodně stává, že děti, které jsou očkované něčím extra, můžou spadnout i do autismu. Některé látky můžou být pro tělo nervovým jedem. Teď je to hodně přemrštěné. Ale zase nebát se extrémně. Ne, být rozumný, základní očkování ano, asi bych nedoporučovala takové věci navíc.

Věda je zvláštní věc, jednou řekne: „Jupí, to je super!“ Za pár let se zjistí, že to není tak super (vedlejší účinky). Za dalších pár let se zjistí, že to přece jenom není špatné a posílí se v dobrém, za čas se zase zjistí další dopady. Je to to samé jako např. káva. Dřív se říkalo: „Výborná věc!“ a pak se zjistilo, že zase kofein až tak dobrý není, a znovu to skáče z jednoho názoru na druhý. Zjistili třeba cholesterol, pak to dělá zase něco jiného, vše se vyvíjí, jak věda vychází z různých poznatků. Obrovsky se teď zvedne přísun informací, tělo se prozkoumá. Vy jste samostatný vesmír, skutečně. Tam se odehrává veliké množství věcí. Takže doporučuji (jsem tady duchovním učitelem) být v klidu. Tělo si skutečně pomůže, nemoc, která by skolila vedle vás někoho jiného, vás neskolí. Máte pro to i jiné podmínky dané povahově, geneticky, karmou. Sem tam jsou ještě nějaké dopady, skutečně obrovská kombinace různých věcí. Tam se potkává hodně věcí najednou. Očkování je teď hodně sporné, o tom se i dost mluví. To samé, jako se mluví o porodech doma. Musíte si sáhnout do loterie. Dřív se rodilo jenom doma, ale je pravda, že kojenecká úmrtnost (to platí i o očkování) byla mnohem vyšší. Treba v Americe jsou desítky očkování u dětí do roka, ale zase kojenecká úmrtnost je tam vyšší než před lety, přirozená imunita má něco do sebe. Já vždycky říkám: „Zlatá střední cesta, nic nepřehnat!“ Když budu uznávat jeden okraj a pak druhý, jste nejdál od středu. To znamená, nejblíž k tomu udělat nejmenší chybu je střed. Abyste se vyhnuli obrovské chybě, protože vývoj jde neustále dopředu a vy to nevíte. Ale zase, pokud to člověk v karmě má, zažít věc musí.

Otázka: Čas a prostor.

Ivanka: Už jsem o tom také hodně mluvila, ale zopakuji to. Učím vás, že čas neexistuje. Ano, minulost existovala, když byla přítomností, to je systém. Budoucnost bude, až bude ta přítomná chvíle, až se odehraje. To znamená, že vy jdete krok za krokem teď, teď, teď. Ano, to je trvalá přítomnost a správný stav. Jako korálky navlečené na niti.

V každém okamžiku ale vy procházíte nějakými zkouškami, jestli je přijmete nebo ne. Nepřijetí je mínus a karma, bránění se tomu, je jedno, na které čakře to uděláte. Tam si zapisujete karmu, jestliže odmítnete. A teď si představte, že když jdete na konstelace, (pozor, říkám, že vše je dobré) jsou lidé, kterým to pomůže. Ale duše, které jsou vysoko a hodně odložily, těm to ublíží. Lidé, kteří chodili ke mně na výklady, a pak zkusili nějakou konstelaci, zvraceli obrovsky, bylo jim špatně. Já vás učím přijmout vše. Teď si představte, budete něco řešit s dědečkem. On s vámi měl nějakou vztahovku, tam bylo nedorozumění, třeba dědictví. Oba dva jste se naštváli, vy jste udělala něco, za co se nemusíte pochválit, tam jsou různé věci. Dědeček s vámi deset let nemluvil a pak zemřel a je dvacet let mrtvý. Jde o stejné Božství, které se tady pohybuje s různými jmény a tvářemi. Budete si vyčítat, takže vztahovka. Půjdete na konstelace, tam si prožijete podobnou věc. Pozor, můžete obtížně prožít situaci a znova si vše zhoršit. Vy si přitáhnete z minulosti něco, co už dávno neexistuje. Ne, náběr pochopení máte přesně v osudu. Jestliže mám karmu na dvojce, v klidu budu čekat, až na mě přijde zkouška na vyčištění téhle karmy. Vám to někdo musí udělat podobně jako dědeček. A za těch třicet let, co jste čekala s divným pocitem, už budete vědět, že se v téhle situaci zachováte jinak. Jakmile to dokážete udělat čistě, vygumovali jste i dědečka. Tady jde o prožitek k Bohu, to znamená k člověku, který v tu chvíli měl v sobě Božství. Tj. on je stejný Bůh jako vy, akorát s jinou tváří. Jde o to, jestli to umíte nebo neumíte. Tohle je princip. Pozor, vy jste opravila i toho dědečka, který je nahoře a vnímá to. Tady jde o Božství a jeho tvary. Rozhodně ho netahejte nazpět, to je nesmysl.

Zaprvé můžete cokoliv blízkým mrtvým říct, oni vás totiž slyší (dneska už jsem to říkala). Skutečně jste to vy a nahoře uprostřed se vše promíchá, oni jsou ve vás. Přesně ví i na co myslíte. Nemusíte nic říkat nahlas, není tady žádné oddělení, to jenom vy si představujete. Navíc spoustu lidí, když se nechová čestně nebo něco nevyřeší, dělá si výčitky. Je to z našeho pohledu sebemrškačství, že jsme nevyřešili, že jsme mu to neřekli. To jsou věci, které demolují vás, i dopad, že si příště řeknete, radši s druhým člověkem promluví a odpustím. Protože jak tenkrát vše dopadlo, už nechci. To je vaše pochopení věci a stačí to. Ale věřte mi, jakmile se naučíte situaci vyřešit s dalším člověkem, už umíte. Ale pomohlo vám těch třicet let tíhy. Věděli jste, že si to sebou nesete a je důležité to prožívat. Ano, všechno je na vybití připravené přesně v pravý čas a je lepší, když to nečekáte. Také už je dopředu dané, jestli to zvládnete nebo ne. I to je dané.

To bylo hezké a myslím, že nám už odzvonilo. Moc vám děkuji, byli jste báječní, doufám, že jsem vám zodpověděla otázky, na které jste hledali odpověď. Přeji Vám hodně štěstí a AMEN.